

Osiris Könyvek 17.
Jeffrey Stone
Ghouznl Gyöngyei
A Lady Lilliag-trilógia első kötete

Jeffrey Stone

GHOUZM GYÖNGYEI

Első kötet a
Lady Lilliag-trilógiában

regény

CHERUBION KÖNYVKIADÓ

DEBRECEN 1994

A cím angolul: Gems of Ghouzm
1994 by Jeffrey Stone
All rights reserved!

A borítón látható festményt
Boros Attila
készítette

ISBN 963 7841 35 0
ISSN 1215-8518

© Cherubion Kft. , 1994
Nemes István

Cherubion
Könyvkiadó és Szolgáltató Kft.
Az AVALON Kiadói Csoport tagja

Cherubion
Könyvkiadó és Szolgáltató Kft.

Felelős kiadó:

Nemes István és Nemes Judit ügyvezető igazgatók
Szedte és tördelte a Cherubion Könyvkiadó
Nyomta az Alföldi Nyomda Rt.

A nyomdai megrendelés törzsszáma: 4477.66-14-2
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató
Terjedelem: 10 (A15) ív
Készült Debrecenben, 1994-ben

1.

A Gyöngyhalász, formás, karcsú motor volt; tankja széles, kormányja szarv alakú, motorháza kidagadó tompor. Vezetője a tankra hajalt, hogy csökkentse a szél-ellenállást, és sebességet váltott. A motor megugrott, és őrült iramban falta a kilométereket. Egyre sűrűsödtek az út mellett a mérföldkövek.

A motor áttért a másik sávba, egy pótkocsis kamiont előzött, aztán visszalibbent még a kanyar előtt.

Ghouzm: vidék az út mentén, ifjúkori őrült száguldások újraformálódott emléke. Megannyi ismerős település az ismerős dombok között; örökös száguldás visszafelé. Mindig visszafelé.

Most egy meggypiros országúti cirkáló tűnt fel a motor előtt, egy négykeréken suhanó Bentley. A Gyöngyhalász felmordult, és üldözőbe vette.

Lady Zora Lilliaig álmodott. Ébren volt, tekintete végigsiklott a jégvirágoktól szikrázó ablakon keresztül a havas tájon, ám a lelki szemei előtt ugyanazok a különös, álomszerű képsorok vonultak el áttetszően, légiesen, melyek az elmúlt években oly gyakorta kísértették éber és szunnyadó állapotban egyaránt.

A kétkerekű motor, a Gyöngyhalász. És a táj, melynek még a nevét is ismerte: Ghouzm.

Ám az álom hirtelen most megváltozott. A motor besuhant egy sárgás gomolygásba, s érezni lehetett, ahogy megállt. Aztán egy magas férfi közeledett felé határozott léptekkel, s ahogy kibontakozott a kénszínű ködből, szivárványos ragyogás fonta be az alakját. Az arcát nem lehetett látni, mint ahogy soha ezelőtt sem rajzolódtak még ki felismerhetően az arcvonásai. Csak azt lehetett tudni, hogy magas, hajlékony, s egész lényéből magabiztosság, fensőbbség sugárzik.

A férfi intett. Nem hívólag, inkább üdvözlőleg. Megállt, nem jött közelebb.

- A halhatatlanság - suttogetta. - Rád is vár, Zora. Közel jársz, de még...

Dobbanás hallatszott, majd határozott kopogás. Az álomszerű jelenés szertefoszlott.

Lady Lillia meg rázkódott, és az ajtó felé fordult, ahol megismétlődött a kopogás.

- Be! - szólt oda szinte agresszíven. Mérges volt, amiért megzavarták a látomást. Ki tudja, talán az álombéli idegen ezúttal készségesebb lett volna.

A korhadtszerű ajtó résnyire nyílt, majd nyikorogva kitárult, és egy alig százötven centi magas, élénk tekintetű, ráncos arcú nő lépett be. Sherlu, Lady Lillia társalkodónője, aki gyakorlatilag a személyi titkár funkcióját látta el. Termete alapján fejletlen lánygyerekeknek tűnt, ám a vonásai életes korról

tanúskodtak. S bár a mozgása alapján védtelennek és gyámoltalannak tűnt, Zora Lilliaig nem egy izompacsirtát látott már vérző orral a földön heverni, aki gúnyos megjegyzést mert tenni Sherlura.

És volt még valami, amiért Lady Lilliaig maga mellé vette a szegény sorban nevelkedett nőt. Sherlu azon kevesek közé tartozott, akik nemcsak bírták a képesség lehetőségeit, de a fejlesztésére is sok időt és energiát szántak. S a közös gyakorlatok kifejlesztettek köztük egy hidat, egy mentális kapcsot, melyhez hasonlót a Lady még sohasem érzékelt.

Az alacsony nő megállt az asszonyától három lépésnyire, és fejet hajtott.

- Közeledik - suttogta rekedtes hangon. - Ideje készülni, Lady.

- Motoron?

Sherlu koravén arcán bágyadt, ám gunyorosnak semmiképpen nem nevezhető mosoly jelent meg.

- Motoros szánon.

Lady Lilliaig egész testében kihúzta magát, s az ablakon bevetülő fény körülrajzolta diadalmas, királynői alakját.

- Ő az - suttogta. - Érzem. Közel járunk, Sherlu. Nagyon közel.

A kicsi nő leakasztotta a falba vert szögről az asszonya palástját, és odakínálta.

- Meglehet, Lady - felelte. - Ám szeretném

felhívni a figyelmét valamire. Ez a bolygó a Helios. Nem tartozik a Terra Birodalom fennhatósága alá. XVII. Christien de Navarra császár keze nem ér el idáig. Ostoba parasztok és tanulatlan telepések lakják. Itt nem tisztelik a terrai rangot és a tekintélyt.

Zora Lillia magára öltötte a bundát, és elmosolyodott.

- Mire akarsz kilyukadni, te házszartos boszorkány?

- Arra, Lady... hogyha megismétli azt, amit a Campantera V-n művelt azzal a nyomorult alakkal... az itt az életünkbe kerülhet. Itt más törvények uralkodnak.

Az asszony ajkát elhagyta a mosoly, s a szája ugyanolyan zordan és fensőségesen feszült, mint korábban.

- Ha ismét csalódnom kell - suttogta fenyegetően -, ezt a fickót is megölöm!

2.

Sacher kedvelte a motoros szánt. A három keskeny lécen való suhanás nem ért ugyan annyit, mint gyors suhanókkal és más repülő szerkezetekkel száguldani a levegőben, de itt,

Hatargon, a Helios legészakibb szigetén, ezen az örökös hóval borított szárazföldön, nem lévén utak, a kerekes járműveknek nem sok hasznát vehette volna, a gyakorta orkánszerű, heves szelek és hóviharak miatt pedig igen meggondolandó dolog repülő masinákkal útnak indulni. A motoros szán volt az egyetlen eszköz, amellyel a néhol derékig érő, fagyott havon behozhatta a gyöngyöket a telepre eladni.

Sacher becsusszant a ledöngölt havú parkolóba, leállította a szánt pár méterre a bolt bejáratától, dermedten kászálódott le a nyeregből, és megdörzsölte zsibbadt tagjait. Láta, hogy Kathlina, a telepszéli vegyesbolt tulajdonosa egy gőzölgő csészével a kezében siet feléje.

- Már vártalak - motyogta az asszony, és a jövevény kezébe nyomta a csészét.

Sacher cserében egy dudorodó erszényt adott át a hidegtől kipirosodott arcú, szőrmékbe bugyolált, középkorú asszonynak, aztán nem kérte magát, és belekortyolt a forró giribe.

Az asszony nem titkolt mohósággal bontotta ki az erszény száját, és a tenyerébe borította a tartalma egy részét. Az ernyedten világító nap fénye megcsillant a napvilágra kerülő diónyi gyöngyökön, melyek csak egy pillanatig mutatkoztak selymesen áttetszőnek. Aztán ahogy magukba szívták a nap fényét, csodás színorgiával borították be az asszony kopottas kesztyűjét. A

szivárvány minden színében pompáztak, és úgy tűnt, mintha nem csak a nap fénye csillogtatta volna azokat, hanem a gyöngyök önálló szín- és fényforrásként működve ontották volna magukból látványos káprázatukat.

- Csodaszépek, mint mindig - suttogta Kathlina. - Szinte sajnálok megválni tőlük. Pedig... tízszer ennyit el tudnék adni naponta. Nem tudnál többet hozni?

Kathlina özvegy volt, középkorú, de a szőrmesapka alól kilátszó, barnára aszalódott, ráncos arca megállapíthatatlanná tette korát. Sacher szemmel láthatóan jóval fiatalabb volt nála.

Magas, vékony, szinte kórosan sovány, beesett arcú férfi, akinek két kiálló arccsontja és széles álla csak még inkább kihangsúlyozták soványságát. Erőtlen, csontos állát kékesfekete borosta lepte, zsíros fekete hajtincsei összetapadva csüngtek ki a vastag szőrmesapka alól. Egészében véve ápolatlan benyomást keltett, és amikor levette a vakító fehérségről visszaverődő napsugarak ellen védő sötét szemüvegét, karikás, beesett szeme fáradtságáról, mély közönytől tanúskodott. Darabokból összevarrt, vastag szőrmebundát viselt, meleg prémsapka fedte a fejét. Barna arca és kék szeme minden látszólagos ernyedtség és fáradtság ellenére fiatalos erőt sugárzott.

Távol élt minden településtől, kinn a hólepte erdők sűrűjében, magányába rejtőzve az

emberektől, de minden hónap első szerdáján motoros szánján bejött Su-Huitibe, hogy eladja az újonnan szerzett gyöngyöket, felfrissítse készleteit.

Odabent a kis alapterületű boltban már összeválogatva hevert az előkészített csomag, amit az asszony készített el neki. A legszükségesebb élelmiszerek, italok, fogyasztási és használati cikkek.

Aztán Kathlina egy köteg bankjegyet húzott elő, és gondosan leszámolta.

- Ezer star... a múltkori tíz gyöngyért. Elviszed a pénzt, vagy rakjam be neked ezt is a bankba?

A férfi biccentett.

- Tarts meg egy százast a költségeim fedezésére, a többit vidd be a bankba, légy szíves!

Az asszonyon látszott, hogy szeretne mondani valamit, de nem tudja, hogy kezdje. Sacher segített neki.

- Bánt valami, Kathlina?

Az asszony enyhén elpirult.

- Nagy az érdeklődés a gyöngyök iránt. A múlt héten járt itt egy ember... egy férfi, aki már sokszor vásárolt nálam. Azt mondta, adna nekem tízezer start, ha rá tudnálak venni, hogy havonta ne csak öt-hat gyöngyöt hozz, hanem legalább százat-százötvenet... vagy még többet. Azt mondta, beszélni szeretne az apáddal. Rá akarja venni, hogy társuljatok. Egy vagyont kereshetnétek a gyöngyökön.

Sacher vállat vont.

- A vadonban nincs szükségem pénzre. És apámat már rég nem érdeklik az anyagiak.

- Gondoltam, hogy ezt fogod mondani - felelte Kathlina zavartan.

A férfi megigazította a szőrmesapkáját, és egy pillanatra eltűnődött.

- Talán te hiányt szenvedsz valamiben?

Az asszony kerek arca kisimult.

- A pénzből sosem árt, ha több is van.

- Jó. Én nem akarom, hogy miattam eless egy kis nyereségtől. Ezeket a mostani gyöngyöket ajándékba kapod tőlem és az apámtól. Annyiért adod tovább őket, amennyiért akarod. Ha annak az embernek annyira kellenek a gyöngyeink, nyilván habozás nélkül ki fogja értük fizetni akár a tízszeres árat is.

- Ezer start darabonként?

- Csak próbáld meg! Lehet, hogy még ötezret is elkérhetsz egyért-egyért. Elsőre biztosan hátat fordít majd, gúnyosan nevet, vagy átkozódni fog... de vissza fog jönni, azt garantálom.

Az asszony a fejét rázta.

- Ezer star elég nagy pénz.

Sacher elmosolyodott.

- Ha nem engedsz az árból, ki fogja fizetni az ötezret darabonként. Ha pedig nem... majd jön más, akinek bármi pénzért kell a gyöngy.

Kathlina a fejét rázta.

- De én nem fogadhatom el. Ez a te pénzed.

- Tévedsz. Az előbb neked adtam ezeket a gyöngyöket. A tied mind a hat. Ami pénzt értük kapsz, az a tied. Én csak tanácsot adtam, hogy minél több pénzhez juss általuk.

Kathlina hálálkodni akart, de Sacher megelőzte.

- Nem érdeklődött utánam senki?

Az asszony az ajkába harapott.

-Hát... járt itt éppen...

- Egy nő. Terrai, ugye?

- Te mindent tudsz?

Sacher megigazította az orrnyergén a sötét szemüveget.

- Ha még egyszer jön, mondd meg annak a nőnek, hogyha beszélni akar velem, legyen itt egy hónap múlva, amikor ismét jövök.

Kathlina elképedve nézett a férfira.

- És ha nem tetszik neki? Nem olyanfajta nő, aki eltűri, hogy ugráltassák vagy megvárakoztassák.

Sacher vállat vont.

- Ő érdeklődik utánam, nem pedig fordítva. Nyilván tudja, hogy ma fogok bejönni hozzád a vadonból. Ha igazán beszélni akarna velem, már itt várt volna.

- Nézd, Sach...

Miközben beszéltek, Kathlina segédje, mint mindig segített elrendezni a vásárolt holmit. Sacher nem akart tovább vitatkozni vagy magyarázkodni, nem várta meg, hogy az asszony befejezze a

mondatot, elfordult, és kísértelt a szánjához. Felnyitotta a jármű csomagterét, arrébb tolta a mentőládát, és helyet csinált a vásárolt javaknak. Diego, a kopaszodó, vékonydongájú segéd egyenként cipelte ki a dobozokat, hátulra rakta be a fagyasztott húsokat tartalmazó dobozokat, mellé a kétszersülteket, konzerveket, fűszereket, könyveket, mikrofilmeket, és az egésznek a tetejére az újonnan vásárolt hősugárázó meg a két doboznyi elemet.

Ahogy a pakolás végeztével Sacher lehajtotta a csomagtér tetejét, hideg szélroham söpört végig az lkerdomb völgye felől, és hőszipánkokat sodort a férfi arcába. Sacher felegyenesedett, és szembefordult Kathlinával.

- Figyelmeztetted, ugye?

Az asszony bólintott.

- Persze. Akárcsak a többi, aki idejött. De ez sem akar hallgatni az intő szóra.

Sacher elmosolyodott.

- Aki idáig eljött, nyilván nem fordul vissza, amíg meg nem próbálta. Vakmerően belevág a gyöngyvadászatba. Aztán elbukik, mint mindenki más.

- Elveszíti a lelkét?

Sacher biccentett, és az eget vizsgálta. A dombok fölött, fenn a Karnis-hegység süvegszerű csúcsainál túl sötét volt az ég. Havazott. A vadonlakó megszokta már a hóiharokat, nem félt

tőlük, de utazásaihoz szívesebben választott tiszta időt.

A férfi megnézte, jól van-e lezárva a csomagtartó, aztán közel lépett Kathlinához, szertartásos udvariassággal megölelte, és szó nélkül az arcához érintette az arcát. Elköszönt.

- Várj! - szólt a nő. - Igyál velem még egy pohár meleg kirit, mielőtt elindulsz! Ne siess úgy el, mint máskor!

- Szeretném elkerülni a vihart - felelte Sacher.

- Meg a nőt, igaz? Meg akarod várni. Hidd el, ez olyan, hogyha most nem várod meg, utánad megy a vadonba, és felkutat benneteket még a föld alól is.

Sacher a fejét rázta.

- Ha van esze, meg sem kísérel ilyen balgaságot.

- Hát jó - mondta bosszúsan Kathlina. - Ez a nő nem olyan, mint a többi. Egészen más. A Terrán valami főrang lehet. Népes kísérettel utazik. Legalább nyolc testőr követi mindenhová, és szolgák lesik minden kívánságát.

Sacher vállat vont.

- Már megmondtam. Legyen itt egy hónap múlva!

Kathlina tovább makacskodott.

- Ez a nő egészen más, mint az eddigiek. Ez nem csak a gyöngyök miatt jött. Sokkal többet tud rólad meg az apádról. Tudja a neved. Nem csak

úgy kérdezősködött; kimondottan Sacher Kovanovicot kereste. Bár rólad nem tudott, azt hitte, az apád hozza be a gyöngyöket, mert azt hitte, hogy öreg vagy, mint az Ikerdombok. Ez a nő feltétlen beszélni akar az apáddal. Rá akar venni téged, hogy vidd el az öregedhez. Pénzt adott... ötezer dollárt, hogy tartsalak itt, míg nem jönnek.

- Ötezer dollárt? Terrai pénzt?

- Jó pénz ez, Sach. Egy terrai dollárért több mint kétszáz start is megadnak a feketepiacon.

A férfi füttyentett.

- A megszállottak, akik a Ghouzm Gyöngyei után kutatnak, nem fogynak el soha. Sikertelenségre vannak kárhoztatva, ha nem elég erős ahhoz a lelkük, hogy úrrá legyenek a nehézségeken,

- Ha ennek a nőnek csak fele olyan erős a lelke, mint az elszántsága, nem szabadulsz tőle, azt garantálom!

Sacher a csizmája orrával a szán sítalpait babrálta, majd rövid gondolkodás után felnézett.

- Igen, én is úgy hiszem. De ha gyöngyökre akar vadászni, kénytelen lesz alkalmazkodni az elvárásaimhoz. Most...

- Ott jönnek! - kiáltotta Kathlina hevesen, és látszott rajta, hogy kész akár a szán útjába vetni magát, csakhogy Sachert visszatartsa. - Végre!

Sacher a telep felé fordult. A legszélső háztól méterekre három magas alak bukkant fel. Motoros sélíceken közeledtek, és nagy ívben fröcskölték

oldalra a havat. Sacher jobbra pillantott, és hasonló három férfit pillantott meg tőle ötszáz méterre. S tőlük még jobbra újabb hármat. S arrébb még hármat.

A hármás csoportok látványosan összehangolt manőverrel nyíltak szét, s fél percen belül valamennyien elfoglalták azt a pontot, amely felé nyílegyenesen közeledtek. Elhelyezkedésük egyértelműen arra utalt, hogy laza körben bekerítsék a vegyesboltot, s elzárják az esetleges menekülési útvonalakat.

Fegyver nem volt náluk, de egész viselkedésük, mozdulatlanságuk és némaságuk legalább olyan fenyegetőnek hatott, mintha géppuskák és lézerágyúk csöve meredt volna a bolt előtt álldogáló három emberre: Sacherre, Kathlinára és Diegóra.

Az asszony a tenyerével próbálta leárnyékolni a szemét a nap élesen tűző sugaraitól, hogy közelebbről szemügyre vegye a nyugodtan várakozó férfiakat, de zavart arcán látszott, hogy nem ilyesmire számított.

Sacher flegma félmosollyal nekidőlt a szánja oldalának, és karba tette a kezét.

- Azt hiszem - jelentette ki színtelen hangon -, mégiscsak kénytelen leszek megvárni önagságát...

3.

Lady Lillag nem siette el az öltözködést. Először elfogadta a bundát, amit Sherlu nyújtott felé, de aztán meggondolta magát.

Egy ilyen rég várt találkozás elég ünnepélyes alkalom ahhoz, hogy ehhez méltó öltözékben jelenjen meg.

És még valami. Ha beigazolódik a sejtése, talán már nem lesz ideje átöltözni. Talán már nem lesz ideje arra, hogy magához vegye a legszükségesebb felszereléseket.

Kiadta a szükséges utasításokat, s miután Serlu elsietett, Zora Lillag gondosan készülődött. Mivel a mesterségesen kezelt bőre védte a hidegtől és melegtől egyaránt, ruhára voltaképpen nem lett volna szüksége, de kerülni akarta a feltűnést, amit a meztelenségével okozott volna ezen a hideg világon, ahol mindenki szőrmékbe burkolódik.

Éppen ezért testhez simuló lila nadrágot húzott, s a szárát a hegyes orrú, könnyű szőrmével díszített csizmájába bújtatta. Felcsatolta mindkét csuklópántját, melyek könnyű, ám nagy ellenállóképességű műanyagból készültek, s a csuklócsontjától szinte a könyökéig értek. E pántok

nemcsak díszek gyanánt szolgáltak; Lady Lilliag önvédelmi mestere szántalan hasznos apróság tárolására készítette. A titkos rekeszekben mérgezett tűk, robbanó golyók, altatógáz és egyéb veszedelmes holmik rejtettek.

Lady Lilliag nem félt attól, hogy valaha is használnia kell ezeket a speciális felszereléseket, hiszen tucatnyi testőr védelmezte az életét; androidok, melyeket azzal a kimondott céllal gyártottak, hogy minden körülmények között védelmezzék a tulajdonosukat. S a testőrein kívül a kíséretébe tartozott még a kombinált terrai harcművészetek két elismert mestere, s Sherlu, aki közelharcban legalább egyenrangú volt a két alacsony felépítésű, izmos férfival.

S Zora maga sem volt éppen az ártatlanság és a védtelenség megtestesítője. Éveken át edzette testét, elsajátította a koth, a kombinált terrai harcművészet szinte minden alapvető fogását, és pusztá kézzel több mint százféleképpen tudott ölni. Ezeken kívül szükség esetén rendelkezésére állt még a képesség, az a hatalom, melynek létezését még a legközelebbi társai elől is titkolta.

A képesség, mely többet ért számára, mint bármely más védelem...

Zora elmosolyodott, ha rejtett tulajdonságaira gondolt. Felemelte a fejét és megnézte magát az egészalakos, álló tükörben.

Huszonévesnek tűnt, pedig jóval túl járt már a

negyvenen, s mivel a százhusz éves életkort még a génmanipulátorok is csak egy-két évvel tudják megnyújtani, gyakorlatilag már túljutott élete első harmadán. Ám ez nem látszott a testén, hiszen ezüstös bőre üdén és ráncatlanul feszült, s mozgása, tartása a diadalmas ifjúság jegyeit viselte magán.

Ám az ifjúság mulandó, s ezt Zora Lillag is tudta. Anyja igazi terrai szépség volt, husz éven át a terrai nők szépségideálja, minden nő által irigyelt, ünnepeelt aktornő". Ám Zora látta azt, amit sohasem tudott elképzelni. Láttá, mint enyészik el anyja szépsége a korról napról napra érzékelte, mit képes tenni az idő egy emberrel, s ő betegesen rettegett attól a pillanattól, amikor majd őbenne is kezdetét veszi az elmúlás felé mutató folyamat.

A családi képtárban jól nyomon követhette, mily sors vár a mulandó szépségekre. Hiszen láthatta felmenő rokonait ifjúi szépségükben tündököelve, s láthatta azokat megint más képeken, az idő súlyát cipelve a vállukon, megtörten, az elmúlás levegőjét lélegezve. Megöregedtek, megcsúnyultak, elenyésztek valamennyien.

Csak egyetlen nő volt a családi képtárban, aki mindörökre megőrizte a szépségét, és akiről nem készültek öregkori fotók: Anne-Margaret Wallsh, Lady Lillag ükanyja. Ő fiatalon halt meg, talán épp az öregedés elől menekülve a halálba...

Zora Lillag betegesen félt, de nem a haláltól,

hanem az öregségtől, a szépség és a fiatalság elvesztésétől.

Mindent megpróbált, hogy dacoljon a kegyetlenül múló idővel, százezreket, milliókat fizetett csalóknak, sarlatánoknak, akik mind-mind az örök fiatalság titkát ígérték neki, de valójában csak a pénzére vágytak. Ám bár az idő múlását lehetett késleltetni, Zora tudta jól, hogy a megismert módszerekkel az öregedést csak lassítani lehet, megállítani nem. Ő viszont sokkal többre vágyott.

És amikor már-már feladta, jött az az álom! Az az átkozott, visszatérő álom. Benne egy titokzatos férfival, aki halhatatlanságot ígért.

Zora behunyta a szemét, majd szinte azon nyomban ki is nyitotta. Napról napra öregebbnek érezte magát, és minden lefekvés előtt úgy érezte, hogy egyre beljebb és beljebb sodródik az élet tengerébe, s hamarosan jön az elkerülhetetlen fuldoklás. Látni akarta, öregedett-e tegnap óta.

Nézte magát.

Magas, nyúlánk nő volt, koromfekete hajjal, átható, gögös pillantású, enyhén mandulavágású, sötét szempárral, szabályos, keskeny állban végződő, csinos arccal, széles vállakkal, keskeny csípővel, hosszú, formás combokkal. Az arca szép volt és kecses, de ha kinyitotta halványzöld tónusú ajkait, hegyesre köszörült fémfogak villantak elő. Ám e fogak kegyetlensége és az arc hideg bája, ha

lehet, még különösebb összhatást képeztek. Hibátlan alkata megfelelt a korszak női ideáljának, ami persze nem is volt meglepő, hiszen az apja fél tucat génmanipulátort alkalmazott, hogy a lánya tökéletes legyen.

Zora azonban nem osztozott az apja elképzelésén a tökéletesség mivoltáról. A teste jól működött, nagyrészt elégedett volt vele, de egyvalami serdülő lánykorától kimondottan idegesítette. Érett dinnyékhez hasonlatos, formás keblei az ő ízléséhez képest túlságosan nagyok voltak. Zavarták a mozgásban, visszafogták a lendületét, s ráadásul szükségtelenül vonzották magukra a hímnemű egyedek sóvár pillantásait. Számos alkalommal épp a mellei miatt került összetűzésbe egy-egy szemtelen alakkal, és ő nem szeretett ok nélkül ölni.

Újra maga előtt látta azt az ostoba melákot, aki négy nappal ezelőtt a Gandrián tíz dollárba fogadott a cimboráival, hogy meg meri fogni a terrai nő melleit. Zora nem vitte magával a testőreit, s a férfi azt képzelte, bántatlanul pimaszkodhat a védtelen nővel. A tíz dollárt megnyerte. Épp elég lett a temetésére. Lady Lillig betörte a férfi orrát, és az orrcsontját feltolta az agyába.

Ez a nyolcadik férfi volt, akinek ezek a formás keblek okozták a vesztét.

Csipogás hallatszott a fülénél. A bal oldali, aranyba foglalt igazgyöngy fülbevalójából jött a

hang. Zora sóhajtott.

- Nos?
- Elkaptuk a fickót - felelte Sherlu.
- Türelmetlen?
- Nem túlzottan.

Zora felemelte a fejét.

- Ő az?

- Én nem látok bele az ön álmaiba, Lady. Azonban ez az alak nem elég öreg. Lehet, hogy a fia.

- Jó. Tartsátok ott!
- Úgy lesz, Lady.

Zora sietve még egyszer végigpillantott magán. Meg akarta várakoztatni a férfit, de nem kívánta túlfeszíteni a húrt. Mert ha ez a Kovanovic nevű illető azonos azzal, aki beszélt hozzá és hívta álmaiban, jó lesz vigyázni vele. Veszélyes lehet még a fia is.

Viszont rohanni sem akart. És nem pusztá szeszélyből várakoztatta. Egyrészt érzékeltetni akarta a férfival, hogy ő nem akárkí; másrészt félt ettől a találkozástól. Félt a kudarcától. Félt attól, hogy újra csak rossz nyomon jár, és hiába tette meg ezt a nagy utat, hiába volt az a sok kutatás, az a rengeteg megvesztegetés és erőszak.

S félt önmagától. Mert tudta, hogy józanul képtelen lesz elviselni még egy kudarcot. És ha elveszti az önuralmát, a testőreivel és a kísérelével olyan, akár egy kisebb hadsereg. Egy kíméletlen

pusztító hatalom. Egy palackba zárt démon.

S ő félt attól, mi történhet, ha a démon elszabadul.

Az utazóládájához lépett, felpattintotta a fedelét, és a bal keze összes ujjáról lecserélte a díszes családi gyűrűket, s helyette azokat húzta fel, melyek szükség esetén hasznára lehetnek. A jobb keze öt ujján lévő gyűrűk eleve ezt a célt szolgálták, így azokat változatlanul hagyta.

Egy pillanatig kacérkodott azzal a gondolattal, hogy felülre nem vesz fel semmit, csak a bundáját teríti a vállára, s fedetlenül hagyja a kebleit. Ám rövid tűnődés után elvetette ezt a gondolatot. Nem tudni, milyen hatással lenne egy ilyen kihívás arra az emberre. Vagy a fiára?

Laza, türkiz színű blúzt húzott, s a bő fazonú, hosszú ujjakat eligazgatta a karpántjai fölött, hogy szükség esetén ne akadályozzák a cselekvésben.

Aztán elmosolyodott, és a ládája mélyéről előhúzta a legkedvesebb nyakláncát, egy koratitból készült ékszert, melyen egy hüvelykujjnyi, vörösen szikrázó sugárrubin lógott. Felöltötte az ékszert, s a medált a blúz alá rejtette.

Mielőtt a vállára terítette volna a terrai ezüstróka bundát, előhúzta a ládája mélyéről azt a kis bőrszényt, amelyben a gyöngyöket tartotta. A tenyerébe borította a két káprázatos golyót, és a fény felé tartva nézegette azokat. Az egyik diónyi méretű lehetett és alapvetően kékes színben

játszott, a másik éppcsak valamivel kisebb volt és lila meg zöld közötti átmenetben pompázott. Mindkettő szivárványos színekben sziporkázott, az ablakon beeső fény hatására változtatták a színüket; az egyik a kék árnyalataiban, a másik zöldben és lilában.

Ehhez a két példányhoz sikerült drága pénzért hozzájutnia. Azóta már megtudta, hogy itt, a Helioson, nevezetesen Kathlina boltjában száz starba, azaz megközelítőleg fél terrai dollárba kerülne egy ilyen, míg ő a Moranuson közel háromezer dollárt fizetett a kék színű gyöngyért, és két héttel később egy orgravrillai műgyűjtőtől tizenkétezerért vásárolta meg a másikat.

Mert ezeket a gyöngyöket varrázserejűeknek tartják, és úgy hiszik, a tulajdonosuk természetellenesen magas kort érhet meg. Ezek a híres Ghouzmi Gyöngyök, melyek származását csak kevesen tudják.

Ő azonban kinyomozta!

Lady Lilliag még nézte egy percig a gyöngyök belsejében mocorgó, kicsi, sötét, amorf foltocskát, és érezte, hogy rejtett képessége erőt merít a gyöngyök sugárzásából. Mintha egy akkumulátort töltené fel pusztán azzal, hogy közel helyezi az elektromos konnektorhoz. Már a képessége is kész csoda volt, de az, hogy ily összefüggésben áll a titokzatos gyöngyökkel, valósággal elbűvölte. Hagyta, hogy a képessége lubickoljon a gyöngy

sugárzásában, aztán amikor úgy érezte, hogy már maximálisan feltöltődött, visszarakta a két golyócskát az erszénybe. Aztán ismét a tükör felé fordult, és zordan elmosolyodott.

Kinyomozta a gyöngyök eredetét, és hamarosan a titkukat is tudni fogja.

4.

Sacher arcáról lehetetlen volt leolvasni, mire gondol a csendben posztoló alakok láttán, akik bekerítették őket, de Kathlina legnagyobb megnyugvására a szánnak támaszkodva várakozott.

- Jobb lesz, ha ezekkel nem ellenkezel - rebegte az asszony. - El kell vinned őket az apádhoz. És ne haragudj meg rám! Én nem gondoltam...

Sacher vállat vont, de nem szólt semmit, s az asszony ismerte már annyira, hogy tudja, a férfinak nincs kedve beszélgetni, és ilyenkor úgysem tud kihúzni belőle egy szót sem.

- Bejössz a boltba? - kockáztatta meg. - Ott melegebb van...

Sacher a fejét rázta. Kényelmesen felült a kétülékes szán bal oldali nyergébe, és hátát a támlának támasztotta.

Diego már rég beoldalgott a boltba, és a fagerendák közti réseken leskelődött kifelé. Rövid téblábolás után Kathlina is eltűnt az ajtó mögött, és a szánon ülő férfi egyedül maradt a szánjával. Csak az a tizenkét alak várakozott tőle két-háromszáz méterre, egymástól szabályos távolságra, mozdulatlanul, mintha nem is emberek, hanem szobrok lennének.

Több mint félóra telt el így, ebben a feszült mozdulatlanságban, s csak a szél elégelte meg a csendet. Feltámadt, és havat kotort a várakozók arcába, de azok még most sem mozdultak.

Sacher már évek óta nem hordott magával órát, de műszer nélkül is pontosan érzékelte az idő múlását. Nem türelmetlenkedett, de bosszantotta, hogy megvárakoztatják.

Aztán amikor már épp úgy döntött, hogy nem vár tovább és kipróbálja, miként fognak reagálni az őrzői, ha beindítja a szánját, a telepszéli házak felől motoros szán halk zúgását sodorta feléje a szél.

A várakozó férfi megmozgatta elzsibbadt lábát, és a zaj irányába fordította a fejét. Egy motoros szán tűnt fel, melynek-az utasrészét áttetsző buborék védte az időjárás viszontagságaitól, méretre háromszor akkora volt, mint az övé, és sokkal díszesebb, sokkal modernebb. A legújabb típusok közé tartozhatott, mert Sacher még sohasem látott ilyet, de a formájából és a kialakításából sejtette, hogy elsősorban

személyszállításra használhatják. S azt is sejtette, hogy a fedett utasrész belsejét luxusfelszereléssel látták el.

Sacher nyugodtan megvárta, amíg a hatalmas fedett szán egészen közel ér, nem mozdult, csak a szemével követte a jármű mozgását. A szántalpas minibusz nem siklott egészen a bolt előtt várakozó szánig, jó tíz méterrel előtte megállt, és oldalra fordult. Az ajtaja halk szisszenéssel nyílt ki, és pár másodperc múltán két fura figura bújt ki rajta. Alacsony termetű, zömök fickók, testhez simuló, fekete öltözékben. Méretben, felépítésben teljesen egyformának tűntek; egyikük sem viselt sapkát, kopasz fejükön zúzmara csillogott, vékonyított szemöldökük alól egyforma sötétzöld szempár tekintett elő. Mindketten zöld ajakfestéket kentek fel, talán dísz gyanánt, de lehet, hogy rituális célból.

A fura jövevények két lépést tettek előre, s karba tett kézzel bámultak Sacherre. Ezt követően egy alacsony, öregecske nő lépett le a szántalpas minibusz lépcsőjéről a letaposott, keményre fagyott hóra, és egyenesen Sacher szánjához sietett.

A férfi lekászálódott az ülésről, és gondterhelt képpel méregette a két feketeruhás fickót. A nő láttán még inkább elkomorult az arca.

- Maga...

- Nem - recsegte a töpörödött nő. - A nevem Sherlu. A Lady személyi titkára vagyok. Ne szóljon

közbe, csak ha kérdezem!

Sacher enyhén elmosolyodott, de nem szólt, csak bólintott.

A kis nő lendületesen folytatta.

- Maga az a Sacher Kovanovic, aki az úgynevezett Ghouzmi Gyöngyöket szállítja a vegyesboltba?

- Ahogy vesszük.

Kathlina, aki a szántalpas minibusz érkezésére ismét felbukkant a fagerendás épületből, ekkor ért oda.

- Igen, ő Sacher Kovanovic - szólt közbe kotnyelesen. - De maguk valószínűleg az apját keresik.

Sherlu komoran pillantott a boltosnőre.

- Menjen vissza a boltjába! A pénzét megkapta. Itt most nincs szükség magára.

Kathlina válaszolni akart, de a ráncos arcból szikrázó tekintet visszarettentette. Vállat vont, és sietve megindult a havas tetejű vegyesbolt felé.

Sherlu visszafordult a közönyösen álldogáló férfihoz.

- Hogy értette azt, amit mondott?

- Apámat ugyanúgy hívják, mint engem. Sacher Kovanovic. A gyöngyöket én szállítom, de nem én szerzem be.

Sherlu biccentett, majd a fejével a minibusz felé intett.

- Lady Zora Lilliag, a Terrai Lilliag Ház

főszékének várományosa, a Lilliag & Lilliag Vállalkozások törvényes örököse fog beszélni magához - jelentette be fensőségesen. - Figyelmeztetem: a beszélgetés alatt maradjon mindvégig a helyén, ne tegyen hirtelen mozdulatot, amit a testőrök esetleg félreérthetnének, és a Lady minden kérdésére válaszoljon legjobb tudása szerint, illő tisztelettel és hódolattal! Megértette?

Sacher bólintott, és a vegyesbolt felé pillantott. Kathlina ekkor húzta be maga mögött az ajtót, de egészen biztosan leskelődik, és ha valami olyat lát, ami megijesztené, nyilván azonnal értesíti rádión a szomszédos faluban lévő miliciát. No, nem mintha két tucat ócska puskás alak- olyan sokat árthatna ennek az egyértelműen harcra képzett testőrségnek.

De nem is lesz szükség erőszakra.

Még egyszer bólintott.

Az alacsony nő, mintha csak erre várt volna, a szája elé emelte a bal kezét, és két érthetetlen szót suttogott az egyik gyűrűjébe. Sacher érdeklődve pillantott a szántalpas minibusz felé, ahol a következő pillanatban feltűnt Lady Lilliag. A férfi elégedetten mérte végig a hora lépő nőt, és elmosolyodott azon az előbbi feltételezésén, hogy Sherlut, ezt a kis nőstény korcsot hitte a beharangozott vendégnek. Nem, a Lady pontosan olyan volt, mint amilyennek elképzelte. Mint amilyennek az álmaiban látta. Büszke és alázatos,

gőgös és zavart, édes és keserű, puha és kemény, kegyetlen és bűbájos, végtelenül vad és végtelenül szelíd, vívódó és kiegyensúlyozott - a megtestesült ellentét.

Lady Lilliag arcán és szemén nem látszott, hogy csalódott volna a fiatalember láttán. Határozott, ruganyos léptekkel egészen közel ment a kisebb szánhoz, és tekintetét kihívóan Sacherre emelte.

- Ismer? - kérdezte.

Sacher a fejét rázta.

- Ismernem kellene?

Sherlu dühösen felszisszent.

- Hogy merészel kérdéssel felelni a kérdésre, pimasz?!

Lady Lilliag azonban nem törődött a titkára közbeszólásával, és úgy tűnt, Sacher sem túlzottan izgatja magát.

- Hallott már rólam? - kérdezte halkán a Lady. - Tudja, kivagyok?

- Lady Lilliag. Az előbb közölték velem.

A Lady arcán árnyalatnyi türelmetlenség suhant át.

- Az apja nem beszélt rólam? Nem említette, hogy jövök?

Sacher nem fordította el a tekintetét. Tetszett neki a nő lehetetlenül ezüstös árnyalatú bőre, a fekete haj, a sötét szempár.

- Nem emlékszem. Bár... mintha...

Lady Lilliag türelmetlenül fordította el a fejét.

- Nincs időm társalogni. Tárgyra térek. Elvezet az apjához! Beszédem van vele. Most azonnal indulunk. Maga a saját szánján mutatja az utat. Én és a kíséretem ezen a szánon követjük.

Sacher szinte nem is emlékezett már arra a különös akcentusra, amellyel a nő beszélt. És az is régen volt, hogy utoljára parancsolgatni próbáltak neki. Lady Lillig már el akart fordulni, hogy visszatérjen a minibuszba, Sacher azonban nem fogadta el ilyen könnyen az utasítást.

- Mit kíván az apámtól? - kérdezte vontatottan.

Sherlu közelebb lépett, és fenyegetően intett.

- Szálljon fel a szánjára, ember!

Sacher azonban nem mozdult.

- Azt kérdeztem, mit akarnak az apámtól.

Sherlu dühös káromkodást sziszegett, és egész testében megfeszült, mintha meg akarná ütni a fiatalembert, de Lady Lillig határozott pillantására visszafogta magát.

Zora figyelmesen megnézte a fiatalembert. A cserzett bőr valószínűleg idősebbnek mutatta, mint amennyi valójában. Azonban a Lady lévén, hogy ő csaknem feleannyi évesnek nézett ki, mint amennyi volt valójában, óvatos becsléssel húsz és harminc közé saccolta az ifjú vadonlakó életkorát. Ám inkább közelebb a húszhoz, mint a harminchoz.

- Nos, hölgyem? Válaszol nekem?

- Vele van beszédem - mondta kegyetlen fensőbbiséggel a Lady -, nem pedig egy éretlen

tacskóval! Induljunk! Elvezet minket.

- Miért tenném?

Lady Lilliag szeme megvillant. Nem lehetett tudni, hogy dühtől-e vagy a vakmerőség elismerése jelül. Kissé széthúzta ajkait, hogy kivillantsa hegyes fémfogait; mintha egy tigris viczorogna.

-Elvezet minket az apjához. Azért, mert én így akarom.

- Ön parancsoláshoz szokott, hölgyem, én pedig ahhoz, hogy csak azt tegyem, amit jónak látok.

Lady Lilliag legyintett.

- Kényszeríthetem is.

Sacher lustán pislogott.

- Alig hiszem.

- Csak intenem kell, és maga egy pillanat alatt halott ember.

- Nem fog inteni, hiszen egy "halott ember" nem lesz képes elvezetni magát az apámhoz.

Lady Lilliagnak a szeme se rebbent.

- Gondolja, hogy nem tudjuk kiszedni magából az apjához vezető útvonalat. Úgy érzi, nem fogja elmondani a titkát, ha idegmérgekkel és válogatott kínzásokkal fogják munkába venni az embereim?

Sacher elmosolyodott.

- És ön gondolja, hogy az az útvonal, mely apám tartózkodási helyére vezet, szavakkal leírható? Én odatalálok, el tudnám vezetni önöket, de ha agyoncsapna, sem lennék képes önöket útbaigazítani.

A Lady felvette a szálát.

- És ön gondolja, hogy nincs olyan eszközünk, mellyel rábírnánk, hogy önként és dalolva vezessen bennünket?

Sachernek azonban még erre is volt válasza.

- És ön gondolja, hogy apán bármiről is hajlandó lenne szóba állni önökkel, ha tapasztalná, hogy maguk akaratom ellenére kényszerítették engem? Vagy talán belőle is erőszakkal kívánja kihúzni a titkát? A nyakamat teszem rá, hogy ez nem fog menni!

Lady Lilliag komoran meredt maga elé.

- Mit akar? Pénzt? Ötezer dollárt kap, ha elvisz az apjához. De ha nem elég, kérhet tízezret is. Vagy százezret. Nekem mindegy. Nem érdekel a pénz.

- A pénz engem sem.

Lady Lilliag arcán gunyoros kifejezés suhant át.

- Ennyire gazdag?

- Mondjuk inkább úgy, mindenem megvan, ami kell.

- Mindene? - csodálkozott el a Lady színleltén. - Ezek szerint semmivel sem tudom rávenni, hogy a segítségemre legyen?

Sacher eltűnődött egy pillanatig.

- Ezt én nem mondtam.

- Sok-sok pénzt ajánlok, több évi gondtalan életre elég. Bármit megvehet érte, amire vágyik.

Sacher merőn nézte a szép arcú, csinos nőt.

- Bármit? - kérdezte színtelen hangon.

Tulajdonképpen ebben az egy szóban nem volt semmi célzatosság, de Zora azonnal megértette, mi járhat a fiatalember fejében. Akaratlanul is halvány pír futott szét ezüstös bőrének arcán.

- Bármit és bárkit - felelte határozottan. - Kivéve engem.

Sacher a fejét rázta.

- Ha ez az eset, Lady... ön bárkit megkérhet, hogy elkalauzolja az apámhoz... kivéve engem.

- Micsoda!? - horkant fel Sherlu. - A boltosnő szerint ezen a fickón kívül senki más nem tudja, hol bujkál az öreg Kovanovic!

Lady Lillig félretolta a személyi titkárát, és a tekintetét egy pillanatra sem vette le Sacherről.

- Értem - mondta árnyalatnyi zavar nélkül. - Engem akar. Szexre gondol?

Sacher vállat vont.

- Eleget teszek a kívánságának, hölgyem, ha ugyanezt ön is megteszi nekem.

- Mire gondol egészen pontosan?

- Készséggel elvezetem önt az apámhoz, hölgyem, ha ön viszonzásképpen megajándékoz a szerelmével. Mindössze egy óra erejéig.

Sherlu csaknem szétrobbant a felgyülemlett haragtól, de úgy megijedt ettől a példátlan pimaszságtól, hogy meg sem bírta szólalni; csak lesápadt a feje búbjától a nyakáig. Szinte látta maga előtt azt a villámgyors mozdulatot, amint

Lady Lilliag a szemtelen fickó nyaka felé kap az ujjával, s a körömház alól váratlanul előbukkanó acélkörmök feltépik a nyaki ütőeret.

Azonban semmi ilyesmi nem történt. A Lady szemmel láthatólag uralkodott magán. Sőt...

- Nem vagyok a "hölgye"! - szólalt meg Lady Lilliag ellentmondást nem tűrően, de fikarcnyit sem emelve a hangján. - Ha beszél hozzám, legyen szíves, szólítson "Lady"-nek!

Sacher bólintott.

- Mi a válasza az ajánlatomra, Lady?

- Még nincs válaszom. Gondolkodom rajta.

Sherlu nem bírta tovább.

- Szent Ég! Lady Lilliag! Hogyan képes ilyen nyugodtan beszélni ily égbekiáltó arcátlanság hallatán!

A Lady tűnődve meredt maga elé, aztán háborgó személyi titkárára pillantott.

- A fél univerzumot átkutattam, fényéveket utaztam, hogy megtaláljam ennek az embernek az apját. Nem fogok megtorpanni egyetlen óra késedelmesség miatt.

- De hát... amit ez az alak akar... égbekiáltó pimaszság!

A Lady fél szemmel a türelmesen várakozó fiatalemberre pillantott.

- Miért engem? - kérdezte.

Sacher sóhajtott.

- Önnek gyönyörű teste van, Lady. És

emlékeztet valakire, akit az életemnél is jobban szerettem.

Lady Lilliag figyelmesen megnézte a fiatalembert.

- Meglehet, kissé különös az ajánlata - töprengett. - Ám voltaképpen inkább megtisztelő. Azért a pénzért, amit felkínáltam, a legközelebbi városban ezer szép nőt is megkaphatott volna több éven át bármikor. Ám ön többre tart egy óra hosszát az én társaságomban... Rendben van. Áll az alku. Mikor akar megkapni? Most rögtön, vagy ha megérkeztünk az apjához?

5.

Sacher arcán nem látszott sem elégedettség, sem meglepetés a Lady szavai hallatán.

- Sohasem fogadok el előre jutalmat azért a munkáért, amit még nem végeztem el - felelte. - És figyelmeztetem: én semmi mást nem ígérhetek, csak azt, hogy elviszem önt az apám tartózkodási helyéhez. Hogy ő hajlandó lesz-e beszélni önnel, hogy meg tudnak-e állapodni bármiben is, az már nem rám tartozik.

Lady Lilliag biccentett.

- Ezt nem is várom el öntől. Az ön dolga annyi,

hogy elvigyen az apjához, a többit bízza rám! És ne féljen, ha helyben leszünk, meg fogja kapni a jutalmát, erre becsületszavamat adom.

Sacher elvigyorodott.

- Életem nagy pillanata lesz.

Lady Lilliag elfordult, és a minibusz felé indult.

- Igen - vetette vissza a válla fölött némi szarkazmussal -, gyanítottam, hogy én leszek az első nő az életében. Induljunk!

Lady Lilliag intett a távolban álldogáló testőreinek, és azok, mintha csak erre a mozdulatra vártak volna egy órája, hirtelen megelevenedtek, és motoros sítalpjaikon gyors ütemben közeledtek a várakozó minibusz felé.

Sacher nevetett. Értette a poént, és tetszett neki a nő határozott viselkedése. Azonban az utazást ő nem egészen úgy gondolta, ahogy Lady Lilliag.

- Egy pillanat, Lady! - kiáltotta a minibusz lépcsőjére fellépő nő után. - Ön rossz irányba megy.

Zora Lilliag értetlenül fordult meg.

- Most miről beszél?

- Hagyja a buszt! Az én szánommal megyünk.

A Lady elképedt.

- Azt akarja mondani, hogy magával kell utaznom azon a rozoga alkotmányon?

- Hacsak nem akar gyalog futni utánam? Vagy talán elkéri valamelyik testőretől a motoros sílécét?

Lady Lilliag kifejezéstelenül nézett a

fiatalemberre. Jó eszű nő volt, megértette, tulajdonképpen mit is jelentenek Sacher szavai.

- Ön... túl sokat merészel - szólalt meg végül. - A kíséretem hozzám tartozik. Nélkülük sehová sem megyek.

Sacher a fejét rázta.

- Magát elviszem - jelentette ki. - De csak ha egyedül jön. Az egyezségünk csak az ön személyére szól.

- Mit akar? - emelte fel az állát Lady Lilliag kihívóan. - Ha ugyanazt az árat akarja kérni a kíséretemtől, amit tőlem, lebeszélem róla. Bár az utasításomra valamennyien hajlandók lennének magával tölteni egy-egy órát, nem hiszem, hogy túl jól járna velük. A testőreim androidok, nincs szexuális orgánusuk, nem éreznek kéjt, sem más érzelmeket... Ők ketten pedig - a fekete ruhások felé intett - a koth harcművészei. Egy évtizede csak egymással folytatnak szexuális viszonyt. Sherlu pedig nyilván még szűz lévén, hogy nagyobb örömet leli a kínzásban és a gyilkolásban, mint a testi gyönyörökben...

- De Lady! - Sherlu neheztelően nézett az asszonyára, de nem tett további megjegyzést.

Sacher most nem mosolygott a Lady árnyalt szellemességén. Fellépett a szánjára, és leült a bal felőli ülésre.

- Nos, Lady... jön, vagy marad?

Zora Lilliag egy pillanat alatt határozott.

- Ha feltétlen ragaszkodik ahhoz, hogy kettesben menjünk, nincs más választásom. - Sherluhoz fordult, és halk, pattogó hangon utasításokat osztogatott. Aztán elfordult, ruganyos léptekkel Sacher szánjához sietett, és felkapaszkodott a jobb oldali ülésre.

Sacher a kezét nyújtotta, de a Lady elutasította a segítségét.

- Ne érintsen! - sziszegte. - Majd eljön az ideje, amikor megérinthesz, de most még ne merészelje!

Sacher a szántalpas minibusz felé biccentett.

- Ugye, nem fognak követni?

Lady Lillia felháborodottan pillantott a fiatalemberre.

- Mit képzelsz rólam?! Ezt a feltételezést visszautasítom!

Sacher bólintott.

- Rendben van - felelte. - Én bízom önben, Lady, és tisztelem a becsületességét... de ha netalán útközben azt tapasztalnám, hogy a kísérete "véletlenül" arrafelé jár, amerre mi megyünk... nos, akkor a legnagyobb tisztelettel kénytelen lennék lelökni önt a szánról a hóba, és akkor sajnálkozva lemondanék az együttlétünkről, amit mellel már alig várok...

A nő kifejezéstelenül pillantott rá.

- Alig várja? Ez érdekes. Abból, ahogy az időt húzza, inkább arra lehet következtetni, mintha szeretné az "együttlétünket" elodáztatni. Nézze,

megértem, hogy fél tőlem, de nekem nincs időm a játszadozásra. Induljunk!

Sacher nevetett. Elfordította az indítókulcsot, a motor halkán berregni kezdett, a berregés felerősödött, és a szán egyre gyorsulva csúszni kezdett a havon. A telep elmaradt mögöttük, és Sacher, amikor hátrapillantott, látta, hogy a Lady kísérete még mindig nem mozdult; valószínűleg addig követték őket a tekintetükkel, amíg végképp el nem tűntek a szemük elől.

Sacher oldalra pillantott, de a Lady nem úgy nézett ki, mint aki beszélgetésre vágyik. Egyikük sem szólt semmit, úgy ültek a szánon egymás mellett, mintha két különböző világban utaznának.

És talán ez így is lehetett.

6.

Gyorsan suhantak a sík terepen, majd egy domb oldalán kapaszkodtak fel enyhe szögben, hogy annál meredekebben zúduljanak le a másik oldalon. A Ladynek szeme sem rebbent a veszélyes kanyaroknál, amikor a szán meg-megcsúszott a jegesebb részekén.

Az északnyugati kőolajkutak felől égrengető dörgés hallatszott, minden más zajt elnyomott,

aztán pár másodperc múltán újra csend lett, csak a kis motoros szán berregése riasztotta el a jégcsapokkal díszített fákról a nagy szürke madarakat.

Sacher nem a legrövidebb utat választotta. Élt a gyanúperrel, hogy a Lady kísérete követni fogja őket, és meg akarta nehezíteni a dolgukat. Többször is nagy köröket írt le a szánnal, és nagyjából az előzőleg megtett útirányon haladt, de nem látott semmilyen más nyomot a havon, csak saját szánja korábbi csapását.

Persze ez is épp elég lett volna, hogy a Lady kísérete órák elteltével is rájuk találjon, ám Sacher pontosan tudta, hogy percekben belül havazni fog, és a frissen hullott hó el fogja majd rejteni a nyomaikat.

Direkt húzta az időt, és még csak véletlenül sem fordult a helyes irányba. Először északnyugatnak haladt, a sziget partja mentén sorakozó kőolajkutak mentén, majd észak-északnyugatnak fordult, s határozottan tartott abba az irányba, mintha nyílegyenesen arra lenne az úticélja.

Lopva az utasára pillantott, de a Lady annyira elmerült a gondolataiban, hogy látszólag észre sem vette az irányváltásokat és a többszörös visszakanyarodásokat.

A szél egyre erősödött, és bár a plexi szélvédő sokat felfogott, ha oldalba kapta őket egy-egy viharosabb szélroham, rendre kis hóförgetegek

vágódtak az arcukba, s néha még a szán is meg-megingott, mintha oldalra akarna borulni.

Aztán végre havazni kezdett, először csak ritkás, nagy pelyhekben, aztán egyre sűrűbben, egyre hevesebben.

Sacher csak annyira állt meg, hogy felhúzza a szán ponyvatetejét, és így az időjárás hevességétől valamivel védettebben folytatták az útjukat - immár a megfelelő irányba.

Miközben rendületlenül suhantak, Sacher a szeme sarkából a némán ülő nőt nézegette. Egész vonzó volt a maga különös módján. És oly nagy volt a hasonlósága Anne-Margarethez...

Lady Lilliag hirtelen szembefordult vele.

- Ne nézzen! - parancsolta.

- Ne húzzuk fel a hőszigetelő tetőt is? - kérdezte a férfi. - Nem fázik?

- Igen.

- Akkor a lejtő aljánál megállunk.

Lady Lilliag a fejét rázta.

- Nem, maga ostoba! Egyáltalán nem figyelt a válaszomra. Azt kérdezte, nem fázom-e? A válaszom igen volt; vagyis igen, nem fázom. Ne álljon meg! Siessen!

- Kapaszkodjon!

Sacher gyorsított. Fantasztikus sebességgel robogtak le a lejtőn. Sacher felpillantott az égre, és reménykedett benne, hogy sikerül a keményebb hóvihart elkerülni.

- Hamarosan kegyetlenül nagy hóvihár lesz - mondta. - A hó ellepi a nyomunkat és attól kezdve teljesen rám lesz utalva. Vihar lesz. Engedelmeskednie kell majd nekem, különben sorsára hagyom, és sohasem talál ki ebből a vadonból. Remélem, a döntésekor tisztában volt vele, hogy rám bízta az életét?

- Igen.

- Mégis velem jött, tehát bízik bennem.

- Nem. De tudom, nem fog ellenkezni velem - felelte a Lady egy mosollyal kivillantva fémfogait, és egy pillanatra előhúzta jobb kezét a vastag szőrmekesztyűből. Ahogy ujjait begörbítette, a körömházakból éles acélkarmok bújtak elő, és megfeszültek. Aztán elernyedtek, szép lassan visszahúzódtak, és a kéz visszakerült a kesztyűbe.

Sacher halkan füttyöresztett. A hosszú magány évei alatt, ez észrevétlenül vált szokásává. Bal kezét bundájának zsebébe mélyesztve bökdöste az apró gyöngyöket, amiket nem adott oda Kathlinának.

Egy pillanatra megszédült, annyira vágyott arra, hogy megnyugtassa pattanásig feszült idegeit. Ghouzm levegőjének édes illatát érezte az orrában, szinte látta maga előtt a napsütötte réteket, csörgedező patakokat, s a hosszan kanyargó utat. Ott érezte magát a Gyöngyhalász nyergében, s egész teste kívánta azt a hihetetlen száguldást, azt a kéjes borzongást.

Behunyta a szemét, és akaratlanul is átélte azt a pillanatot, ahogy a motorja, a Gyöngyhalász meglódult alatta, s ő élesen bedőlve vette az első kanyart...

... de a következő pillanatban vissza kellett térnie a valóságba, mert a szán fél siklótalpa megpattant egy kisebb buckán, és csaknem felborultak.

- Elaludt? - horkant fel dühösen a Lady. - Miért nem figyel jobban? Ki akarja törni a nyakát?

- Sajnálom - felelte Sacher szórakozottan. - Ezt az utat milliószor megtettem már egyedül. Meglehetősen veszélytelen. És a saját életemet nem féltsem annyira, hogy minden apró buckát eltúlozzak. Elfeledkeztem róla, hogy ön is velem van.

A nő szeme villámokat szórt.

- Vigyázzon a nyelvére, fickó! Rólam nem illik csak úgy megfélemedezni! - Pár szót valami ismeretlen nyelven hadart mérgében, aztán visszaváltott a furcsa akcentussal beszélt terrai nyelvre. - Jegyezze meg jól, barátom, Lady Liliag jelenlétéről nem illik elfeledkezni! Nem tudom, itt mik a társasági normák, de a Terrán a legnagyobb sértésnek számít az ilyesmi. Mivel fűtanúk nem voltak jelen, a körülményekre való tekintettel nem követelek elégtételt. De elváron, hogy megmagyarázza, mit művelt az előbb! Bámult a levegőbe, mint egy átkozott elgáno, és nem

válaszolt a kérdésekre!

Sacher meglepetten nézett a haragos nőre, aztán vállat vont.

- Nem hiszem, hogy érdekelni fogja önt a magyarázatom, Lady.

- Ennek megítélését bízza csak rám!

Sacher megkerült egy hóval lepett facsoportot, csak aztán szólalt meg újra.

- Rögtön megérkezünk. Épp ideje.

- Ön türelmetlen. Nem szeret vezetni?

- Néha igen, máskor nem.

- Szereti a motoros szánokat?

- Jól kezelhető gépek.

Lady Lillig furcsa pillantással nézett rá.

- És a Gyöngyhalász?

Sacher szórakozottan vállat vont.

- Ó, az egészen... - Hirtelen elharapta a szavait, és az őt fixírozó nőre pillantott. - Mi az a Gyöngyhalász?

A Lady elmosolyodott.

- Késő. Elszólta magát. Nagyon is jól tudja, mi az a Gyöngyhalász. Egy motor. Egy álom alkotóeleme. Egy olyan álmé, mely idecsalt engem erre az isten háta mögötti, havas világba. És mivel tud a Gyöngyhalászról, ezt az álmot ön is látta. Tagadja?

Sacher nem felelt.

Fél percig a Lady is hallgatott, aztán rátette a kezét a motoros szán kormányára.

- Pár perccel ezelőtt képek kezdtek peregni a fejemben a Gyöngyhalásról és arról a világról, ami a Ghouzm nevet viseli. Sokkal erősebben, mint eddig bármikor. Közeledhetünk az álom forrásához. És ezt az álmot maga is látta. Elmerengett, a semmibe révedt. Én rántottam meg a kormányt, hogy visszazökkentsem magát a valóságba.

Sacher vállat vont.

- Nem értem, miről beszél.

A nő azonban nem adta fel ilyen könnyen.

- Gyakran látja ezt az álmot?

- Nem szoktam álmodni.

- Ugyan már! Akkor mit csinált az előbb? Ne mondja, hogy már a mi "együttlétünkéről" álmodozott.

Sacher elmosolyodott.

- Miért ne mondhatnám?

- Nyilvánvaló hazugság lenne.

- Miből gondolja?

Lady Lillia megvetően nézett a férfira.

- Nem csöpögött a nyála, és egyszer sem nyalta meg a szája szélét.

Sacher nevetett, és a fejét rázta.

- Nem álmodtam. Egy pillanatra áttértem a másodlagos világomba.

- Nem értem.

- Ez itt - mutatott körbe váratlan élénkséggel -, a dombok, a hó, a fák és minden... ez az elsődleges világ, a reális, világ, amelyben fizikailag létezem...

és ön is. De itt, belül a fejesben, van egy másik világ, mely a fantáziámban alakult ki, és önálló életre kelt. Ez a másodlagos világ. Testileg itt ültem a szánon, lelkileg viszont ott időztem.

- Wallshizmus... itt? - csodálkozott a Lady. - Hihetetlen!

Sacher rálépett a gázra, és a motoros szán most már valósággal röpítette őket a sík terepen.

- Úgy látom, tudja, miről van szó, Lady. Stephen J. Wallsh követője vagyok.

- Kétségtelen, ez wallshista filozófiai iskola - csettintett a nő csodálkozva. - Kétszáz éve a halott hitek listáján. Álmomban sem képzeltem, hogy itt, az isten háta mögött akad egy képzetlen, félcivilizált fickó, aki hisz benne, és gyakorolja azt. Ilyen örültséget!

- Számomra mindkét világ egyformán fontos. Életem felét ott töltöm, másik felét itt.

- Ez egyszerű tévképzet. Stephen J. Wallsh maga is beismerte, hogy megbukott, követői átpártoltak Ding és Jacker képességfejlesztő iskoláiba, az eszme létjogosultságát egyetlen civilizált ember sem ismeri el. Higgyen nekem, ember, amit második létnek hisz, ugyanolyan kitaláció, mint a letűnt vallásokban a menny és a pokol!

- Ez létezik - jelentette ki Sacher. - Nekem elhiheti, Lady.

Lady Liliag kissé megemelte az állát, mint

mindig amikor úgy érezte, hogy szinte tapintani lehet a szellemi fölényét.

- A wallshizmus tévút. Én biztos forrásból tudom.

- Gondoljon, amit akar, Lady!

- Stephen J. Wallsh az én anyám ükapja volt anyai ágon. Olvastam az emlékiratait, és pontosan tudom, mi történt vele.

Sacher összeszorította az ajkait, és nem szólt semmit.

- Stephen bácsi beleőrült a képzelgéseibe. Kómába esett. Követői közül számosan rádöbbenek, hogy a wallshizmus nem járható út. Mások Stephen bácsihoz hasonlóan végezték. Megőrültek vagy kómába estek. Stephen bácsit húsz éven át tartották életben mesterségesen. Aztán, amikor meghozták az Euthanasia Törvényt, elaltatták. Az érveit megcáfolták, őt magát elfelejtették. A wallshizmust a Terrán és az összes civilizált világon az ostoba keresztimádattal együtt betiltották.

Sacher elengedte a füle mellett ezt a megjegyzést. Kissé előrehajolt, hogy jobban kilásson a sűrű hóesésben, aztán előremutatott.

- A hegy tövében van a házam.

Lady Lillia gúnnyal nézett egy pillanatig, a fejét rázta, mintha önmaga kérdésére válaszolna, aztán ismét a férfihoz fordult.

- Mi a fétise?

- A mim?

- Fétis. A hite objektuma. A wallshizmus alapelve, hogy ezek a másodlagos, harmadlagos és sokadlagos világok a valóság valós tárgyaira épülnek. Szilárd építőelemek tartják össze a légvárat.

Itt-ott nagyobb buckákat kerültek meg, de lényegében egyenes vonalban haladtak észak felé, ahol már felderengett egy kisebb hegy és a távolban egy égbetörő, délkeleti irányba elnyúló hegylánc.

Lady Lilliag azt hitte, Sacher már nem fog válaszolni a kérdésére, ám a férfi váratlanul mégis megszólalt. Lassan vontatottan beszélt, mintha valóban magyarázatot akarna adni a Lady kérdésére.

- A fétiseim? Apró automodellek, melyek a tenyeremben elférnek. Van belőlük vagy két tucat. Régi földi járművek kicsinyített másai. Ezek a fétiseim.

Lady Lilliag sandán elmosolyodott.

- Játékszerek?

- A tárgyak ugyanolyan részei az univerzumnak, mint az ember. Léteznek a tér három dimenziójában, van múltjuk, jelenük, jövőjük, van lelkük. Ezeknek az úgynevezett fétiseknek nagyon fontos szerepük van az életem szempontjából, rendkívül fontos szerepük. De erről... nem akarok többet beszélni.

- A gyöngyök? A Ghouzmi Gyöngyök?

Sacher a fejét rázta.

- Kettőnk közül nem én vagyok az, aki tévúton jár.

- Ez igen rejtélyes. És bonyolult.

- Számomra egyszerű.

- Sajnálom és irigylem magát, amiért képes egy ilyen örültségben is hinni.

- A sajnálat kölcsönös, Lady.

- Hogy érti ezt?

Sacher nem fordult oda az útitársához, mintha csak a kormányhoz beszélt volna.

- Én nyugodt vagyok és kiegyensúlyozott, mert jól tudom, hogy mit csinálok és mit akarok. El tudja ezt ön is mondani magáról, Lady?

- Igen - felelte habozás nélkül a nő. - Tudom, mit akarok. Mielőbb találkozni az apjával.

Sacher arca komoly maradt, de a szemében mintha gúnyos fény villant volna. A szán átzúgott egy nagyobb facsoporton, és fél perc múltán kibukkantak egy tisztásra, melynek a túlsó szélén egy hóval lepett, jól álcázott faház állt. Lady Liliag először észre sem vette, mert a havas ház teljesen beleolvadt a környezetébe, s valósággal hozzásimult ahhoz a roppant sziklához, melynek a tövébe építették.

Mint az álmaimban! - gondolta Lady Liliag döbbenet. Hiszen az a férfi, aki álmaiban többször is megjelent és hívta magához, épp egy ilyen helyen lakott. Havas tisztáson, kicsiny faházban,

egy roppant méretű sziklafal alatt.

Csak amikor közelebb értek, akkor látszott, hogy a ház egyáltalán nem a legalább száz méter magas, függőleges sziklafal tövébe épült, hanem jóval távol attól.

Sacher azonban nem állította meg a szánt a ház előtt felgyülemllett friss havon. Habozás nélkül elsiklott az épület bal oldala mellett, és haladt tovább.

Lady Lillia megremegett.

- Hová megy? Ez az a ház!

- Ez az én házam - felelte nyugodtan Sacher. - De maga az apámat keresi. Itt van.

Hirtelen fékezett. A szán még továbbcsúszott egy darabig, aztán zötyögve megállt.

Sacher kinyitotta a szán ajtaját, és kibújt a ponyva alól a szabadba. A frissen hullott hó ropogott a csizmája alatt.

- Jöjjön!

Lady Lillia kibújt a másik oldalon, és óvatos léptekkel követte a férfit, aki nagy léptekkel igyekezett a sziklafal felé.

- Az apja barlangban él?

Sacher válasz helyett megállt a zord sziklafal előtt, és a könyökével söpörni kezdte a havat egy méternyi magas kötömről. A hó alól vésett betűk bukkantak elő: SACHER KOVANOVIC.

Egy sírkő! A születés és a halál időpontját továbbra is hó takarta.

- Tessék - mondta Sacher komoran. - Elhoztam magát az apám tartózkodási helyére. Itt nyugszik a föld alatt.

7.

Lady Lilliag döbbenten állt. Fortyogott benne a harag, ínyét felhúзва vicsorgott, mint egy bestia, ujjait kissé begörcbította, acélkörmei előugrottak a körömháj alól.

- Mi... mi ez az egész?

- Apám már nem fogja elárulni magának a Ghouzmi Gyöngyök lelőhelyét. - Sacher látta a veszedelmes acélkarmokat, és a Lady szájában a gyilkos fogakat, de a hangja változatlanul nyugodtan csengett. - És nem fog elárulni semmit... soha senkinek.

Lady Lilliag gőgösen felvetette az állát, és a tüdeje sípolt, olyan élesen szívta be a hideg levegőt.

- Van utolsó kívánsága? Mielőtt megölöm...

- Én megtettem, amit ön akart. Most ön következik, a Lady.

Zora tekintete villámlott.

- Gúnyolódni merészel?

- Csak emlékeztetni a megállapodásunkra.

- Maga becsapott!

Sacher a fejét rázta. A hó már fehérbe borította a szőrmesapkáját, ám ő nem foglalkozott vele.

- Nem ígértem többet, csak azt, hogy elhozom az apám tartózkodási helyére.

Lady Lilliaig fontolgatta ezt egy darabig, s az arca most kifejezéstelennek tűnt.

- Az apja... mostanában halt meg?

Sacher a fejét rázta.

- Meglehetősen régen. A titok titok marad. Sokan kutattak már a lelőhely után, de gyöngyöt egyikük sem talált. Néhányan megfagytak, mások elpusztultak a vadonban, és azok számára, akik visszatértek, a titok még titokzatosabbá vált.

Lady Lilliaig idegesen rázta a fejét.

- Tudja jól, hogy engem nem a gyöngyök lelőhelye érdekel.

- Akkor mit keres itt?

- A halhatatlanságot. Az örök ifjúság titkát!

Sacher elmosolyodott.

- És miből gondolja, hogy a megfelelő helyen jár?

- Az a világ, amit álmomban látok, a Ghouzm nevet viseli. És a maguk... a maga gyöngyeit Ghouzm Gyöngyeiként ismerik.

- Egy álombéli név, amely hasonlít a gyöngyök fantázianevére... Nem lehet, hogy éppen a gyöngyök indukálták a maga fejében azokat az álmokat?

Lady Lillia a homlokát ráncolva gondolkodott. A gyilkolási vágya már elmúlt, eltörölte a tudás vágya.

- Hogy érti ezt?

- Ezek a gyöngyök egy Ghouzm nevű világból származnak - magyarázta Sacher. Nem nevetett, de a szeméből furcsa, érthetetlen derű sugárzott, mintha valami jó tréfára készülne. - Ismeri a gyöngyök keletkezésének természetét. Egy parányi élősködő behatol egy zárt világba, a kagyló belsejébe... s e körül, akár egy mag körül, rétegenként rakódnak le a héj anyagai...

- Maga most miről beszél?

- Ki tudja, miféle élősködőket zárnak magukba Ghouzm Gyöngyei? Ki tudja, annak a világnak mily titokzatos üzenetét hordozzák magukban?

Lady Lillia figyelmesen nézte a kiismerhetetlenül derűs tekintetű fiatalembert.

- Nem fogom megölni, sőt... megkapja, amit akar tőlem - közölte színtelen hangon. - Birtokolhatja egy óráig a testemet... de ha a lelkemet is akarja arra az órára... ne térjen ki a kérdéseim elől.

Sacher elkomorodott.

- Mit akar tudni?

- Mindent.

- Nem túl nagy igény ez, Lady?

Zora Lillia behunyta az egyik szemét.

- Ugye, nem az apját látom álmaimban, hanem magát? Ugye, maga az a sötétben maradó férfi, akinek csak a körvonalait látom?

- Én nem tudhatom, hogy maga miket álmodik, Zora.

A Lady megrezzent a keresztneve hallatán, de ez alkalommal nem kérte ki magának, hogy "Lady"-nek szólítsák.

- Maga ajánlott halhatatlanságot? Ugye, maga kínált örök életet, örök fiatalságot? Ugye, maga hívott ide?

Sacher mosolygott.

- Mi lett volna ezzel a célom, Zora?

- Éppen ezt szeretném én is kideríteni. Hat éve zaklatnak ezek az álmok, s nemhogy adnának, de elveszik tőlem a fiatalságomat. Az elmúlt öt évem másból sem állt ki, csak utazásból, kutatásból, erőszakból, gyilkolásból. Tudni akarom: magának van köze ehhez? Vagy az apjának? Ki szerezte a gyöngyöket? Maga vagy az apja? És honnan? Mi az a Ghouzm? Mik a gyöngyök? Mi ez az egész a Gyöngyhalász nevű motorral? Az idővel... meg a könnyeivel? Mindazon dolgokkal, amelyek hat év óta éjjel és nappal, éberén és szunnyadva egyaránt kísértenek...

Sacher érdeklődve nézte a nőt.

- Mit tenne, ha kiderülne, hogy én vagyok az, akit keres?

- Hat átkozott éve zaklatnak ezek az átkozott álmok. Talán korábban is... valamivel erőtlenebbül. De hat éve mindennap! Tudni akarom, hogy van-e valami igazság az álmaim ígéretében, vagy sem!

Mert ha az álmaim igazak, és megszerezhető az örök élet, az örök ifjúság, én mindent odaadok és feláldozok, hogy megszerezsem. Ha viszont csalás az egész... megölöm azt, aki az álmokat a fejembe pumpálja, legyen az isten vagy ember! Egyszer s mindenkorra véget vetek a kétségeimnek! Tehát: maga hívott ide álmaimban? És ha igen, miért?

Sacher eltöprengett a kérdéseken.

- Mit tenne, ha kiderülne, hogy én befolyásolom valahogy az álmaid... s mindössze csak azért csaltam ide, hogy élvezzem a testét... egyetlen órán át?

Lady Lillig behunyta a szemét, hogy nyugalmat erőltessen magára.

- Ha így lenne... megadnám magának az egy óra örömet, amiért hat éven át kitartóan zaklatott. Aztán megölném. A tönkretett hat évem miatt.

Sacher biccentett.

- Mindez persze nem így van. Egy szóval sem mondtam, hogy én...

- Ne próbálja titkolni! - kiáltotta a nő dühösen. - Elég a játszadozásból! Elárulta, hogy tud a titokról! Tudott a Gyöngyhalászról! Maga szállítja a Ghouzmi Gyöngyöket a telepre. Tudni akarom az igazságot! Feleljen egyenesen, és ne térjen ki a válasz elől!

Sacher sóhajtott.

- Ha még sokáig kérdezősködik, belep bennünket a hó, Zora.

Lady Lilliag azonban nem törődött a hóval.

- Árulja el, miféle játékot akar játszani velem, Sacher Kovanovic! s felhívnám a figyelmét, hogy immár harmadízben szólít túlzott bizalmaskodással Zorának. Ne tegye többször!

Sacher elkomolyodott.

- Meg akarom kapni, amit ígért, Zora - felelte határozottan. - A testét akarom.. És a lelkét is. Egyetlen, órára. Nem hosszabb időre. Mindössze egyetlen órára! Ért engem? Ha eleget tesz a kívánságomnak, ígérem, minden kérdésére kielégítően válaszolok. De addig... semmire.

Lady Lilliag dühösen nézett rá.

- Egy kérdésemre még válaszolni fog! Maga üzent nekem az álmaimban, vagy sem?

Sacher biccentett.

- Én.

Lady Lilliag nem kérdezősködött tovább. Az arcáról nem lehetett leolvasni, milyen érzelmeket váltott ki belőle Sacher beismerése. Fejével a ház felé intett.

- Ott?

Sacher közelebb lépett.

- Itt és most!

- Megőrült? Ebben a hóban akar szexelni?

- Magának nincs mitől tartania, Zora. A bőre megvédi a hidegtől.

Lady Lilliag felpillantott. Nem hitte volna, hogy ez az ember tudja, hogy a bőre ezüstös árnyalata a

speciális hőmérséklettűrő kezelést jelenti. Neki valóban nem kell aggódnia sem mínusz hatvan fokos hidegben, sem plusz nyolcvan fokos pokoli forróságban. Akár meztelenül is sétálghatna bármely szélsőséges emberlakta bolygón.

- És maga? - kérdezte. - A maga bőrét nem kezelték. Vagy mégis?

Sacher elmosolyodott, és meglazította a szőrmebundáját.

Lady Lilliag gyanakodva nézte.

- Mi ilyen sürgős?

- Nem vetkőzik, Zora?

- Ember, legalább mínusz huszonöt fok van. Csonttá fagy egy percen belül!

- Miattam nem kell aggódnia.

Lady Lilliag furcsa bizsergést érzett a testében. Öt éve, mióta útrakelt, nem érzett ilyen szexuális izgalmat. Már-már el is felejtette, hogy ilyesmi létezhet.

Kissé összezavarodott. A férfi lénye van rá ilyen hatással, a helyzet abszurditása, vagy valami más?

A torka egy pillanat alatt kiszáradt, és érezte, hogy a mellbimbói megfeszülnek, megkeményednek. Ujjai önkéntelenül is a bundájára tévedtek, és mintegy maguktól hámozták le a felső öltözeteket.

- Ez az! - nevetett diadalmasan Sacher, miközben ő maga már félmeztelenül állt, és a nadrágja szíjával bajlódott. - Menni fog ez!

Lady Lilliag szédülni kezdett, egész testében remegett, rettenetesen kívánta ezt a férfit, és mire észbe kapott, már ott álltak egymással szemben. Mindketten csaknem meztelenül. Egymást bámulva.

Sacher Kovanovic nem volt túlzottan izmos, talán a vártnál valamivel vékonyabb lehetett, de jó felépítésű. Mellkasát és végtagjait göndör, fekete szőr borította, s szemmel láthatólag egyáltalán nem zavarta, hogy bokáig áll a hóban, és a valamelyest ritkuló hópihéek a vállára telepednek.

A férfi mindkét kezét meztelen partnernője felé tárta, s Lady Lilliag az izgalomtól kábultan lépett előre, s vetette magát megadóan Sacher karjába.

Két karpántját, a nyakláncát és a gyűrűit nem vetette le. Bár nem tartott veszélytől, ezektől idegen környezetben csak a legkritikább esetben vált volna meg.

- Zora! - suttogta Sacher. - Anne-Margaret!

A férfi átölelte, magához szorította, és ebben a pillanatban szólalt meg Lady Lilliag elbódult agyában a vészjelzés.

Mentális manipuláció!

Zora Lilliag rekedten felkiáltott, és agya minden erejével arra koncentrált, hogy mentális pajzsával kivédje a heves csapást.

Ám mire koncentrálni tudott volna, már tudta, hogy veszített. Úgy érezte, mintha egy kerges kéz nyúlna be az agyába, s marokra szorítaná az akaratát.

Lady Lilliag megrándult. A karmaival és fogával próbált támadni, de az akaratát fogva tartó marok miatt képtelen volt megcselekedni, amit ösztönösen megkísérelt.

Felkiáltott csalódottságában.

Sacher halkan kuncogott.

- Felesleges próbálkoznia, Zora. Önhöz hasonlóan én is birtokosa vagyok a képességnek, és a hatalmamba kerítettem önt.

8.

Zora Lilliag hosszan hallgatott. A férfi a legcsekélyebb erőlködés és sietség nélkül ledöntötte a hóba és ráfeküdt. Meg sem rándult, ahogy bőre a hideg fehérséggel érintkezett. Egy pillanatra megfordult a fejében, hogy a gyűrűi valamelyikéből savat fecskendezhetne a legyőzőjére, belelőhetne fél tucatnyi mérgezett tűt, elektromossággal, sokkolhatná, elkábíthatná, lézerrel átlőhetné a szívét... Ám e villanásnyi gondolat tovaszállt, mert a tudatát markoló hatalom már a támadás enyhe sugallatára is veszedelmesen összeszorult.

Tudta, hogy nem lenne esélye. S még ha sikerülne is aktivizálnia valamelyik játékszerét,

bizonyára nem élhetné meg azt a pillanatot, hogy lássa, milyen hatással járt a támadása.

Az a régmúlt pillanat jutott eszébe, amikor a Gorgos úrcirkáló kapitánya úgy gondolta, hogy jobban jár, ha a nem csekély viteldíjat megfejezi azzal, hogy legyilkolja és kirabolja az utasait. A fickó egy pillanat alatt varázsolta elő a zsebéből az oldalfegyverét. Három méter választotta el őket. A mutatóujj már megszorult a ravaszon, de a lövés sohasem dördült el. Lady Lilliag minden mentális képességét bevetve úgy robbantotta szét a fickó agyát, hogy annak csodálkozni sem maradt ideje.

Ám most épp ellenkező előjellel állt a helyzet. Akkor a képessége révén ő volt előnyben a tudatlan fickóval szemben. Ám most akadt valaki, aki nála is erősebb. Aki ellen nem tud védekezni.

Azt hitte, Sacher Kovanovic erőszakoskodni fog vele, vagy egy hatalmas mentális agyrobbantással szétloccsantja a fejét, ám a férfi nyugodtan feküdt rajta, s mozdulatlanul őt bámulta. A szeméből nem sütött sem gúny, sem diadal.

- És most? - kérdezte Zora.

A férfi rámosolygott.

- Nem kell félnie.

- Nem félek.

- Nem áll szándékomban bántani önt.

Zora felnézett.

- Akkor?

- Pusztán elővigyázatosság.

- Tudta, hogy a képesség birtokosa vagyok?
Sacher bólintott.

- Ha nem lenne az, sosem jutott volna el hozzám. Nem érzékelte volna az üzeneteimet.

Zora Lilliag egy pillanatra elgondolkodott.

- Kicsoda maga?

Sacher nevetett.

- Ha nem haragszik, előbb én kérdezek.

A Lady behunyta a szemét, és nem felelt. Gyűlölte ezt a megalázó, kiszolgáltatott helyzetet, de tudta, hogy semmit sem tehet ellene.

Sacher abbahagyta a nevetést, és elkomolyodva méregette áldozatát.

- Hogy jutott el hozzám?

- Maga mondta az előbb - köpte ki a szavakat a Lady. - A mentális álmüzenetei alapján.

- Én azt szeretném tudni, miképpen talált rám. Kérem, válaszoljon! Ismétlem: nem áll szándékomban ártani önnek. Ám mielőtt teljesíteném az ön kívánságát, tudnom kell, hányadán állunk. Tudnom kell, hogy rábízhatom-e önre a titkomat, Zora Lilliag.

A nő megrezzent.

- Teljesíti a kívánságomat? Úgy érti, a halhatatlanság... az örök ifjúság titka nemcsak csapda volt, hogy idecsaljon?

Sacher elmosolyodott, és a fejét ingatta.

- Az, hogy ön eljött hozzám, kettőnk közül nem számomra nagyobb nyereség. Ön

összehasonlíthatatlanul többet kap tőlem, mint amit én a titokért cserébe kérek öntől.

Lady Lillia egész testében zsiborgott, de most biztosra vette, hogy nem a férfi mentális hatalmától, hanem az elhangzottaktól. El sem akarta hinni, hogy igaz lehet.

Behunyta a szemét, mert nem állhatta Sacher szűrős, mérlegelő tekintetét.

- Mit akar tudni?

- Például azt, hogy mi vezérelte hozzám, a Heliosra?

Zora Lillia futólag a hótól félig megtisztított sírkő irányába pillantott.

- Az apja vezetett nyomra.

Sacher hunyorgott.

-Ez... meglep. Apám régóta halott.

- De ugye... a maga apja fantasztikus kort ért meg? Igazam van?

- Nos, ahogy vesszük.

Zora Lillia nem foglalkozott ezzel a kitérő válasszal. Megadta magát, és elhatározta, hogy őszintén elmond mindent.

- Hat éve kezdődött... Ekkor láttam álmomban először a maga mentális üzenetét. Eleinte nem foglalkoztam az egésszel, hiszen az ember annyi mindent összeálmodik. Ám amikor az álom egy héten át minden este megismétlődött... és már az ébrenlét fázisaiban is kísértett az agyamban, nem bírtam tovább dacolni a hívással. Nem tudtam, hol

kezdjem és mit keressek, de afelől kétségem sem maradt, hogy kutatnom kell. Rengeteg pénzt és energiát öltem bele abba, hogy vakon rohantam minden úgynevezett nyom után. A halhatatlanság, az örök ifjúság hajszolása rögeszmémé vált, és azzal sem törődtem, hogy közben elfecsérlem a fiatalságomat, a legszebb éveimet...

Sacher rámosolygott.

- A legszebb évei még csak ezután következnek.

Zora egy pillanatig figyelmesen nézte a férfit, ám mivel az nem mondott többet, folytatta a beszámolóját.

- Számtalan sarlatán, hamis próféta és csaló próbált hasznot húzni a rögeszméből. Néhányan elhitték saját ostobaságaikat, mások szánt szándékkal próbáltak megtéveszteni. Én nem tettem különbséget az örültek és a csalók között.

- Meghaltak? - kérdezte Sacher.

- Kegyetlen halált.

- A képesség által?

- Nem, uram - felelte Zora gögösen. - Odáig egyszer sem alacsonyodtam le, hogy a képességemet közvetlen módon megtorlásra használjam mentálisan üres ellenfelekkel szemben. Legfeljebb önvédelemből.

Sacher elmosolyodott.

- Ön túlzottan nagylelkű, Zora. Gyanítom, e hibájáról hamarosan leszokik majd.

Lady Lilliag nem fűzött megjegyzést ehhez a

kijelentéshez.

- Öt éven át kutattam hiába és eredménytelenül. A fél galaxist bejártam, szinte minden fontosabb emberlakta bolygó pora őrzi a lábam nyomát. Némelyik a kezem nyomát is. Valószínűleg már az első év után feladtam volna, ha nincs az a visszatérő álmom... - Zora elhallgatott, egy pillanatig csendben tűnődött, majd értetlenül meredt a fölötte , térdeplő férfira. - Ön egyszer sem adta meg a világa nevét vagy a koordinátáit az álmomban! - Nem is annyira kérdezte, mint inkább vádlóan kérdőre vonta. - Ha maga is azt akarta, hogy megtaláljam... miért hagyott éveken át bizonytalanságban? Miért nem közölte velem, hogy hová jöjsek? Miért nem adott legalább valami támpontot?

Sacher a fejét rázta.

- Túl veszélyes lett volna.

- Számomra, vagy a maga számára?

Sacher kitérően válaszolt.

- Én csak az öregedés fölött diadalmaskodtam, az erőszakos halál ellen védtelen vagyok. És számosan vannak az ellenségeim.

Zora pislogott.

- Ad magyarázatot?

-Talán. Majd.

- Mikor?

- Ha elvégezte a feladatát.

- Ezek szerint ön feladatot... szánt nekem?

Sacher elmosolyodott.

- Mit adnak manapság ingyen? Igen kevés dolgot.

- Gondolom, az örök fiatalság titka nem tartozik ezek közé...

- Én kiválasztottam önt, Zora Lilliag. Önnek ajándékozom azt a kincset, amire ember leginkább vágyhat. Azt a kincset, ami az ön rögeszméjévé vált. Ám mielőtt ily bőkezű lennék önhöz, elvárom, hogy bizonyítsa érdemességét.

Zora ernyedten sóhajtott.

- Az öné vagyok, bármit megteszek.

Sacher sokatmondóan elmosolyodott.

- Én mindössze egyetlen órát kérek az ön életéből. Csekély ár az örök életért.

A Lady megrezzent.

- Ugye, nem akarja elhitéteni velem, hogy egy órányi szexuális tevékenység a célja? Én ennél komolyabb feladatot érdelek.

Sacher nevetett.

- Ó, nem. A szexuális motiváció csak az ön mentális képességének "elaltatásához" kellett. Ezáltal ön mit sem vett észre az én mentális támadásomból, a védőpajzsa meggyengült, így tudtam a hatalmam alá vonni.

Lady Lilliag megfeszült.

- Nem - jelentette ki. - Ön nem a szex révén győzött le. Ön mentálisan erősebb nálam. Érzem.

- Erősebb - ismerte el Sacher. - Ám nem

annyival, hogy képes lettem volna legyűzni a pajzsa ellenállását, ha ön éber. Ily módon tudtam önt "elaltatni".

Lady Lillia behunyta a szemét.

- Véletlen.

- Ugyan, Zora. Az ön teste vágyta ezt a felkínált szexualitást. Minden porcikája remegett értem.

- Téves.

Sacher szórakozottan nevetett.

- Három és fél másodperc alatt elvesztette a fejét, feladta minden ellenállását. Folyamatosan szondáztam az érzelmi outputját.

Lady Lillia szája összeszorult.

- Mit képzelsz magáról, uram? Bármikor képes vagyok uralkodni az érzékeim fölött.

Sacher biccentett.

- Elhiszem, Zora. És... bocsásson meg! Nem úgy értettem. Nem állt szándékomban megbántani önt. Mindössze azt kívánom kifejezésre juttatni, hogy bár csak másfél órája találkoztunk, én már réges-régen a hatalmamba kerítettem önt.

Lady Lillia görcsösen hallgatott.

- Ne feledje - folytatta Sacher -, hogy az álmüzeneteken keresztül évek óta manipulálom az ön érzelmeit. És nem csak az örök fiatalság titkával kecsegtettem. A tudtán kívül más fortélyokat is bevettem.

Lady Lillia figyelmesen nézte a fölötte térdeplő férfit, aki a testével felfogta a szállingózó

hópelyheket.

- Arra gondol, hogy megpróbált szerelmet élesíteni a lelkemben a sötétből üzengető, titokzatos hímnemű egyed iránt?

Sacher mosolygott.

- A titokzatos férfi a legizgatóbb. Az álmok lovagjával egyetlen élő férfi sem képes felvenni a versenyt.

- Én kiegyensúlyozott érzelmi és szexuális életet élek.

Sacher biccentett mintegy magának, aztán elmosolyodott.

- Ne válaszoljon a kérdésekre hangosan, csak önmagának, gondolatban! Mikor volt önhöz utoljára "hímnemű egyed" meztelenül és ily testközelségben, mint most én? Lady Lillia még inkább összeszorította az ajkát, és valóban nem válaszolt.

Sacher kegyetlenül folytatta.

- Mikor szeretkezett utoljára? Emlékszik még, milyen érzés volt szerelembe esni?

Lady Lillia elfordította a fejét, hogy ne kelljen elviselnie a férfi szúrós tekintetét.

- Engem már nem érdekel az ilyesmi. Az életem értelme a kutatás és a küzdelem.

- Hazudik!

Lady Lillia felhorkant.

- Uram! Mit képzelsz?

- Nem fontos "uraznia", Zora. Szólítson a

nevemen! Mondja, hogy: Sach!

Zora Lilliag sóhajtott.

- Rendben van, elismerem. Öt éve nem érintett férfi. Mit számít az?

- Semmit.

- Akkor miért provokál?

Sacher a fejét rázta.

- Én sem vagyok hibáktól mentes, Zora. Volt valaki, aki hasonlított önre... egy nő, aki rettentően megalázott...

- És a puszta hasonlóság miatt most rajtam kíván bosszút állni?

Sacher a fejét rázta.

- Nem. Kérem, felejtse el! És bocsásson meg! Mi ketten rokon lelkek vagyunk. Ugyanúgy érzek, must ön. És... ilyen hosszan egyfolytában évek óta nem beszélgettem senkivel. Folytassuk!

Lady Lilliag megbocsátóan bólintott.

- Jó. Nos, mit kíván tőlem, Sach?

- Először is azt, amit még nem fejezett be. Végül is: hogyan jutott el a Heliosra? Ha megkérhetem, legyen teljesen részletes! Minden apróság érdekel. A biztonságom forog kockán.

Zora vállat vont.

- Öt és fél év hasztalan kutatás után az egyik ügynököm értesített, hogy egy Verdus nevű bolygón csodatévő gyöngyöket árusítanak, melyek állítólag meghosszabbítják az életet. Sok hasonló "csodaszert" próbáltak már eladni nekem, így

eleinte nem is tulajdonítottam jelentőséget a dolognak. Ám mivel apám vagyona révén jelentős gazdagság áll mögöttem, kifizettem a borsos árat a gyöngyért, amit az ékszerész kért. És amikor a gyöngyöt kézhez vettem, döbbsen fedeztem fel, hogy az álmaim sokkal tisztábban és érthetőbben zaklatnak. Kísérleteztem. Elutaztam, és a gyöngyöt hátrahagytam. Újra magamhoz kérttem. S gyakorlatilag attól a pillanattól kezdve, hogy a gyöngyöt ismét a kezembe fogtam, az álmaim ismét felerősödtek és intenzívebbek lettek. Ekkor már tudtam, hogy ezúttal a lehető legjobb nyomon járok.

Lady Lillig elhallgatott, de csak annyira, hogy megvárja, akar-e Sacher az elhangzottakhoz hozzászólni. Ám mivel a férfi kifejezéstelenül bámult rá, folytatta az elbeszélését.

- Természetesen azon nyomban a Verdusra utaztam. Az ékszerüzlet vezetője képtelen volt megmondani, melyik világról származnak a gyöngyök. Összesen kettőt vásárolt belőlük egy vándor utazótól, s nem kérdezte a származási helyüket. Csak azt tudta, hogy ezek a gyöngyök Ghouzmi Gyöngyök. Azt hittem, ez elegendő támpont. Azt hittem; Ghouzmi annak a világnak a neve, ahonnan a gyöngyök származnak. Tévedtem. Utánanézetten minden intergalaktikus kartográfiában és nyilvántartóban. Bár a Transgalactic Corporationban a felfedezett

univerzum egy mérföldesnél nagyobb átmérőjű égitesteit is nyilvántartják, a Ghouzm névről ott sem tudtak. Ismét zsákutcába jutottam. Egyetlen nyom maradt. Az a kereskedő, aki a verdusi ékszerésznek a gyöngyöket szállította. Három hónapomba telt, mire megtaláltam. Ő ismét csak egy nevet mondott. Egy újabb vándorkereskedőt, akitől ő tíz darab gyöngyöt vásárolt. Ám ez az ember tudott valami érdekességgel is szolgálni. - Zora Lilliag ismét szünetet tartott, de mivel látta, hogy Sacher feszülten és érdeklődve hallgatja, folytatta a beszámolót az eddigihez hasonlatos részletességgel. - Ő az apja révén ismerkedett meg a gyöngyök csodatevő képességével. Az apja... állítólag százharminckét éves korában halt meg amikor a warpák bombázták az emberlakta peremvilágok úrkikötőit. És ez a kereskedő... azt állította magáról, hogy százhuszonkét éves, de én nyolcvannak sem tartottam. Tőle sikerült megvennem a második gyöngyöt. Semmiképpen nem akart megválni a saját tulajdonától, végül iszonyatosan magas árat kért érte, de én megfizettem. Mondanom sem kell, az álmaim intenzitása még inkább erősödött.

Sacher elmosolyodott, de még mindig nem szólt semmit.

Lady Lilliag kissé bosszúsan, de engedelmesen folytatta.

- Már önmagában ez elég lett volna, hogy

minden áron megpróbáljam felkutatni a gyöngyök forrását. Azonban az ügynökeim, akiket nagy számban ráállítottam a Ghouzmi Gyöngyök tulajdonosainak felkutatására, fantasztikus adatokat jeleztek vissza. A Ghouzmi Gyöngyök felkutatott tulajdonosainak jelentős százaléka hihetetlen korokat ért meg. Volt olyan köztük, aki mindenféle mesterséges regenerációs beavatkozás nélkül százhusz évesen még gyereket szült, s csak száznegyven évesen halt meg. S akadt egy, aki már százhatvannégyszévesnek mondta magát, és bár a kor már alaposan megviselte, még igen jó szellemi épségnek örvendett. Pedig az köztudott, hogy az átlagos életkor nyolcvan és száz év közé tehető, és a génmanipuláció, illetve szervi regeneráció révén is igen kevesen érik meg a százhuszonötödik évüket. Mivel ilyen hosszú életről ezelőtt még soha nem hallottam másoknál, csak azoknál, akik Ghouzmi Gyöngyöt birtokolnak, nem volt nehéz rájönnöm az összefüggésre. - Lady Lillia az erszényébe nyúlt, előhúzta az ő két gyöngyét, és megmutatta. - Arra a következtetésre jutottan, hogy ezek lassítják valamilyen módon az öregedést. És az is nyilvánvalóvá vált számomra, hogyha megtalálom a gyöngyök származási forrását, talán a titokzatos álmaim eredetére is választ kapok.

Sacher enyhén elmosolyodott, és a részletes beszámoló alatt most szólalt meg először.

- Nem értem, miért folytatta tovább a kutatást. Hiszen már e két gyöngy birtokosaként is igen hosszú életű lehetne.

- Csakhogy - folytatta Lady Lilliag -, nem mindenki ért meg hosszú kort a gyöngyök tulajdonosai közül. Sőt, a gyöngyöt vásárlók között arányaiban csekély azoknak a száma, akik lassan öregedtek meg. Tehát nem mindegyik gyöngy hat egyformán. Némelyik késlelteti az öregséget, némelyik nem. De miben különböznek ezek a gyöngyök egymástól? Honnan lehet tudni, melyik a jó hatású a sok semleges között? Mi a közös azokban a gyöngyökben, amelyek ilyen csodálatos hatalommal rendelkeznek? Meg kellett tudnom. Én sokáig akarok élni. És csak biztosra mehetek. Tudnom kell az igazságot, amit a maga apja tudott. Mivel a Ghouzmi Gyöngyökről már egy évszázada hallani, olyasvalaki szállíthatja a kereskedőknek azokat, aki maga is hosszú-hosszú életet ért meg. Ezért gondoltam a maga apjára. Ezért gondoltam, hogy fantasztikusan sokáig élhetett. Beszélni akartam vele. Több tévút után végre eljutottam a Campantera V-re, és bár az a kereskedő, aki a gyöngyöket felvásárolja Kathlinától, semmi pénzért nem akarta elárulni a beszerzési forrását, végül is... a fickó élete árán eljutottam a Heliosra. Innen már nem volt nehéz dolgom. Megtaláltam a megboldogult Campanterai kereskedő heliosi összeköttetését, és ő nem nagyon titkolózott. Jó

pénzért elkalauzolt Kathlina vegyesboltjába. A többi már tudja, Sach...

Sacher elgondolkodott egy darabig, aztán ismét a nő szemébe nézett.

- Megtudott valamit az apámról?

- Nem sokat. De épp eleget. A régi nyilvántartások szerint Sacher Kovanovic több mint százhusz éve szerzi be a gyöngyöket a Helioson. Hogy honnan, azt senki sem tudja. És akik megpróbáltak a környéken kutatni, mind felsültek. Sokan nem tértek vissza közülük a vadonból. Néhányukra ráakadtak. Eszüket vesztették...

- Nem az eszüket - mosolyodott el Sacher. - A lelkeket.

- Igen - értett egyet bizonytalanul a Lady. - Mások is így hiszik. - Várt egy darabig, de miután Sacher nem adott további magyarázatot, folytatta. - Azért kerestem az ön apját, mert tőle reméltem a magyarázatot egyrészt az álmomra, másrészt arra, hogy mi a különbség a gyöngyök "varázsereje" között.

- A gyöngyök egyformák - mondta Sacher halkan. - Nincs köztük semmi különbség.

Bár a hóesés percek óta ritkult, a fehérség szinte már teljesen belepte a hátán fekvő, meztelen nőt és őt centis vastagságban lerakódott az áldozata fölött térdelő férfi hátán.

Érdekes módon nem olvadt el a test melegétől.

Lady Lillia megremegett ettől a felismeréstől.

- Maga... android?

Sacher most nem nevetett, csak a fejét rázta. Úgy tűnt, erősen gondolkodik valamin.

- Elmondtam, amit tudni akart - folytatta a Lady. - Nem szállna le rólam? Belep minket a hó.

Sacher elengedte a füle mellett a kérést, mintha a környezete abszolút nem érdekelné.

- Jól okoskodott - kezdte vontatottan. - De van egy apróság, amit kihagyott a számításból. Az, hogy apám... már rég nem él. És soha nem is járt ezen a bolygón.

9.

Nagy pelyhekben, ritkásan szállingózott a hó, de Sacher még mindig nem mutatott hajlandóságot arra, hogy engedje felkelni a meztelen Ladyt. Bár Zora Lilliag testét minden hőmérsékleti hatástól védte a különleges eljárással kezelt bőre, most még is megborzongott. Nem a hidegtől, az elhangzott szavaktól.

Először fel sem fogta Sacher kijelentésének értelmét, de aztán annál jobban megdöbben.

- Akkor... kinek a sírköve az ott?

Sacher enyhe szarkazmussal elmosolyodott.

- Az enyém.

Lady Lillia meggrázkódott.

- Ön...

- Nem - nevetett Sacher -, nem haltam meg. Az a sírkő csak megtévesztés. A kíváncsiskodók számára.

- Nem értem.

- Sokan érdeklődnek apám után. A sírkő, amit valójában a magam számára készítettem, meggyőzi őket, hogy apám halott. Én tagadom, hogy bármit is tudnék a gyöngyök lelőhelyéről. Azt állítom, hogy amiket eladok Kathlinának, azokat apám hagyatékából veszem.

Lady Lillia szemöldökét összevonva fontolgatta magában az elhangzottakat.

- De ez nem így van.

- A gyöngyöket én szerzem.

- Tehát maga vette át a szerepét. Az apja nevé...

- Nem - A férfi a fejét rázta. - Még mindig nem érti, Zora. Semmiféle szerepet nem vettem át. Rossz nyomon jár. Azt hittem, rájön magától, de most már látom, hogy a civilizáltság, amire oly nagy mértékben büszke, nem hordozza magában a logikus gondolkozást. Hát, segítsek megérteni. Ismétlem, apám sohasem járt a Helioson. A Földön halt meg autószerencsétlenségben, mint a nagyapán. Nálunk ez a családi tradíció. Meghalni az úton. Apám tankolni igyekezett, a kocsit megcsúszott, áttért a másik sávba, egy kamion jött szembe. Ismétlem: a Földön.

- Mikor volt ez?
- 2148. május 20-án.

Lady Lilliag a homlokát ráncolta.

- Terrai időszámítás szerint?

Sacher elmosolyodott.

- Akkor még földi időszámításnak hívták.
Krisztus születése után 2148 évvel...

- Képtelenség!

- Ez történt. Mivel anyára már korábban eltávozott az élők sorából, semmi sem kötött a birtokunkhoz. Eladtam mindent, s két hónapra rá már a Koriolánus fedélzetén voltam, útban ide a Heliosra az első telepeseikkel együtt. Ennek körülbelül háromszáz éve.

Lady Lilliag nagy erőfeszítéssel fékezte felindulását.

- Nem értem, miért talál ki ilyen képtelen történeteket? Beteg a személyisége? Tévképzetek gyötrik?

- Miből gondolja?

- Ember, most 2501-et írunk! Terrai időszámítás! Azt állítja, hogy maga 350 éve jött el a Terráról, és azóta mit sem öregedett?

Sacher kiismerhetetlenül mosolygott.

- Talán nem az örök fiatalság titkáért jött hozzám?

- De hát... 350 év!

- Lehet, hogy megvan már 350 éve is. Nem tudom pontosan. Elveszítettem az idő fonalát.

Számomra már régesrég lényegtelenné vált az idő múlása.

Zora zavartan bámult a fölötte térdeplő férfi nyílt tekintetébe.

- Nem hiszek magának.

- Nem is kérem rá.

- Miért hazudik? Mit akar eltitkolni előlem? És miért nem enged végre felkelni? Lassan elzsibbadnak a tagjain! Azt mondta, nem akar ártani nekem? Akkor miért tartja még mindig fogva az akaratomat? Fél tőlem, Sach?

- A testem fiatal - felelte kitérően Sacher ünnepélyes hangon -, de itt belül öreg vagyok. Talán a legöregebb élőlény az emberlakta galaxisban. Nagyon rég egyedül élek, nem volt senki, akivel beszélgethettem volna, akivel megoszthattam volna a titkomat...

- Folytassa! - mondta a nő bűvösen. - Aztán ha befejezte, erőszakoljon meg, vagy szálljon le rólam!

Megrándult, ki akart bújni a férfi teste alól, ám a következő pillanatban olyan nyomás nehezedett az agyára, hogy Lady Lillia szeme előtt vörösben úszott a világ.

- Nyugalom! - suttogta Sacher. - Ne mozogjon! Nem véletlenül tartom ebben a helyzetben!

- Ez... ez a póz olyan szokatlan, olyan...

- Megalázó?

Zora Lillia összeszorította a száját.

- Uralkodni kíván fölöttem?

- Mindössze egyetlen óráig.
- Miért, mi történik ezalatt az óra alatt?

Sacher vállat vont.

- Egyelőre csak beszélgetünk.
- Mit akar még elmondani?
- Már nem sok mindent.

Lady Lilliaig felszisszent.

- Értem! Miközben beszél, manipulálja az agyamat!

Sacher elmosolyodott.

- Csak segíteni akarok, hogy el tudja végezni a feladatát. Higgyen nekem! Az ön érdekében cselekszek. Ha ártani akarnék önnek, már réges-rég megtehettem volna, Zora. Most a markomban tartom a tudatát. Elhiszi, hogy bármikor összeroppantathatnám? Nem kell részleteznem, ugye? Észre sem venné, és a következő pillanatban már halott lenne. De én nem azért hívtam ide önt a galaxis túlsó szögletéből, hogy megöljem. Emlékezzon! Az örök ifjúság titkát tartogatom önnek... amennyiben kiérdemli... Ha nem bízik bennem a végsőkéig, hogyan merészel igényt tartani a titokra?

Lady Lilliaig behunyta a szemét, és ernyedten sóhajtott.

- Én... mindent megteszek. És bízok.
- Jó. Akkor ernyessze el ismét az agyát, és figyeljen rám, ahogy korábban is. Ösztönösen se próbáljon védekezni az ellen, amit én közben

csinálok! Elronthat mindent.

- Bízom magában, Sach.

- A Földön... hirtelen magányossá váltam - folytatta szórakozottan, elbeszélő hangnemben Sacher. - Ide, a Heliosra valósággal menekültem. De a baleset emléke itt is ugyanúgy kísértett, hiába a több száz fényévnyi távolság. Ezért tovább kellett menekülnöm, de nem egy még távolabbi bolygóra. Egy külön világba. Ezt a csodát, amit maga wallshizmusnak hív, egy barátom ismertette meg velem még a Földön... a maga őse, Stephen J. Wallsh...

Zora Lillia az ajkába harapott.

- Ezért vagyok én... a kiválasztott?

- És azért, mert rettenetesen hasonlít valakire, akit nagyon szerettem.

Zora úgy érezte, fel kellene sikoltania.

- Anne-Margaret Wallsh! Stephen bácsi felesége volt...

Most Sacher sóhajtott.

- A hasonlóság megdöbbenő.

- Nem véletlen - suttogta Zora megilletődötten. - Apám Anne-Margaret néni ifjúkori videoképe alapján tervezte meg a születésemet a génmanipulátorokkal. Anne-Margaret Wallsh öngyilkossága az egész családot megrázta. Stephen bácsi csak e szörnyű tragédia után vetette bele magát olyan mélyen az általa kreált új tudományba, hogy a végén kómába esett. Senki

sem tudja a családban, hogy apám miért az ő képmására akart formálni engem, de ezen ügyködött születésemtől fogva... sőt, még azt megelőzően is.

Sacher bólintott.

- Nagyszerűen sikerült.

Lady Lillia merőn nézte.

- Ön... szerelmes volt Anne-Margaretbe?

- Mindenki szerelmes volt belé, aki csak ismerte.

- Miért?

- Ünnepest szépség volt. Ragyogó felfogású, kedves, energiával telített. És volt benne valami... valami csodálatos belső sugárzás... amivel egy pillanat alatt le tudta venni az embert a lábáról. Talán ő is bírta a képességet anélkül, hogy ő maga tudott volna róla. Rajongtam érte. És ő barátjaként szeretett. Stephenhez ment férjhez, nem hozzám, de én nem bántam. Örültem, hogy a barátaim boldogok, és én már attól is boldog voltam, ha Anne-Margaret közelében lehetek...

- Hogyan torkolhatott tragédiába ez a nagy boldogság? - kérdezte nem minden él nélkül Lady Lillia.

Sacher arcán megrándult egy izom.

- Nincs boldogság, ami a végtelenségig tart - mondta színtelen hangon.

- Maga tudja, mi történt? Tudja, miért lett Anne-Margaret Wallsh öngyilkos?

Sacher nem felelt. Zora Lillia azonban nem

hagyta ennyiben.

- Tele van a Brisbane-i palotánk családi ereklyékkel, régi feljegyzésekkel, emlékekkel. Csak rólam hétszázötven videofelvétel és harmincnegyven hologram készült. És egyetlen árva utalást sem találtam arra vonatkozólag, miért lett Anne-Margaret Wallsh öngyilkos, és arra sem, hogy mi módon követte el. A kérdéseimre csak azt a választ kaptam: iszonyatos halált választott, amiről jobb nem beszélni. Ön tudja, hogyan halt meg Anne-Margaret?

Sacher Kovanovic sápadt arcára kegyetlen, zord kifejezés telepedett.

- Ne bolygassuk a régi időket! - motyogta. - Csak amennyire szükséges. Tehát ott tartottam, hogy wallshista lettem, és a Földről a fájdalmak elől a Heliosra menekültem. Nem volt senkim, sem rokonaim, sem barátaim. Képzeletemben felépítettem a másodlagos világom, egy úgynevezett wallshista világot... és kétségbeesetten menekültem belé a baleset és a tragédiák emléke elől. Azért jöttem erre a világra, mert itt nincsenek utak, nincsenek gyorsan száguldó kamionok, és arra gondoltam, talán megtörhetem a családi tradíciót, s nem fogok én is országúton elpusztulni, mint az apám és a nagyapám. Mégis egy megmagyarázhatatlan, titokzatos erő arra kényszerített, hogy a másodlagos világomat egy végtelen országút köré

építsem. Az egész világ, melyet Ghouzmnak neveztem el, számomra voltaképpen nem több, mint egy hosszú-hosszú aszfaltút, az utat övező hegyes, völgyes, dombos táj és a velem egyirányba haladó járművek. Mert ezen az úton azonban csak egy irányba lehet haladni: visszafelé. Ne kérdezze, mitől függ az oda felé és a visszafelé! Nem tudom. Egy a biztos: ez az út visszafelé vezet. Nincs szembejövő forgalom, nincs baleset. Csak az út van, az úton haladnak a Földről magammal hozott autómmodelljeire elképzelt másai, és ha a motoromon, a Gyöngyhalászon utolérem valamelyiket, versenyre kelek vele, és lehalasztom. Ez az én világom, én vagyok a leggyorsabb, és a Gyöngyhalász minden versenyből győztesen kerül ki. Száguldok tovább.

- És a fiatalság? - követelte a választ Lady Liliag hevesen. - Miért nem a gyöngyökről beszél inkább? Hogyan szerzi őket?

- A gyöngyökről beszélek - felelte nagyon halkán Sacher. - Pontosan a gyöngyökről. Mert ahogy az idő telt, a telepések első generációja, akikkel együtt érkeztem, kihalt... én pedig ilyen maradtam. Fiatal. Egyedül. A vadonba menekülve eleinte csodálkoztam, később belenyugodva éltem tovább kettős életemet.

- De hogyan? Hogyan maradt fiatal?

- Egyszerűen - motyogta Sacher. - Csak megfelelő fantázia kellett hozzá. Itt, a valós

világban szembe úszunk az idővel, vagyis az idő elsuhan mellettünk, megállás nélkül múlik, és mi fokozatosan öregszenek. De ott, Ghouzmában, az elképzelt, és maga szerint nem létező másodlagos világomban az idővel egyirányba haladok. - Újra nevetett. - Ugyanabba az irányba, mint az idő! A valósághoz képest visszafelé. És képzeletemben a Gyöngyhalász nyergében gyorsabb vagyok az időnél. Lehagyom az időt! Az autómódellek, amiket ön fétiseknek nevezett, az idő mérföld-kövei. Elszáguldok az idő mérföldkövei mellett, és az idő folyását megelőzve visszafelé öregszem: vagyis fiatalodom. Amennyit öregszem itt, annyit kell fiatalodnom ott, hogy egyensúlyban maradjak. Ha ugyanannyi időt töltök az álmovilágomban, mint a valós világban, az idő nem fog rajtam.

- Lehetetlen! - jelentette ki határozottan Zora Lilliag. - Ön meg akar téveszteni.

- Bármilyen lehetséges, ha hiszünk benne! Nézzem rám! Talán háromszáz évesnek látszom? Ó, nem, pedig jóval öregebb vagyok! Mégis emlékszem a Földre, emlékszem a régi otthonomra. Akarja, hogy elmeséljem, hogy nézett ki szülővárosomban, Sidneyben az operaház? Mintha hatalmas párnákat terítettek volna az öbölbe száradni, mintha egy nagy hajó bontaná ki a vitorláit.

Lady Lilliag a fejét rázta.

- Ennyi lenne hát az örök ifjúság titka? Alig hihető.

- Ha ön ily skeptikus, Zora... miként hajszolhatta megszállottan öt éven át azt az álombéli ígéretet, amit én plántáltam az agyába?

A Lady hallgatott.

- Higgyen nekem! - suttogta Sacher. - Higgyen nekem! Megéri.

- És a feladat? - kérdezte halkán Zora Lilliag. - Azt mondta, csak akkor ismerteti meg velem az örök fiatalság titkát, ha már elvégeztem önnek egy feladatot... És most mégis elárulta a titkot minden ellenszolgáltatás nélkül? Vagy esetleg a tudtomon kívül már elvégeztem a feladatot?

Sacher felszabadultan nevetett.

- Nem, Zora, a feladatot még nem végezte el. Az bizony még önre vár. Viszont amit hallott a titokról, azzal még semmit sem ér. Nélkülem nem sokra megy. Hazautazhat, előveheti Stephen J. Wallsh feljegyzéseit, próbálkozhat... nem fog sikerülni. Nélkülem nem. Nekem negyven évem ment rá, amíg kifejlesztettem a technikát, miként lépjek át gond nélkül saját másodlagos világomba. Mit gondol, önnek mennyibe telne? Nem, Zora, ha az örök fiatalságot üldözi, szüksége lesz egy mesterre, aki beavatja a fortélyokba. Ismer rajtam kívül más alkalmas személyt?

Lady Lilliag kissé megemelte az állát, mint mindig valahányszor fensőbbtségét kívánta fitogtatni. De aztán inkább nem szólt semmit.

- A képlet egyszerű - folytatta halkán Sacher. -

Én kiválasztottam önt. Hívtam. Ön eljött. Meggyőződtem róla, hogy nem az ellenségeim küldték. Meggyőződtem róla, hogy nem követték. Én elmondtam a fiatalság titkát. Ezek után ön dönt. Vállalja a feladatot, amivel megbízom, és én hálából a mestere leszek, avagy elveti és ostobaságnak bélyegzi a hallottakat, s feladva elpazarolt öt évét hazatér a díszes terrai palotájába? A döntés az öné, Zora.

- Most azonnal kell döntenem?

Sacher arcán rejtélyes félmosoly játszadozott.

- Fölösleges elsietnie, hogy közölje velem a döntése eredményét... amit én már úgyis tudok.

- Még mindig a tudatomban turkál?

- Ön már réges-régen döntött, Zora Már akkor, amikor útrakelt, hogy megkeresse álmai titokzatos lovagját.

Zora Lilliag sóhajtott.

- És a gyöngyök? Azoknak mi közük az egészhez? Ön egy álmovilágról beszél, arról nevezte el a gyöngyöket. Ezeket is a fétiseiként használta a világa megteremtéséhez? A Ghouzmi Gyöngyök csodás erejéből nyeri az energiát?

Sacher a fejét rázta.

- Tévút.

- Talán a gyöngyök nem rejtik magukban a hosszú élet titkát? Talán nem igaz, hogy sokan százötven évet is megértek, akik ilyenekkel rendelkeztek? Talán hazugság az egész? Vagy

csak kitaláció? Az ügynökeim megtévesztettek?

- Ghouzm Gyöngyei - válaszolta Sacher érzéketlenül -, az idő könnyei.

- Szóval elismeri, hogy a gyöngyök meghosszabbítják az életet és lassítják az öregedést!

- Igen. És ugyanakkor: nem. A gyöngyök segíthetnek, de fiatalságot nem sugároznak, illetve nem a gyöngyök sugároznak, hanem a hit maga. Minden gyöngy egyformán alkalmas, a különbség az őket birtokló emberekben van. Akik hisznek benne, hogy a monda szerint e gyöngy rendszeres érintése meghosszabbítja az életüket, továbbélnék. Akik kételkedők, azoknak hiába minden gyöngy. Aki képtelen hinni a csodában, halott ember. A jövő azoké, akik bírják a hitet, van elég képzelőerejük és akaratuk. A többiek halottak. Nincs szükség rájuk. Az univerzum szempontjából csak átmeneti lények.

- De végül is, maga szintén a gyöngyöknek köszönheti a fiatalságát... már amennyiben igaz a meséje.

- Igen. Közvetett úton. Csakhogy ezek a gyöngyök az én termékeim. A Ghouzmi Gyöngyök. Mit gondol, Zora, honnan származnak? Senki sem jött még rá, senki sem találta meg a lelőhelyet, pedig sokan kutatták. Nem is jöhetnek rá, mert ezek a gyöngyök nem a Helioson találhatók. Ezek az én képzelőerőm termékei. Ghouzmban találhatóak ezek, a másodlagos világomban, ahol a

Gyöngyhalász nyergében egy végtelen hosszú úton azonos irányba száguldok a rohanó idővel. Az előttem haladó járművek az idő mérföldkövei. És valahányszor magam mögött hagyom az idő egyik mérföldkövét, az idő istene elszomorodik, és a könnyét hullajtja. Ezek a könnyek Ghouzm Gyöngyei. Ezek a könnyek jelölik a napokat, amennyit visszafiatalodom. Ezek a gyöngyök a zsebemben maradnak, amikor visszatérek az elsődleges világomba. Materiális dolgok, amiket egy képzeletbeli világból át tudok hozni a valós világba! Ezek a gyöngyök, lévén nem evilági eredetűek, különös kettős tartalommal rendelkeznek. Aki képes felfedezni csodás voltukat és hinni kezd a csodában, talán szintén képes lesz másodlagos világot kialakítani, és ezáltal fiatal maradhat valameddig. Hangsúlyozom, nem a gyöngyök, hanem a saját hite segítségével. Akinek erős a hite és az akarata, akár százötven évet is megérhet. Talán élhetne tovább is, de gyanítom, hogy az emberi képzelőerő itt már megreked. A százötven év is csoda, és a legtöbb ember el sem tudta képzelni, hogy még ezen is túlléphet. Egyszerűen nem hisz benne, hogy halhatatlan lehet... hát meghal. Az én hitem azonban erős, tudom a módját, hogy két világomat váltogatva a végtelenségig élélhetek folyamatosan fiatalodva és öregedve. Én hiszek a halhatatlanságban, következésképp: örökké fogok élni. Hisz nekem,

Zora? Elfogad mesterének?

Lady Lilliag összeszorította a száját, és a levegő sziszegve bukkant elő az ajkai közül.

-Hiszek. Elfogadom, mester!

- Kíván még valamit, mielőtt útra kel a feladat végrehajtására?

- Igen... - suttogta Zora Lilliag. A torka kiszáradt, alig bírta kimondani, amit akart. - Képes arra... hogy bizonyítsa? Hogy átvigyen... Ghouzmba?

Sacher elmosolyodott. Kissé hátrébb hajolt Lady Lilliag felől, aztán felállt, és unott mozdulattal lesöpörte magáról a havat.

- Készen vagyunk - jelentette be halkan. - Felállhat. Mozoghat. De a képességét ne próbálja használni. Még nem engedtem ki a hatalmam alól.

Lady Lilliag zsibbadt tagokkal kászálódott fel. Valóban, a mentális marok enyhe szorítását még ott érezte a tudata körül. Ám ez most fikarcnyit sem érdekelt.

Egészen közel lépett Sacherhez, kinyújtotta a kezét, és ujjával megérintette a férfi szőrös mellkasát. Felemelte a fejét, és nyíltan, kitárulkozva a mestere szemébe nézett.

- Képes átvinni Ghouzmba, mester? - kérdezte könyörgő tekintettel. - Meg tudja mutatni a világát?

Sacher bólintott, és levetett bundája zsebéből előhúzott egy Ghouzmi Gyöngyöt. Odamutatta a lélegzetét is visszatartó nőnek.

- Eredetileg is szándékomban állt átvinni önt,

Zora...

10.

Hogy a hóesés mikor maradt abba, észre sem vették. Valószínűleg már percek óta nem esett, csak a távoli fákról szállingózott a fehérséggel bevont talaj felé néhány kósza hópihe.

A napot felhők takarták, de a diónyi gyöngy úgy csillogott Sacher kezébe, mintha a korábban magába nyelt napsugarakat akarná most káprázatos színekben visszaontani.

- Mit kell tennem? - suttogta Zora Lilliag.

Sacher a bal kezével felemelte a gyöngyöt, a szemét behunyta, és a jobbával egy félkörívet rajzolt a levegőbe, mintha meg akarna simogatni egy terjedelmes alakot.

És a keze nyomán, amerre kinyújtott mutatóujja elhaladt, sercegni, szikrázni kezdett a levegő, s enyhe remegés játszotta ki a Lady figyelő tekintetét. Mintha Sacher egy kaput rajzolt volna, egy boltíves kaput, amelynek belsejében a levegő cseppfolyóssá, kavargóvá változott. Olyasmi látvány volt, mintha egy feje tetejére állt, a gravitációval dacoló, színes, elmosódó örvénybe pillantott volna. Mintha azon a másfél méter széles

és a havas felülettől számítva két méter magas részen, amit Sacher az ujjával a levegőbe rajzolt, a levegő elolvadni felforni készült volna.

Sacher a nőre mosolygott, aztán habozás nélkül belépett ezen a rögtönzött kapun. Az egyik pillanatban még ott állt az elmosódó színekkel kavargó felület előtt, aztán ahogy előrelépett, fokozatosan beleolvadt. Lady Lilliag jól látta még azt a pillanatot is, amikor Sacher teste már eltűnt, s bal lába - tértől lefelé - még haladt előre, s az is elolvadt a kavargásban.

Zora Lilliag a homlokát ráncolta, és türelmesen várakozott. Sacher egy szóval sem utalt arra, hogy neki követnie kellene.

Tíz másodperc telt el. Aztán a férfi ismét megjelent: egyszerűen kilépett a kavargásból. Először a jobb lábfeje tűnt fel, aztán egyszerre a térde és a jobb keze, majd az arca, a mellkasa, a feje, a teste többi része.

Sacher megállt a Lady előtt.

- Megpróbálja?

Zora Lilliag közelebb lépett, és állával a kavargás felé bökött.

- Mi ez?

- Térkapu. Átjáró a valós világ és az álmovilágom között. A bejárat Ghouzmba.

Lady Lilliag további kérdések nélkül átlépett a térkapun. Csak egy pillanatnyi bizsergést érzett, aztán semmi különöset. A látása egy pillanatra, de

tényleg csak egy pillanatra elhomályosult, mintha belesütött volna a nap, de aztán minden kitisztult.

Csalódottan nézett körül. Ugyanazon az unalmas, havas tájon állt, mint korábban, csak most két lépéssel arrébb, és a homályos kavargás túloldalán.

A térkapu takarásából, a kavargást megkerülve most Sacher bukkant elő nyugodt, komoly képpel.

- Mi történt? - kérdezte Zora. - Miért nem sikerült?

- Nem sikerülhetett - felelte Sacher higgadtan. - Ez az én világom, ide csak én léptethetem be.

Zora Lilliaig kissé hunyorgott.

- Miért mondta, hogy lépjek át?

- Én csak azt mondtam, hogy próbálja meg. Azt akartam, hogy tapasztalja, egy átlagos halandó számára még egy nyitott térkapu sem elég nyitott. Érzékeli, ám átlépni rajta nem tud.

Zora Lilliaig sóhajtott.

- Teendő?

Sacher felemelte a bal kezében tartott Ghouzmi Gyöngyöt, és Lady Lilliaig homloka irányába tartotta.

- Hunyja be a szemét, Zora!

A Lady engedelmeskedett.

- Engedje szabadon a képzelőerejét, Zora, és az eddiginél is jobban tárja ki a mentális védelmét!

- Még jobban?

Sacher hangja ünnepélyesen csengett.

- A mestere vagyok, Zora. Szüntesse meg minden védelmét! Lazítson! Még... még jobban lazítson! Most jó. Figyeljen, Zora! Ne nyissa ki a szemét! A képességével lásson! Látja a gyöngyöt?

Lady Lilliag a homlokát ráncolta.

- Két gyöngyöt látok - motyogta. - Fényesen ragyognak, szinte égetnek...

- Remek - suttogta Sacher. - Valóban két gyöngy van nálam. Nyújtsa ki a kezét! Az egyiket átadom. Fogja nyugodtan, nem kell vele csinálnia semmit, csak fogja! Így. Most a másikat... érzékeli, mit csinálok vele?

Lady Lilliag jobban koncentrált.

- Egyre közelebb tolja a homlokomhoz. Nagyon meleg. A gyöngy már a bőrömet perzseli!

- Nem perzselheti - sziszegte Sacher. - Az ön bőre érzéketlen a hőre és a hidegre egyaránt.

- Érzem, hogy perzsel - horkant fel a Lady idegesen. - Érzem!

- Ne féljen, Zora! Nem tart már sokáig. De semmi esetre se nyissa ki a szemét!

Lady Lilliag akaratlanul is felkiáltott.

- Mit művel? Szét akarja feszíteni az agyam?

- Tartsa csukva a szemét, Zora! Ez az! Most már kinyithatja.

Lady Lilliag hunyorogva és gyanakvóan méregette Sacher Kovanovicot. Aztán hitetlenkedve megtapogatta a homlokát.

- Illúzió - suttogta. - Nem történhetett meg a

valóságban.

Sacher a fejét rázta.

- Valóság, illúzió... ezek a fogalmak immár nem léteznek. Csak az számít, ami történt. És ami történt, az megtörtént.

- Maga... maga belenyomta a gyöngyöt az agyamba?

- Csak ily módon vihetem be Ghouzmba.

Lady Lilliag még mindig a homlokát tapogatta.

- De ez... ez...

- Nyugodjon meg, Zora! Egy kis utazást teszünk Ghouzmban, és ígérem, hogy amint visszatérünk a Heliosra, kiveszem...

- Hiszek önnek.

- Felkészült az indulásra, Zora?

Lady Lilliag kényelmetlenül bólintott. Sacher elmosolyodott, és a kapu felé mutatott. - Parancsoljon, Zora. Hölgyeké az elsőbbség...

11.

Lady Lilliag most már valamivel gyanakvóbban közeledett a homályos kavargás felé. Amikor kinyújtott kezével megérintette a megfoghatatlan "masszát", ugyanolyan enyhe bizsergést érzett, mint korábban. Kérdőn pillantott hátra.

Sacher bólintott.

- Ne féljen!

Zora Lilliaag átlépett a térkapun, és azt várta, hogy akárcsak az előbb, most sem történik semmi. Ám amikor a pillanatnyi elhomályosulás után a látása visszatért, a havas táj helyett egy zöldellő üde rét kellős közepén találta magát. Egy virágoktól és bokroktól telített réten, amelyet egy hosszú, végtelenbe nyúló, szürke aszfaltút vágott ketté.

Lady Lilliaag erőt vett magán, és nem sikkantott fel, bár a tudat, hogy Ghouzm, az álomvilág valóban létezik, alapjaiban megrázta a lelkét. Mert e létezés tudata magában hordozta azt a másik igazságot, melyre sohasem merészelt eddig önmagának pozitív választ adni: az örök fiatalság talán mégis létezhet.

Ösztönösen tett két lépést, és soha nem tapasztalt érzés kerítette hatalmába, ahogy a fűszálak meztelen talpát és a lábfejét cirógatták.

Akár álomvilág volt ez, akár nem, Lady Lilliagot elbűvölte, hogy érez külön-külön minden egyes fűszálat, és hallja a közelben szorgoskodó rovarok zümmögését.

Maga sem tudta, mire számítsa. Talán semmire. Talán egy steril, vázlatos világra, mint amikor a komputeres virtuális valóságába hatol be, amely egy külön világ, mely hat az érzékszerveire, elhiteti vele, hogy az észleletek valóságok - ám mégis kilóg a lóláb, a különbség élesen érzékelhető. A

ridegségben, a sterilitásban, melyből még a legjobban. kidolgozott virtuális világok sem tudnak szabadulni.

Ám ez a világ valósnak hatott, önálló életet élt, nyüzsgött, zsongott...

- Sacher Kovanovic! - suttogta a Lady álmélkodva. - Ez hihetetlen!

Be kellett hunynia a szemét, mert a delelőn álló nap elvakította.

Lady Zora Lilliaig álmodott. Ébren volt, tekintete végigsiklott a tarkabarka réten, és a távolban, ahol az út szürke vonala beleolvadt a láthatáron húzódó hegyek szürkésébe, egy apró pontot látott közeledni.

Lady Lilliaig álmodott; vagy ébren volt valaki más álmában?

A szeme előtt ugyanazok a különös, álomszerű képsorok vonultak el - immár - megfoghatóan, valóságosan, melyek az elmúlt években oly gyakorta kísértették éber és szunnyadó állapotban egyaránt.

És az álom hirtelen megváltozott. A kanyargó út szürkéséből egy sebesen közeledő jármű bontakozott ki. Egy motor. A Gyöngyhalász. És a nyeregben a titokzatos férfi ... A motor viharos sebességgel közeledett. Az egyik pillanatban még csak egy setét folt volt, a következőben már élő, szinte kézzelfogható valóság. Elzúgott a meglepett Lady mellett, s vadul fékezett. A jármű a hirtelen

fékezés ellenér-e olyan könnyedén és simán állt meg, ahogy a valóságban sohasem lenne képes.

És jelen helyzetében a motor épp abban a homályos kavargásban állt, amelyen át Lady Lilliag átlépett a Helios havas világáról erre a buja tavaszi rétre.

A motort szinte teljesen beburkolta a sárgás kavargás, és inkább csak érezni lehetett, semmint látni, ahogy a motor utasa szállt a nyeregből. Aztán a következő pillanatban egy magas férfi bontakozott ki a kénszínű ködből, és ahogy határozott léptekkel közeledett felé, szivárványos ragyogás fonta be az alakját. Az arcát annak ellenére, hogy már eltávolodott a térkaputól, nem lehetett látni, mint ahogy soha ezelőtt sem rajzolódtak még ki felismerhetően az arcvonásai. Csak azt lehetett tudni, hogy magas, hajlékony, s egész lényéből magabiztosság, fensőbbiség sugárzik.

- Az álmom - suttogta Lady Lilliag. - Sacher!

A férfi intett. Nem hívólag, inkább üdvözlőleg. Megállt, nem jött közelebb.

- A halhatatlanság - suttogta. - Rád is vár, Zora. Közel jársz, de még nem elég közel. Még vár rád egy fontos feladat, mielőtt megajándékoználak a technikával.

Lady Lilliag behunyta a szemét, aztán kinyitotta. Épp időben, hogy lássa, mint formálódik az elmosódott arcból ki a szeme előtt Sacher

Kovanovic ismerős ábrázata. Mintha egy képlékeny anyagból formálták volna meg láthatatlan kezek a vonásait.

A férfi még mindig meztelen volt, ám miközben mosolyogva nézte Zorát, lesve a hatást, a semmiből ruhákat varázsolt magára. Motoros csizmát, fekete bőrnadrágot, ujjatlan inget, vékony zekét, régi típusú motoros szemüveget.

A holmik egy szemvillanás alatt ott voltak rajta, mintha a másodperc tört része alatt, követhetetlenül gyors mozdulatokkal öltözött volna fel.

Lady Lilliagnak még álmélkodni sem maradt ideje, mert ezután ő következett. Rózsaszínű, bő szárú, laza sortot kapott és egy szinte súlytalan, vékony anyagú, selyemszerű tűzpiros köpenyt, ami úgy terült a vállára és a hátára, mint egy királynő palástja.

Több ruhadarab nem érkezett. Lady Lilliag sóhajtott.

- Ezt nem vitte túlzásba - lehelte, hogy leplezze folyamatos megdöbbenését.

Sacher oldalra hajtotta a fejét, úgy nézte a vendégét. - Bűn lenne több ruha alá rejteni ennyi szépséget és bájt - felelte.

Lady Lilliag megtapogatta a testére simuló köpenyt; meglehetősen valóságosnak tűnt.

- Gyűlölöm az élénk színeket - suttogta. - Legfőképpen a piros árnyalatait.

Sacher vállat vont.

- Sötétíthetünk. - Mire kimondta, a Lady vállán a köpeny színt váltott; élénk pirosról barnára. S halványabb barna lett a sort is. - Igen, Zora. Ez a szín jól megy a hajához és a szeméhez.

Lady Lillag ismét megtapogatta a köpenyt. Az anyaga mit sem változott.

- Maga... bármit megtehet? Bármire képes?

Sacher biccentett.

- Ghouzm az én világom. Az én saját világom.

- Hogy csinálja? Mi történik velünk?

A férfi sejtelmesen elmosolyodott.

- Az álmodó álmában álmodik a megálmodott álmodó.

Zora zavarba jött, de igyekezett ezt nem kimutatni.

- Mit jelent ez?

- A lényeket.

- Megismételné?

- Csak egy nyelvi játék.

- Amit amúgy sem értenék? - kérdezte a Lady.

Sacher a fejét rázta.

- Érteni tálán értené. Hinni nem hinné.

Zora Lillag elgondolkodott.

- Én most... valójában az ön álmovilágában vagyok? Vagy csak azt álmodom, hogy ott vagyok?

- Bizonyos értelemben mindkét feltételezése igaz.

- Ezek szerint mindez pusztán illúzió?

Sacher nevetett.

- Ugyan, Zora, ön is tudja, hogy nem. Ghouzm egy álmovilág. Egy rendkívül bonyolult, képzeletbeli felépítmény, melynek csak a megteremtője voltam én. Maga a világ már önálló életet él. Nem kézzel fogható, nem materiális, mégis létező és valós. Ám mivel nem anyagi világ, sem szerves, sem szervetlen, sem szerves anyagot nem hozhatok át Ghouzmba...

Zora Lillia a homlokát ráncolta.

- Szóval: csak álom. Valójában a Helioson vagyunk.

- Testileg.

Zora megrezzent.

- Azt akarja mondani, hogy a testünk a Helioson hever, míg a lelkünk szabadon szárnyal egy képzeletbeli világban?

Sacher nevetett.

- El tudja képzelni más módon?

Zora Lillia behunyta a szemét, és próbált minden erejével önmagára koncentrálni. Érezte az agyán Sacher képességének enyhe szorítását, de ez nem akadályozta meg az. összpontosításban.

- Ott heverek a maga kunyhója közelében... az erdő közepén... a hóban... meztelenül?

Sacher vállat vont.

- Velem együtt.

- Hogy-hogy?

- Én magam sem tudok behatolni testileg ebbe a világba. Csak a lelkem.

Zora Lilliaig elszörnyedt. Lassan kezdett összeállni benne a kép.

- Az elmúlt tíz évben huszonhét embert találtak a Karris-hegység erdőiben... öntudatlanul. Élték, de a megtalálókik szerint... "elvesztették a lelküket".

Sacher nevetett.

- Ők nem voltak kiválasztottak.

Lady Lilliaig sóhajtott. Nem ragaszkodott a téma folytatásához. Körülnézett.

- És most?

Sacher a Gyöngyhalász felé intett.

- Jöjjön! Teszünk egy kis utazást.

Felült a nyeregbe, s Lady Lilliaig kissé idegenkedve, de kíváncsian mögötte foglalt helyet. Sacher nem várt sokat. Beindította a járművét, és a motor megrándult alattuk, aztán mintha csak rakéták hajtának, iszonyatos sebességgel kilőtt. A táj összemosódott, egységes maszattá állt össze Lady Lilliaig szeme előtt, és már semmi mást nem látott, csak önmagukat, a motort és az utat jelentő szürke csíkot.

Szél cibálta a haját, a köpenye pedig szétterült mögötte és önálló életre kelt, szárnyként verdesett mögötte. Megpróbálta elképzelte, milyennek látná magukat külső szemlélőként, de nem sok sikerrel járt.

Olyanok lehetünk, mint valami gépesített, felszállni készülő sárkány.

A motor hol erősödő, hol halkuló, folyamatos

zúgása minden mást elnyomott. Száguldottak, és Lady Lilliag úgy érezte, mintha nem is az úton robognának, hanem vízszintesen zuhannának. Valami ismeretlen cél felé.

Sacher félig hátrafordította a fejét.

- Kapaszkodjon! - harsogta túl a motor zaját.

- Hogyan? - kiáltotta vissza a Lady.

Sacher válasz helyett hátranyúlt, és Zora Lilliag kezét a saját derekára húzta.

Aztán a következő pillanatban élesen bedőltek, és szinte húsz fokos szöget zártak be a szürke úttesttel. Aztán kiegyenesedtek, ismét bedőltek, ezúttal a másik oldalra. Aztán zúgtak tovább.

- A zsebembe! - kiáltotta Sacher. - Nyúljon a bal zsebembe!

Lady Lilliag lelke mámorosan röpdösött az élvezettől. Engedelmeskedett az utasításnak.

- Nincs benne semmi! - kiáltotta.

- Tartsa ott a kezét!

A motor szinte megugrott alattuk. Lady Lilliag már valamelyest hozzászokott az iszonyatos sebességhez, és meg tudta különböztetni az út mentén elsuhanó fákat az ismeretlen célt szolgáló, mesterséges oszlopoktól.

És azt is látta, hogy egy sötét jármű száguld messze előttük az úton. Ám a távolság egyre apadt, s a Lady látta, hogy egy meggypiros autó robotog előttük. Hogy vezette-e valaki, azt nem lehetett látni. Az ablakokat sötét üveg védte.

A Gyöngyhalász egy pillanat alatt az autó mellé ért, és úgy zúgott el mellette, mintha az egy helyben állna.

Lady Lillia felkiáltott.

- Két gyöngy!

Sacher zekéje zsebében, ahol egy pillanattal ezelőtt még semmi sem volt, most két sima golyócska érződött.

Sacher nem felelt. Még nagyobb sebességre ösztökélte a motort, és hamarosan újabb járműveket értek utol. S valahányszor elhagytak egyet-egyet, mindannyiszor két-két gyöngy jelent meg a férfi zsebében. Végül a zeke zsebe már duzzadt a kis golyóbisoktól.

Sacher csak ekkor állt meg. Simán és könnyedén az út szélére libbent, leállította a motort, és mosolyogva intett hátra. Először a Lady szállt le a nyeregből, aztán ő. A motort nem kellett megtámasztani, szilárdan állt a két keréken anélkül, hogy bármelyik oldalra elbillent vagy eldőlt volna.

Sacher körülnézett, hosszan bámult észak felé, aztán megkönnyebbülten a fejét rázta, és a társnőjéhez fordult.

- Ennyi volt a bemutató, Zora. Hány gyöngyöt gyűjtöttünk?

- Tizennégyet - felelte a nő szemrebbenés nélkül. - Ezeket is úgy varázsolta a zsebébe, mint ahogy a ruhákat teremtette ránk?

- Ghouzm Gyöngyei az idő könnyei - felelte szenvtelen arckifejezéssel Sacher. - Nem számít, hogyan kerültek a zsebembe. Csak az számít, amit jelképeznek. Ha megfelelően átvisszük őket a Heliosra, mindketten hét-hét napot fiatalodunk. - Kivárt egy kis ideig, de mivel Zora nem szólt közbe, könnyed gesztussal folytatta. - Ha folytatnánk a száguldást, egy nap alatt akár egy évet is vissza tudnánk fiatalodni. Elhiszi?

Zorát azonban már valami egészen más gondolat foglalkoztatta.

- Ha Ghouzm egy álomvilág, ahová nem lehet anyagi részeket behozni, akkor hogyan kerülhetnek ki a gyöngyök Heliosra... kézzel fogható valóságukban?

Sacher bólogatott, mintha helyénvalónak tartaná a kérdést, aztán a Lady szemébe nézett.

- A gyöngyök Ghouzmból kerülnek ki - erősítette meg. - Én formálom meg azokat anyagi valójukban a Helioson a képesség segítségével.

Lady Lilliag a fejét rázta.

- A képesség ilyesmire alkalmatlan.

Sacher sóhajtott.

- Nem, Zora. Téved. Önnek fogalma sincs, mi mindent meg lehet valósítani a képesség segítségével.

- És van még valami - folytatta a nő. - Több mint egy tucat gyöngyünk van. Pusztán egy alkalomból. Hogy lehet az, hogy maga mégis csak havonta

négy-öt darabot bocsát áruba? Mit csinál a többivel? Ha igaz az, hogy háromszáz éve fiatalítja vissza magát ily módon, akkor nagy halom gyöngyöt kell birtokolnia. Hol van a többi?

Sacher elmosolyodott.

- Magára várnak.

Lady Lillia megremezt.

- Hol?

Sacher kitért a közvetlen válaszadás elől.

- Ghouzm Gyöngyei a hadseregem. Maga fogja vezetni őket.

- Nem fogalmaz néha kissé homályosan, Sach?

A férfi összevonta a szemöldökét, és ismét észak felé bámult; az orrluka kissé összeszűkült, mintha szimatolna.

- Furcsa... - Nem fejezte be a mondatot. A Ladyre pillantott. - A feladata egyszerű. Meg kell keresnie a Ghouzm Gyöngyeit, a hadseregem tagjait. Őket önhöz hasonlóan én bíztam meg a feladattal. Megközelítőleg kéttucatnyian vannak még életben. Legalábbis remélem...

A férfi elhallgatott, ismét északra pillantott, aztán megragadta Zora karját.

- Jöjjön! Gyorsan!

Bal keze mutatóujjával egy ugyanolyan homályosan kavargó térkaput rajzolt a levegőbe, mint amilyet korábban.

Zora értetlenül nézte a férfi idegességét.

- Fél valamitől, Sach?

- Igen.
- A saját világában?

A férfi áttolta maga előtt Zorát a térkapun. Ismét a pillanatnyi zsiborgás, és a Lady a következő másodpercben ott találta magát a hóban, a térkapu túloldalán. És a következő pillanatban megjelent Sacher is.

Hogy kilépett a homályos kavargásból, az arca nagy megkönnyebbülésről árulkodott.

Lady Lillia zavartan nézelődött. Valami olyasmire számított, hogyha majd visszatérnek Ghouzmból, látni fogja saját ernyedten heverő testét, de semmi ilyesmi nem történt. Meztelenül állt ott, nemrégiben varázslt ruhái szertefoszlottak.

Most már az egész kalandja, az a másik világ pusztai illúziónak tűnt.

- Rájöttem, mit művelt velem - jelentette ki fojtott hangon.

Sacher figyelmesen nézte.

- Mire gondol?

- Miközben abban a kényelmetlen helyzetben beszélgettünk... ön manipulálta az agyam. De azt hiszem, nem belenyúlt... sőt, épp ellenkezőleg.

Sacher könnyedén elmosolyodott, és a függőleges sziklafalat szemlélte. Nem szólt egy szót sem.

- Maga az emlékeimet, a személyiségemet szondázta - folytatta a Lady színtelen hangon. - Megszondázta az agyam, pontosan rögzítette

magában minden rezdülésemet, a felépítésemet, az emlékeimet. Hogy a saját világában meg tudjon teremteni engem, akkor is ha én már nem leszek. Méghozzá igen alaposan. Most már mindent tud rólam, minden porcikámat, minden sejtemet ismeri. Nincs szüksége rám. Bármikor létrehozhatja a másolatomat... Ghouzmiban. Megálmodhat újra és újra engem. A teremtménye lehetek, a kiszolgáltatottja. Nem értem, mi szüksége van még rám. Hiszen már megszerzett magának.

Sacher kerülte a pillantását, mintha a Lady valami kínos titokra bukkant volna rá.

- A gyöngyöt még nem veszem ki a tudatából - motyogta a férfi. - Szüksége lesz rá a feladata elvégzéséhez.

Zora feszültebb lett.

- No igen... a feladat. Elárulja végre, mit kell tennem, vagy a találékonyságomra bízza?

- Meg kell ölnie valakit.

Lady Lilliag elmosolyodott, hegyes fémfogai kegyetlenné tették ezt a mosolyt.

- Fogadni mertem volna rá - suttogta. - És ki az a szerencsétlen? A gyöngyök felvásárlója? Talán megfenyegette magát? Vagy az olajbányászok bosszantják? Csak nevezze meg az illetőt, a többit rám bízhatja.

Sacher nem mosolygott. Ebből látszott, hogy az ügy sokkal komolyabb, mint ahogy a Lady gondolta.

- Nem tudom, ki ő - kezdte komoran a férfi. - Behatolt a világomba. Már Ghouzmban sem vagyok biztonságban tőle. A vesztemet akarja.

Lady Liliag elképedt.

- Meg akarja ölni önt... az ön álmvilágában? Ez képtelenség, ember!

- Ghouzm már nem az én világom többé. Elvette tőlem! Ha behatolok, hatalmas veszélyben forog az életem.

A Lady nem szólt semmit, csendesen nézett maga elé. Sacher Kovanovic folytatta.

- Ez a világ, amit maga "álmvilág"-nak titulál, mint ön is tapasztalhatta, valójában már egy létező világ. Egy önálló világ, mely az én képzeletem révén keletkezett, de saját életre kelt. Nagy hatalmam van benne, én vagyok az istene, ám most jelentkezett egy újabb isten, aki hozzám hasonlóan kedve szerint képes formálni, uralni Ghouzmot, és át akarja venni a végleges hatalmat... el akarja pusztítani a teremtet. Nem tudom, ki ő. Nem tudom, miképpen hatolt be Ghouzmba, nem tudom, mekkora a hatalma, csak azt tudom, hogy minden idegszálával az életemre tör. El akarja rabolni tőlem a világomat!

Lady Liliag komoran nézte a közelben kavargó térkaput.

- Hogy képzeled? - kérdezte csendesen. - Miként szállhatnék én szembe egy istennel, akitől még ön is tart? Miféle hatalmam lehet nekem vele

szemben? Még ha sikerülne is megtalálnom... hogyan küzdhetnék meg vele? Egy istennel?

- Nem lesz egyedül - felelte Sacher. - És a maga fejében van valami, ami talán az isteni erők fölött is diadalmaskodhat.

- A képességre gondol?

- Ha meglepetésszerűen használja...

- Ugyan már! - mordult fel a Lady. - Ha csak egy szemernyi mentális erőt is birtokol... az a titokzatos ellenfél, a mentális pajza révén könnyedén dacolhat velem.

- Kivéve, ha nem számít mentális támadásra - tette hozzá Sacher. - Márpedig nem fog. Ha nem használja a képességét mindaddig, amíg a méltó ellenféllel szembe nem kerül, meglepheti.

Lady Lillia fontolgatta ezt a lehetőséget. Elismerte, hogy Sachernek igaza van. Hiszen a férfi is képes volt mentálisan a hatalmába keríteni őt. Elaltatta a figyelmét, és egy pillanat alatt lecsapott rá.

- Segítőket említett -jegyezte meg.

- Keresse a Ghouzm Gyöngyeit! - felelte sejtelmesen Sacher. - Ők... Ó, nem!

Többet nem mondhatott, mert a homályosan kavargó térkapuból rettenetes bömbölés kíséretében egy formátlan rémalak zúdult elő. Egy elefántnyi méretű, leírhatatlan iszonyat; egy pikkelyes, tüskés, agyaras, hegyes szarvú szörnyeteg.

Egy sárkányformájú ló!

Egy lóformájú sárkány, mely kitátotta füstölgő orrlyukú, irdatlan pofáját, és hatalmas lángcsóvát fújt a meglepetéstől oldalt ugró férfira.

Sacher megpróbált kitérni a lángok elől, de a szörnyeteg túlságosan gyorsnak bizonyult. A lángok telibe kapták a rémülettől üvöltő férfit, és oly nagy volt az intenzitásuk, hogy egy pillanat alatt összeégették az áldozatot.

Sacher Kovanovic ordítva vergődött a hóban, de az újabb lángcsóva elcsendesítette. Az arca és a teste felismerhetetlen, fekete masszává változott, a végtagok felhólyagosodtak, s a hólyagokból zavaros színű folyadék szivárgott.

Lady Lilliag bénultan állt.

A szörnyeteg feléje fordult, gonoszan izzó szemét rávetette újabb áldozatára, s az orrlyukakból sípolva tört elő a kékesfekete füst...

Zora Lilliag felsikoltott.

12.

A szörnyeteg ezúttal nem okádott lángokat. A másodperc tört része alatt meglódult, mintha el akarná tiporni az útjában álló meztelen nőt.

Azonban eddigre már Lady Lilliag is felocsúdott.

Éveken át arra képezte ki testét, hogy villámgyorsan reagáljon a vészhelyzetekre, s túltegye magát a meglepetéseken.

Acélkarmai maguktól bukkantak ki a mesterséges körömágyból, és ugyanebben a pillanatban a gyűrűéből vékony sugárban maró savat spriccelt a rárontó szörnyetegre.

Agya képességével halálos csapást irányzott a sárkányformájú iszonyat tudatára, de áthatolhatatlan mentális falba ütközött.

A sav célba talált; a sárkány felbömbölt, de a lendülete nem tört meg. Úgy jött, akár egy gőzmozdony.

Zora Liliag pedig ahelyett, hogy megpróbált volna kitérni a szörnyeteg elől, vakmerően nekirontott. Mindez egy másodperc tört része alatt játszódott le. A sárkány bömbölve dübörgött, Zora harci sikolyát hallatta féktelen dühében, két lépést tett, és a következő pillanatban máris egymásnak csapódtak.

A Ladynek még arra sem volt ideje, hogy szemügyre vegye a szörnyet, de azt első pillanatban látta, hogy a formája egy lóra hasonlít, még ha magasabb is egy paripánál. Az egyetlen lehetséges támadási móddal próbálkozott. Elkapta a szörnyeteg pikkelyes bikanyakát, és a rohanás lendületével a hátára akart pattanni, hogy ily módon a sárkány szemébe tudja mélyeszteni gyilkos karmait.

Azonban kivitelezni már nem tudta a tervét!

Elkapta a pikkelyes nyakat, és már lendült volna, ám ekkor valahonnan a barnászöld szügy irányából egy izmos emberi kéz jelent meg, mely villámgyorsan eltaszította a Lady kapaszkodó kezét. A meglepett Zora, aki már elrugaszkodott a talajtól és épp arra a kezére helyezte a testsúlyát, akkorát esett, hogy még a puha hóban is alaposan megütötte magát.

Hirtelen azt sem tudta, mi történt. Pusztá reflexből továbbgördült, és ezzel elkerülte, hogy a cölöpszerű lábak eltiporják.

A sárkány elrobogott mellette.

A Lady kábán próbált feltápáskodni, és még látta, hogy a szörnyeteg fara irányából egy vaskos, sötét gerenda zúdul feléje. A fogát csikorgatva próbálta kivédeni a sárkány vaskos farkának ütését, de esélye sem volt.

A farok telibe találta, iszonyatos erővel csapódott neki a kezének, a karjainak, a vállának, és egyszerűen lesodorta a lábáról, hogy a Lady kettőt-hármát is bucskázott a hóban, mielőtt nekicsapódott egy fatörzsnek.

A világ elsötétült előtte. Elvesztette az eszméletét.

13.

Lady Lillia zúgó fejjel, hányingerrel küszködve tért magához, és csak lassan tisztult ki a látása.

Döbbsenten fedezte fel, hogy már nem a hóban fekszik, hanem egy füves tisztáson, az erdő szélén, pár méterre egy vidáman csörgedező patak medrétől. Félig ülő helyzetben egy fatörzsnek dőlve hevert a puha, jószagú fűben.

A Lady a víz csobogásának hallatán kínzó szomjúságot érzett, és amikor ösztönösen mozdult volna, rádöbbsent, hogy kezét és lábát bőrszíjak tartják fogva.

Megkötözték!

Minden erejét megfeszítve próbált szabadulni a bilincseitől, de a szíj kitartott.

A Lady dühösen az ajkaiba harapott, és kegyetlen hegyes fogai nyomán vér serkent.

Megkötözték!

Sőt! Leszedték róla a gyűrűit, a karpántját, a nyakékét - minden ékszernek álcázott fegyverét.

Lady Lillia komoran meredt maga elé, és nem értette, mi történt.

A sárkány a térkapun át érkezett. Megölte Sachert. És őt... vajon a szörnyeteg rabolta el? A

sárkány kötözte volna meg? A sárkány szedte le róla a holmijait? És hol vannak most?

Hogy nem a Helioson, az a hó hiányából egyértelmű. De akkor hol? A térkapun keresztül átjutottak volna Ghouzmba?

Lady Lilliag ösztönösen fordította a fejét, próbálta keresni a végtelenségbe nyúló országutat. Hiszen: Ghouzm egy útmenti világ; egy világ az országút mentén. Azonban útnak és az ismerős domboknak nyomuk sem volt. Csak a kékeszöld levelű fák, a bokrok és az áttetszően kristálytisza vizű patak.

Lady Lilliag sóhajtott, aztán megacélozta az akaratát, elűzte magától gyötrő kérdéseit, és a kiszabadulására koncentrált. A képesség birtokosai közül nagyon sokan tudnak tárgyakat mozgatni a puszta akaratukkal, ő azonban ezen a téren nem volt járatos, csak más tudatok támadását, befolyásolását, szondázását és önmaga megvédését ismerte. Ezzel nem lesz képes eloldani a köteleit.

Tudatával óvatosan, szinte légies finomsággal körbeszondázott a környéken. A patak jó részét takaró bokrok irányából erőteljes mentális falat érzékelt. Ugyanazt, amit már korábban.

A sárkány!

Zora Lilliag nyomban visszavonta mentális csápjait. Azonban ezzel már elkésett. A szörnyeteg valószínűleg érzékelt a tapogatózást, mert

megmozdult. Két hatalmas dobbanás hallatszott, és a patak menti bokrok zörögni kezdtek.

A Lady villámgyorsan mentális pajzsot formált a tudata köré, és egész testében megfeszült, acélkarmaival megpróbálta elérni a bőrszíjakat, ám oly ravaszul kötözték az egymáshoz rögzített csuklóit az oldalához, hogy képtelen volt a szíjakat elérni.

A Lady átlátta a helyzetét, és feladta a fölösleges küszködést.

A bokrok közül a sárkány otromba feje jelent meg körülbelül háromméteres magasságban, aztán felbukkant a szügy és a mellső lábak is.

Lady Liliag tágra nyílt szemmel, merőn nézte a feléje tartó szörnyeteget. Lényegében most először nézhette meg alaposan a délelőtti napfényben.

Különös, lehetetlenül torz lényt látott. Alapjában véve egy hatalmas termetű, eldeformálódott lóra vagy egy kentaurra emlékeztetett, hiszen négy lába volt, s lóformájú feje a vaskos nyakon úgy emelkedett, akár egy lóé, s még a szörnyeteg járása is olyan volt, akár egy peckes, cirkuszi paripáé. Azonban ezzel a szörny és a ló közötti hasonlóság nagyjából véget is ért.

A fej igazi sárkányfej volt: lófej formájú, de a fejcsúcstól a tarkón és a nyakon tüskés taraj húzódott, a veszedelmes pofából görbe agyarak meredeztek, a fül mögött mindkét oldalon lefelé görbülő szarv nőtt ki, mely leginkább egy kos

képződményére emlékeztetett, s a szem fölött szemöldök helyett kisebb tüskék meredtek elő. A félig nyitott pofából fullánkyszerű hegyben végződő, hosszú nyelv állt ki, mely nem volt ugyan villás, de egy kígyó nyelvére hasonlított. Ám mindezek csak külsőségek voltak, csak látszólagosan határozták meg a fej kinézetét. A döntő hatást nem az előzőek és még csak nem is a széles orrlyukak adták, hanem a pofa fölött izzó, gonosz szempár, mely olyan volt, mintha azon át a pokol ördöge nézne ki a külvilágra a legsötétebb bugyorból. Ez a szem oly idegenen és oly rosszindulatúan csillogott, hogy aki ránézett a szörnyetegre, e tekinteten kívül jóformán alig látott valamit.

Pedig ezen a teremtményen akadt még látnivaló bőven. A mellső két lába karcsú volt és vékony, mint egy nemes paripáé, a hátsó viszont vaskos és hatalmas karmokban végződő, mint valami ősszörnyé. E lényeges méretkülönbség miatt az egész szörnyeteg tartása olyan volt, akár egy elfuserált, fordított hiénáé; vagyis hosszú mellső lábak mellett erőteljes cölöpökre nehezedett. S a sárkány teste vaskos, tüskékkel fogazott farokban végződött, mely legalább olyan hosszú volt, mint maga a törzs. Ezenkívül a törzs közepén, a hát és az oldal találkozásánál vastag izomkötegekkel rögzített, satnya szárnyak simultak a sárkány oldalához, melyek kitárva valószínűleg elég nagyok lehettek, de semmi esetre sem akkorák, hogy egy

ilyen monstrumot a levegőbe tudnának emelni.

És volt ezen a sárkányon még valami furcsaság, amit Lady Lilliaig eleinte sehogy sem tudott hovatenni. Nem sokkal a fej alatt, a szügy két oldalán két pár emberi kar látszott, melyek önálló életet éltek, s első pillantásra úgy tűnt, mintha tekergő csápok lennének. A felső két kar vékony volt és inas, a kezek karcsúk, az ujjak szinte lehetetlenül hosszúak; az alsó pár kar pedig vaskos, kidolgozott izmoktól duzzadó, erős kézfejjel. Nyilván ezen kezek egyike lökte el őt, amikor megpróbált a sárkány-nyakába akaszzkodni.

S hogy a furcsaságok még mindig ne érjenek véget, a sárkány terjedelmes fara is tartogatott meglepetéseket. A faroktól egy tenyérnyire a bal oldalon egy meztelen emberi lábfej nőtt ki a pikkelyek közül. Látszott a lábfej, látszott a boka, sőt még a lábszárcsont kétujjnyi része is, de aztán ez a különös végtag beleolvadt a pikkelyek közé. Olyan volt az egész, mintha valaki fejest ugrott volna a sárkány hátuljába, méghozzá oly módon, hogy csak a bal lába maradt kinn.

Lady Lilliaig leküzdötte meglepetését, kihívóan felszegte az állát, és hűvös, fenyegető tekintettel fogadta a felé ballagó idomtalan szörnyeteget.

A sárkány járása igen különösnek hatott. A mellső lábait úgy tette-vette, mint egy zenére parádézó cirkuszi ló, a hátsó kettőt lustán emelgette, akár egy elefánt, s vaskos farkát

ernyedten vonszolta maga után.

A sárkány egészen közel jött, megállt a foglya előtt, és izzó, vörös szemével gonoszul méregette, mintha azt becsülgetné, hány falatban tudná a gyomrába küldeni. Olyan közel állt, hogy Lady Lilliag orrát facsarta a pofájából áradó embertelen, kénköves bűz. Aztán még jobban kinyitotta a pofáját, vörös nyelve valamelyest visszalendült, és a mozgó állkapcsok közül morgó, alig érthető hangok törtek elő.

- Hogy hívnak?

A fogoly megrezzent.

- Lady Zora Lilliag - felelte önkéntelenül.

- Fura neved van - dörmögte a húskolosszus. - És túl hosszú. Cicusnak foglak hívni. - Hangtalanul röhögött, és kacsintott. - Bár a "Cicis" név találóbb lenne, mi? Veled aztán mellesleg nem bánt szűkmarkúan a természet! Nem is tudom, mikor és hol láttam életemben ilyen szenzációs dudákat! Kedvem lenne egy jót dudorászni...

Zora Lilliag arca eltorzult.

- Nem mennél hátrább egy lépést?! - kérdezte fuldokolva. Aztán magyarázólag hozzátette. - A leheleted...

A sárkány felvetette a fejét, és harsányan röhögött, nyihogott vagy bömbölt - nehéz volt ezt egyértelműen megállapítani.

- Halat ettem - közölte aztán. - Nem bírod a halszagot, Cicus?

Zora Lilliaig még mindig fuldoklott kissé a bűztől.

- Nem a halszag zavar - morogta.

A sárkány a mellső lábain térdre ereszkedett, egészen közel hajolt, négy karjával megragadta a kiszolgáltatott nőt, kissé felemelte, kitátotta a száját, mintha le akarná harapni a foglya fejét, aztán közvetlen közlelről az arcába lehelt.

Lady Lilliaig gyomra még jobban kavarni kezdett; öklendezve, fuldokolva próbálta félrefordítani a fejét. A sárkány bömbölve röhögött, lerakta a rogyadozó térdű nőt, aztán kegyesen elhátrált, és négy - a roppant testhez képest satnyának tűnő - kezével friss levegőt legyezett a fuldokló Lady felé.

- Attól tartok, a csókolózással még várnunk kell - jelentette be engedékenyen, miután felhagyott az ugató, bömbölő, nyihogó röhögéssel. - Pedig szavamra, tetszel nekem, Cicababa!

Lady Lilliaig leküzdötte átható hányingerét, és miután visszanyerte az önuralmát, fenyegetően fixírozta a behemótot.

- Ha még egyszer... ilyesmit csinálsz, megöllek! - suttogta. - Nem tudom, miképpen, de istenemre, kitépem a szíved! És ne nevezd "Cicababá"-nak! És ne hivatkozz rám más degradáló jelzővel sem! Megértetted?

A sárkány ezúttal nem. röhögött. Érdeklődve nézett a harcias nőre.

- Megvagy kötözve - hívta fel a Lady figyelmét

erre a körülményre. - A foglyom vagy. Azt csinállok veled, amit akarok.

Lady Lilliag szokásához híven felvetette az állát, de most kissé magasabbra, mint általában. Ez kellett ahhoz, hogy kihívóan a szörnyeteg gonoszul izzó szemébe nézhessen.

- Fogolyként sem tűröm el a sértéseket - jelentette ki higgadtan.

- Ugyan mit tehetsz ellene? - röffentette a sárkány haragosan. - Csak rád lehelek, és megfulladsz, Cicus!

Lady Lilliag nem felelt, csak merőn nézte a szörnyeteget. A szeméből átható megvetés és harag süttött.

A sárkány kissé meghajította a fejét.

- Jól van - morogta megadóan. - Nem kell mellre szívní a tréfát, Lady Zora Lilliag. - A bal felső karjával türelmetlenül intett. - Ez így túl hosszú. Ha nem tetszik a "Cicus", Zorának foglak hívni. Ez megfelel?

Lady Lilliag bólintott.

- És még valami - folytatta a sárkány könnyed, csevegő tónusban. - Ha valakinek elárulod, hogy megöltem Sachert, te is könnyen a sorsára juthatsz!

Zora vállat vont.

- Hogy kivel mit közlök, azt saját belátásom szerint döntöm el.

A sárkány ismét röhögéshez hasonlatos

hangokat hallatott.

- Ugyanez igaz nálam is... a belátáson szerinti megöléssel kapcsolatban. Nem nagyon tűnök beleszólást, és bármily formás baba vagy is, véd a konok kis fejedbe, hogy a sárkányláng a te testedet is tűzbe borítja, ha én úgy akarom! Úgyhogy ehhez tartsd magad!

- Tartom. De ha ilyen magabiztosnak érzed magad, miért tartasz megkötözve? Talán félsz tőlem?

A sárkány megvakarta saját pikkelyes szügyét a jobb felső kezével.

- A lábadat eloldom, de ne hidd, hogy el tudsz szaladni előlem. Tapasztalhattad, hogy a lomhaságom ellenére meglepően gyors is tudok lenni.

Jobb kezét a szárnyszerű bőrlebernyege takarásába dugta, és egy kétélű kést húzott elő. Ismét térdre ereszkedett, s két gyors mozdulattal elvágta a Lady bokáit tartó bőrszíjakat. Miközben ezt a cselekedetet végrehajtotta, gondosan félrefordította a fejét, így a pár másodperces közelségtől a Lady nem kezdett ismét fuldokolni.

- A kezedet is kiszabadítanám - dörmögte a sárkány -, de attól tartok, butaságok fordulnának meg a fejedben. És én nem akarlak megölni.

Lady Lillig felpillantott.

- Akkor mit akarsz tőlem?

- Az attól függ - válaszolta a sárkány rejtélyesen.

- Ha az vagy, akinek gondolunk, senki sem fog korlátozni a szabadságodban.

- Miért beszélsz többes számban?

A sárkány felvetette a fejét, és hangosat röhögött, aztán a bal felső kezével legyintett.

- Az én feladatomban csak az volt, hogy megkaparintsalak, nem pedig az, hogy a kérdéseidre válaszolgassak. Gyere! Jössz velem!

Zora Lilliag rápillantott.

- A hátadon viszel?

A sárkány felhördült, a szárnyai megrándultak, mintha fel akarna röpködni, és a vörös szemek, ha lehetséges, még ellenségesebben néztek rá, mint korábban.

- Mit képzelsz? Nem vagyok én hátszló!

- Gyalog? - sóhajtott a Lady.

Azonban a sárkány még mindig nem hagyta annyiban a témát.

- Nem tudom, te mit szólnál, ha én mondanék neked ilyeneket? - dohogta. - Te sem örülnél, ha én arra célozgatnék, hogy a hátadon akarok lovagolni... Ámbár, ha férfiasságom teljében lennék, és mi ketten esetleg... Na, mindegy, hagyjuk! Gyere csak mellettem, és javaslom, ne próbálj szökni, mert nagyon morózus tudok lenni, ha begorombítanak.

Intett a fejével, és félig peckes, félig lomha léptekkel megindult a patak felé. Lady Lilliag engedelmesen követte. A kristálytisza víz láttán

ismét rátört a szomjúság.

- Ihatnék?

A sárkány kényelmetlen pillantással nézett rá. Most kimondottan emberinek tűnt a rücskös ábrázat.

- Ha ez valami trükk... és csak azért csinálod, hogy eloldozzam a kezéd...

- Szomjas vagyok. Nem kell eloldoznod a kezem. Adj innom a tenyeredből!

- Hogyisne! - horkant fel a behemót. - Nem vagyok én senki szolgálja! Igyál csak magad! - A sárkány határozott. - Leszedem rólad a kötelet, de figyelmeztetlek... bármilyen csábítóak is a vágyaid, én igen goromba tudok lenni, ha rákényszerítenek. És fél szemmel, eltört karral meg kivert fogakkal nagyon hosszú lesz az út. Úgyhogy jól gondold meg, mielőtt nekem támadsz, Cic... Zora!

Elvágta a szíjat, és egy gyors mozdulattal becsúsztatta a jobb szárnya alá. A napfény a szárny alatt drágaköveken csillant meg, és Lady Liliag a nyakékét vélte felismerni. Egyelőre azonban úgy döntött, hogy nem hozza szóba az ügyet.

Miközben letérdelt a patak partjára, és a tenyeréből ivott, a sárkány halkán morgolódva állt mögötte - minden valószínűség szerint ugrásra készen. Aztán amikor a Lady oltotta a szomját, felegyenesedett, és a patak jobb partján folytatták útjukat a folyásiránnyal szemben.

A sárkány feje valamelyest előrébb járt és magasabban libegett, mint a Ladyé, s miután öt percig csendben haladtak, a pikkelyes fej féloldalasan feléje fordult.

- Meg sem kérdezed, hogy ki vagyok?

Lady Lilliag összevonta a szemöldökét.

- Egy szexmániákus sárkány? - találgatta cinikusan.

A sárkány mind a négy kezével legyintett.

- Nos... a könnyebbség kedvéért szólíts csak Baromnak. A méreteim alapján könnyű lesz megjegyezned.

A Lady egy pillanatra behunyta a szemét.

- Elég hétköznapi név - jegyezte meg szenvtelenül. - És igen találó. Te választottad magadnak?

- A barátaim.

- Érdekes barátaid lehetnek.

A sárkány teli pofával röhögött.

- Bharoom T. Livenger az eredeti nevem. Innen a prózai becenév. Barom. A kedvesebb haverok csak úgy hívnak: Ostoba Barom. Már megszoktam.

Lady Lilliag körülnézett.

- Ez a világ... Ghouzm?

Bharoom bólintott.

- Én hoztalak át. Mázlím volt. Az az idióta alak nyitva felejtette a térkaput. - Röhögött. Aztán elkomorodott. - A hülye állat! Ideje volt leszámolni vele! Sajnos, túl könnyű halála volt, de nem

pazarolhattam az időt hosszadalmas kínzásokra!

Lady Lilliag gyanakodva pillantott a mellette lépdelő sárkányra.

- Tudod, ki volt az, akit szénné égettél?

A sárkány csúf pofáján sanda vigyor jelent meg.

- Naná! Sacher Kovanovic! Az a rohadék, aki Ghouzm Teremtő Istenének hazudta magát!

14.

Lady Lilliag a homlokát ráncolta.

- Hazudott?

- Naná! - mordult fel a sárkány. - Engem is megegetett az ócska meséjével, aztán meg kimutatta a foga fehérjét. Azt hitte, istent játszhat fölöttünk. Megérdemelte, amit kapott. Már rég ki kellett volna nyírnunk!

Lady Lilliag teljesen összezavarodott. Szentül meg volt győződve arról, hogy Ghouzm csak egy képzeletbeli világ, s annak fura lakói - mint például Barom - csak a képzelet teremtményei. Önálló személyiség nélkül, múlt nélkül, elképzelések nélkül. A sárkány szavai azonban másra engedtek következtetni.

- Téged... nem ő teremtett?

Barom bosszúsan röhögött.

- Is-is.

- Ez mit jelent?

- Születésemkor egész másképp néztem ki. Emberibb formám volt. Az a mocsodék Sacher csinált belőlem ilyen otromba szörnyeteget!

Lady Lilliag döbbsenten kapta fel a fejét. Hirtelen beugrott neki, honnan olyan ismerős a név.

- Bharoom T. Livenger? - suttogta megilletődötten. - Azonos vagy azzal a Bharoom T. Livengerrel, akinek a teste kómában hever a Helios H2-es kórházában? Egy a több tucat gyöngyvadász kalandor közül, aki a helyi lakosok szerint "elvesztette a lelkét".

Barom csodálkozva pislogott. Aztán szinte az orrán keresztül fújva ki a szavakat dühösen káromkodott.

- A rohadék Sacher! - Mind a négy kezével legyintett. - Mindegy. Most már úgyis mindegy. A lényeg az, hogy ne beszélj róla senkinek! Mert ha bárkinek is elárulod, csúnya dolgokat csinálok veled, ezt megígérem!

Lady Lilliag erőt vett magán, mert szinte remegett a türelmetlenségtől. A belénevelt jómodor viszont gátolta abban, hogy elveszítse az önuralmát.

- Beavátnál abba, hogy mi történt? Hogy mi történik?

Barom megrázta nagy, pikkelyes fejét.

- Nem, Zora. Nincs kedvem beszélni róla.

Vladinoff majd mindent elmond. Szereti hallatni a hangját az öregfiú.

- Vladinoff?

Barom legyintett.

- Beképzelt, hiú seggfej, ne hidd el minden szavát! És ha megpróbál levenni a lábadról... mármint gerincre fektetni... ne feledd, hogy én voltam az, aki megszereztelek magamnak, nem pedig ő! Alkalomadtán majd előjogaim lesznek veled kapcsolatban, Cicus. - A sárkány hangosat ásított. - Hosszú nap volt. Csaknem eldőlök a fáradságtól. Ideje hunyni egyet.

Lady Lillia előbb a delelőn álló napra, majd a mellette lépkedő hústoronyra pillantott.

- Aludni akarsz?

- Aha.

- Most?

- Miért is ne? Az idő alkalmasnak tűnik rá. Pár órán belül elérjük az egyik telpót, és ott minden éberségre szükség lesz. Az a környék hemzseg a Légmágus bérenceitől. Nem kizárt, hogy lesz egy kis csihipuhi...

Lady Lillia érdeklődve nézett a sárkányra.

- Vladinoff? Telpo? Légmágus?... Mik vagy kik ezek?

Barom legyintett.

- Hosszú. Álmos vagyok. Nincs kedvem tovább fecsegni. És biztosan rólad fogok álmodni, Cicababa... bocs, édes... akarom mondani, Lady

Zora Lilliag.

A Lady most nem háborodott fel a lealacsonyító megszólításokon, annyira elmerült a gondolataiban. Az most már nyilvánvalónak tűnt, hogy egy idegen világba került, amiről semmit sem tud, és amelynek a szabályait sem ismeri.

A kíváncsiság furdalta az oldalát, de volt már annyi tapasztalata, hogy kikapcsolta a feltörő kérdéseit. Hiszen úgyszincs senki, aki megválaszolhatná azokat. És órákon át spekulálni azon, hogy vajon mindaz, amit Sachertől hallott, mennyire felel meg a valóságnak és mennyire nem - nos, ez fölösleges lenne.

Lady Lilliag úgy viselkedett, mint már oly sok alkalommal egy-egy idegen világban. Az élet alkalmazkodás - az alkalmazkodás: élet.

Mindaddig, amíg más lehetőség nem kínálkozott, tette, amit fogvatartója elvárt tőle.

Egy pillanatra megfordult az agyában a szökés gondolata, de nyomban el is vetette. Hová is mehetne ebben az idegen világban? Hová vagy kihez szökhethetne? Elhatározta, hogy mindaddig, amíg nem ismerkedik meg alaposabban a helyzettel, nem tesz meggondolatlan lépéseket.

Barom minden nyersesége és modortalansága ellenére nem tűnik rossz szándékúnak. Igaz, megölte Sachert, őt pedig leütötte és megkötözte, de aztán eloldozta a kezét és a lábát - és egyáltalán nem viselkedik ellenségesen.

Lady Lilliag, miközben végiggondolta a lehetőségeit, töprengve megállt, mert arra gondolt, hogy a hatalmas testű sárkány a tisztás szélén leheveredik, ám Barom monoton léptekkel ment tovább. Négy-öt méterre eltávolodott, s változatlan ütemben emelgette felemás lábait.

Lady Lilliag csaknem elmosolyodott, de tiltotta a neveltetése.

- Nem gondoltam, hogy járás közben is tudsz aludni, Barom - kiáltotta a húskolosszus után.

A sárkány megállt, komótosan hátrafordította ormóttan fejét, és a Ladynek olyan érzése támadt, mintha a rücskös homlokon sűrűsödtek volna a ráncok.

- Ön... ön teljesen csupasz, hölgyem - dörmögte meglepetten.

Lady Lilliag erről a körülményről már-már megfélekedezett. Sohasem ismerte a testi álszemérem fogalmát; nem szégyellte, nem titkolta a testét soha, bőre hőkezelése miatt nem volt szüksége ruhákra, de mégis megszokta, hogy a társadalmi normák miatt elfedje vagy díszítse egyes testrészeit, bájait.

Most azonban, hogy a sárkány felhívta a figyelmét a meztelensége körülményeire, kínos hiányérzete támadt.

És volt valami különös a sárkány hangjában, amit először nem tudott, mire vélni. Az ő társadalmi szintjén teljesen megszokta már, hogy

tiszteletteljes hangon fordulnak hozzá és önözik vagy magázzák, s nem volt abban semmi rendkívüli, hogy most Barom is "hölgyem"-nek szólította.

Vagy mégis?

Lady Lillia utolérte a behemót lényt.

- Enyhítené a csupaszságomat, ha visszakapnám az ékszereimet, Barom - reagált az előbbi megjegyzésre.

A sárkány a fejét rázta.

- Ön tévedésben van, hölgyem... Lady Zora Lillia, ha nem tévedek. Én nem az a modortalan és gusztustalan fickó vagyok, akit ön Barom néven ismer. Bár a megismerkedésünk enyhén szólva rendhagyó, kérem, Lady Lillia, engedje meg, hogy bemutassam szerény személyemet. A nevem Sir Rolf Vladinoff. Őfelsége, XIII. Christien de Navarra személyi testőre voltam, mielőtt rossz sorsom ebbe az elátkozott világba nem vezérelt.

15.

Lady Lillia szigorú neveltetése ellenére eltátotta a száját.

- Sir Rolf Vladinoff. - visszhangozta. - Az a legendás Vladinoff, aki harminc évvel ezelőtt a

Neptodon Kupolavárosban, miután szinte a teljes testőrséget megmérgezték, egymaga védelmezte meg a Terrai Császárt kétszáz fegyveres zhentari terrorista ellen?

A sárkány enyhén biccentett.

- Nos, a szerénységem tiltja, hogy erre a kérdésre egyértelmű igennel válaszoljak, hölgyen. Hisz' mint tudja, a legendák gyakran túloznak. És ott a Neptodonon valójában ketten védelmeztük őfelségét... egy Maria Gonzalez nevezetű úrhölgygel, őfelsége száztizenkét éves etikett-tanácsadójával... és mellel a zhentarik sem kétszázan voltak. Csak százkilencvenketten. A holtak összeszámlálásakor legalábbis ezt a számot hallottam suttni.

Lady Lilliag megütközve nézte a szerényen bólogató, ormótlan sárkányt.

- Sir Vladinoff e legendás tette után nem sokkal egy homályos ügy miatt kegyvesztett lett, majd nyomtalanul eltűnt - folytatta a Lady. - Senki sem tudja, mi történt vele. Nyoma veszett. Pedig a fél galaxis őt kereste, amikor két év múltán XIII. Christien de Navarrát lefejezve találták saját hálósobájában, és a fővizsgáló azt a gyűrűt találta a halott császár szájában, amit egykor személyesen ő adományozott legendás testőrének...

A sárkány felkapta a fejét, és horkantott.

- Egy átkozott gyűrűt, amit arra használt fel,

hogy kémkedjen utánam! Lehallgatta és nyomon követte minden lépésem! Ez volt a hála a hűségemért és a bátorságomért!

- Azt pletykálták, hogy Sir Vladinoff is tagja volt a Harmincak Szövetségének, mely szervezet ellenezte a császár összbirodalmi törekvéseit.

- A császár terrai fennhatóságot akart minden lakott világon. Nem tartotta tiszteletben az évszázadok alatt kivívott függetlenséget, a mindenség ura akart lenni.

Lady Lilliag merőn nézte a sárkányt.

- Ezért hát maga megölte.

- A navarrai egy ijedős kis patkány volt! Nem lett volna méltó arra, hogy világok százai fölött uralkodjon! És ha nem teszem meg azt, amit a becsület megkívánt, egy második Galaktikus Háború mészárlásába taszította volna a Terra Birodalom általa uralt világait.

A Lady sóhajtott.

- Megvallom, nem egészen ilyennek képzeltem a legendás testőrt. És nem értem... ön és Barom...

A sárkány kissé elfordította a fejét, és sípolva szívta be a levegőt összeszűkülő orrlyukain keresztül.

- No, igen. Ez elég kínos. Nem szívesen beszélek róla.

- Elárulná, hol van ön? s hol van Barom? Ön... vagy önök ketten... azonosak ezzel a... sárkánnyal?

A sárkány sóhajtott.

- Rátapintott az igazságra, Lady Lilliag. Egy kínos incidens folytán halhatatlan lelkem bezárult ebbe az ormótlan testbe, amelyen ráadásul osztoznom kell az ön által is ismert, jellemtelen, gátlástalan, modortalan gonosztevővel, Barommal, aki... már elnézést, hogy ily pejorative fejezem ki magam... sokkal nagyobb barom, mint amilyennek a neve alapján gondolná az ember. - A sárkány sóhajtott. - És Barom még csak a kisebbik rossz, de a másik kettő... a megpróbáltatások netovábbját jelenti egy ilyen tanult és kifinomult elme számára, mint amilyen az enyém...

Lady Lilliag megrezzent.

- Másik kettő? Még két ember lelke?

- Nem egészen emberé... Az egyik lélek Délcegé, a nemes, éjfekete csataméné, amelynek nyergében a harcaim legjavát megvívtam Ghouzmban... a másik pedig az esküdt ellenségem... Vorxonogger Antraxeos Margonexus, a Tűzmágus Bajnoka, ez a fene nagy sárkány, aki lényegében a közös testünk nagyrészét uralja. Így hát legyen szíves, ne úgy gondoljon ránk, mint holmi sárkányra, hanem mint egy emcskányra. Az elnevezés saját kreációm és az "ember-csödör-sárkány" szavakból olvastottam össze.

A Lady lehunyta a szemét.

- Elképesztő! - suttogta.

- Nekem mondja, hölgyem? - háborgott Sir Vladinoff. - Nem akarom ecsetelni, milyen érzés, amikor az ember tudata keveredik egy csődörével. Délceg a legkedvesebb hátasom volt, akit hűséges harcostársamként szerettem... de kissé kezd elegendem lenni a nem éppen filozófikus magasságokban szárnyaló gondolataitól és attól, hogy valahányszor a tudatom Délceg sekélyes kis tudatocskájával érintkezik, olyan érzésem támad, mintha egy nagy, nyálas lónyelv szeretetteljesen végignyálná az agyamat! Most is... akár hiszi, akár nem, drága hölgyem, heves vágyat érzek, hogy a hátsó két lábamra támaszkodva a levegőbe emelkedve, harsányan nyerítve kapáljak a mellső patáimmal, majd körbeügessem ezt a tisztást, hogy aztán a patak partján ízetlen fűvet legelésszek... Brrrr! Csak hogy a legelemibb vágyaimról beszéljek, és a drága csődöröm csődörségéből adódó egyéb kellemetlen problémákat ne is említsem...

Lady Lilliag hitetlenkedve rázta a fejét, és annyira elbűvölték az imént hallottak, hogy még saját helyzetéről, kétségeiről is megfeledkezett.

- Miféle problémákról beszél, Sir Vladinoff? - kérdezte érdeklődve.

Az otromba sárkánypofa kissé elfordult, és a Ladynek az a benyomása támadt, hogyha képes lenne ilyesmire egy sárkány ábrázata, talán el is pirulna.

- Nos tudja - kezdte Vladinoff kelletlenül -, Délceg vérbeli csődör... mármint hogy hím... ha érti, mire gondolok. Én pedig testőri pályám kezdetén önmegtartóztatást fogadtam, s eskümet mindvégig keményen betartottam, pedig nem egyszer iszonyatos lelki erőbe került leküzdenem férfiúi vágyaimat... - Az emcskány szügyéből előmeredő négy emberi kéz mindegyike ökölbe szorult, aztán az ujjak szétnyíltak, majd ismét összezárultak. - Hát... momentán ezért zavar oly rettenetesen az ön csupaszsága, szépséges Lady Lilliag. Ön tökéletes nő, a meztelen teste látványa még az oly edzett lelket is megrezgeti, mint az enyém, és sajnos e rezgések átadódnak Délceg tudatába... s nos, nem kívánom önnek részletesen ecsetelni ezt az illetlen folyamatot, de azt jelezni kívánom, hogy ezen átadott rezgések után... nos, Délceg csak a... bocsásson meg a ronda kifejezésért, Lady Lilliag.: a kancát látja önben, és a rezgései... melyek valójában nem is rezgések, hanem földrengéssel határos lelki erekciók sorozata... oly erővel ostromolják a lelket, hogy amennyiben ön nem fedi el nyomban a bájait, itt ebben a randa testben szexuális robbanások sorozata veszi majd kezdetét, ami annál is kínosabb lenne, mivel e közös test negyedik alkotórésze, aki mint említettem, nem más, mint esküdt ellenségem... Vorxonogger Antraxeos Margonexus, a Tűzmágus Bajnoka... sajnálatos

módon a tűzsárkányok negyedik nemébe tartozik, vagyis pseudo-nőstény, s mint ilyen, meglehetősen egyéni módon él szexuális életet... nevezetesen pszichomotorikusan ingerelt automodulációs homoorgasztikus maszturbációval, melynek mibenlétét megtapasztalni nem kifejezetten kívánnám... így hát könnyörögve kérem önt, takarja el magát gyorsan ezzel az alig használt köpennyel, mielőtt olyasmit lát, amit emberi szem még talán sohasem!

A bal szárny alól egy barna bársonyköpenyt húzott elő reszkető bal alsó kezével, és sietve a meztelen Lady felé nyújtotta.

Lady Lillia csengő hangon nevetett. Sohasem tulajdonított annak jelentőséget, milyen hatással van a teste látványa az ellenkező neműekre, és sohasem érzett a meztelenség miatt álszemérmet vagy szégyenérzetet. És nem bosszantotta, ha a jelenlétében nyíltan beszélnek a szexuális vágyaikról, és most kimondottan szórakoztatta az ormóttan testet öltött, legendás lovag elképesztő zavara.

A köpeny ugyanolyan könnyű, selyemszerű anyagból készült, mint az, amit nem sokkal korábban Sacher varázsolt neki, csak ez kissé kopottnak, használatnak tűnt.

Lady Lillia sietve a vállára terítette, aztán az egyik erre a célra szolgáló dísztelen tűvel a nyaka előtt összefogatta.

Sir Rolf Vladinoff azonban nem elégedett meg ennyivel. Remegő kezével megfogta a köpeny alját, és erős rántással letépett belőle egy fél méter széles csíkot. A megmaradt rész még így is a Lady térde alá ért. Sir Vladinoff a letépett részt is Zora kezébe nyomta.

A Lady kérdően pillantott rá.

- Ugye, nem kívánja, hogy takarjam el az arcomat is?

Az emcskány a fejét rázta, és széles orrával zavartan intett a hölgy szeméremdombja felé.

- Ágyékkötő - morogta.

A Lady bólintott, és a selyemcsíkot magára tekerte, majd a köpeny nyaki részénél sorakozó tűk közül hárommal rögzítette. Nem is annyira ágyékkötőt formált, mint inkább egy bő és kényelmes rövidnadrágot.

Amikor elkészült, felpillantott.

- Elégedett, Sir Vladinoff?

Az emcskány bólintott.

-A lekötelezettje vagyok, Lady Lilliag.

- Ezek szerint kérhetek viszonzásképpen valamit?

Az emcskány sóhajtott.

- Miben állhatok rendelkezésére, Lady?

- Ön kifogásolta a csupaszságomat, Sir Vladinoff, és ruhát adott. Ám ha megbocsát, én még mindig csupasznak érzem magam az ékszereim nélkül.

Az emcskány sóhajtott, és a szügye jobb oldalán éktelenkedő tenyéryi, savmarta sebre mutatott.

- Azokra az ékszerekre gondol, amelyekkel ezt okozta?

- Ön gáláns és nagylelkű lovag hírében állt, Sir Vladinoff - felelte kitérően a Lady. - Nem tudom, valójában mi a szándéka velem, de abban biztos vagyok, hogy a rangomhoz méltó bánásmódban fog részesíteni. Márpedig ha így van, nem áll szándékomban ön ellen támadni sem a fegyvereim nélkül, sem pedig azokkal.

Az emcskány eltűnődött egy pillanatig.

- Az a feladatunk, mármint nekem... illetve a mi kis négyesünknek... hogy elvigyük egy bizonyos helyre, ahol valaki majd próbának veti alá az ön lelkét, hogy kiderítsük a valóságot. Ha ön az a személy, akinek hisszük, nincs semmi félnivalója; nem esik bántódása. És még ha nem az... akkor sem fogjuk bántani. Kedve szerint távozhat, vagy velünk tarthat. Gondba csak akkor kerül, ha kiderül önről, hogy kém...

A Lady a fejét rázta.

- Akkor nincs félnivalóm.

Az emcskány biccentett.

- Lady Lilliag, a becsületszavát adja, hogyha visszakapja az ékszer-fegyvereit, nem próbál elszökni tőlem, engedelmesen velem tart oda, ahova mondom és nem szegül ellenem.

A Lady nyíltan nézett az emcskány vörösén izzó

szemébe.

- A becsületszavamat adom. Nem ellenkezek. Csak akkor, ha okot látok rá.

- Nekem ennyi elég.

Az emcskány a jobb szárny alól előhúzta a csillogó ékszereket, és habozás nélkül a Lady felé nyújtotta. Zora gyakorlott mozdulatokkal öltötte fel a nyakláncot, a karkötőket, húzta ujjaira a gyűrűket. Amire végzett a művelettel, a közérzete jelentősen javult. Sóhajtott.

- Most már nem érzem magam csupasznak - jelentette ki elégedetten. - Remélem, önt sem zaklatja tovább a testem látványa, Sir Vladinoff!

Az emcskány ismét a szárnya alá nyúlt, és egy rövid nyelű, veszedelmes csatacsillagot húzott elő.

- Tudom, hogy ön az ékszerek birtokában egyáltalán nem védtelen, de... mit szólna ehhez? A kedvenc fegyverem. E formában azonban viszonylag csak csekély mértékben látom hasznát. Elfogadja?

- Ön megtisztel, Sir Vladinoff.

A Lady elvette a buzogányt, és szakértő módon méregette a kezében. Pompás, kiegyensúlyozott fegyver volt. Szinte magától suhant a levegőben.

Az emcskány kedvtelve nézegette a fegyvert próbálgató, fiatal nőt. Ismét a szárnya alá nyúlt, és némileg vonakodva egy kardövet és egy díszes hüvelyű kardot húzott elő. Alsó pár kezével a hüvelyt és a széles övet tartotta, a jobb felső

kezével kihúzta a drágakövektől szikrázó markolatú, pompás kardot, és suhintott vele egyet-kettőt. Aztán visszadugta a pengét a hüvelybe, s azt az övvel együtt a Lady felé nyújtotta.

- Csak hogy legyen mivel megkötnie a ... a csinos kis nadrágját, Lady Lilliag. Hogy le ne csússzon...

A Lady nevetett.

- Nem viszi egy kissé túlzásba a galantériát, Sir Vladinoff?

A szörnyeteg pofája enyhén megrándult.

- Meglehet. De a kardot majd visszakérem. A családunk ősi fegyvere.

A Lady felcsatolta a derekára a kardövet, és rövid habozás után jobb oldalt a buzogány nyelét is az övbe dugta, mert úgy szerette, ha szabad mindkét keze.

- És a sárkány? - kérdezte visszakanyarodva az előző témára. - Azt már hallottam, mire gondol a kedvenc paripája, de a sárkány... És egyáltalán... nem avatna be a titkaiba? Hogy hová megyünk? Mit várnak tőlem? És hogy mi a helyzet Sacher megölésével? Kavarognak bennem az érzések és a kérdések, olyan homályos ez az egész!

Az emcskány sóhajtott.

- Aki azt állítja, hogy tudja az igazságot, az valótlan állít - felelte komoran a lovag. - Csak azt tudjuk, hogy mit kell tennünk... hogy egyáltalán mit

tehetünk.

Lady Lilliag felpillantott az emcskány vörös szemébe.

- És... mit lehetünk?

- Meg kell ölnünk a négy Létmágus Urát, Wuxor Ghouzmot, a Főmágust, ennek a vadregényes világnak az Istenét.

Lady Lilliag meglepetten kapta fel a fejét.

- Sacher nem ezt akarta?

Az emcskány ábrázatán különös, sanda kifejezés jelent meg.

- De igen. Éppen ezért kellett meghalnia.

16.

Lady Lilliag azt hitte, nem jól hallott.

- Ezért kellett Sachert szénné égetni? - kérdezte.

- Ez számomra nem logikus.

A szörnyeteg a fejét rázta.

- Felejtse el! - morogta az orrán át. - Erről nem beszélhetek. Elég ostobaság tőlem, hogy egyáltalán szóba hoztat. Jöjjön, Lady! Üljön fel a hátamra... mármint az emcskányéra... úgy gyorsabban haladunk!

Zora Lilliag elmosolyodott.

- Amikor ezt korábban én javasoltam, Barom

nem örült neki túlságosan.

- Modortalan fráter! - morogta Sir Vladinoff. - Ne is foglalkozzon vele! Jöjjön, kapaszkodjon fel... segíték! Fél percen belül kiérünk az erdőből sík, területre. Minél rövidebb idő alatt akarom keresztezni a rétet, nehogy a Légmágus kémei felfedezzenek!

Lady Liliag fellépett az emcskány lépcsőként tartott bal alsó kezére, onnan a bal felsőre, megkapaszkodott a pikkelyes nyakban, és feltornászta magát a szörnyeteg széles hátára. Nem féloldalt ült, ahogy a kisasszonyok szoktak, normális lovaglólülést foglalt el, mégha az emcskány háta szélesebb volt is, mint egy lóé. Zora először kereste a legkényelmesebb helyzetet, de aztán rájött, hogyha a vékony selyemköpenyt részben maga alá gyűri, a kemény pikkelyek nem nyomják annyira, mint enélkül tennék. Ezek után már viszonylag gyorsan megtalálta a megoldást arra is, hogy le ne essen; kétoldalt bedugta a bokáit az emcskány szárnyai alá, és egy vaskosabb izmon megtámaszkodott.

Nem volt éppen a legideálisabb állapot, de még mindig jobb volt, mint gyalogolni.

- Nem megyünk messze - nyugtatta meg Sir Vladinoff, mintha csak kitalálta volna a lovasa gondolatait. - A legközelebbi telpo alig két mérföldnyire van.

- Telpo?

- Teleportációs pont - felelte Sir Vladinoff szolgálatkészen. - Tudja, egy olyasmi hely, mint a térkapu. Egyik oldalon be... a másikon pedig ki.

Lady Lilliagnak eszébe jutott valami, és eltöprengett rajta. Az emcskány megindult, és a Ladynek olyan érzése támadt, mintha a szörnyeteg szándékosan billegtetné alatta a hátát, hogy kipróbálja, fenn tud-e maradni. De aztán rájött, hogy csak a furcsa, egyenetlen járásból adódik ez a lehetetlen mozgás.

Az emcskány azonban még a nevetséges galoppozó, önmaga hátulját vonzó felemás léptei ellenére is hirtelen nagy sebességre tudott váltani. A Lady hátrapillantott, és látta, hogy az izmos hátsó lábak nagy erővel lökik el a roppant testet a talajtól, s e műveletet enyhén a farkával is megsegíti, mint valami kenguru.

- Érzem, ahogy pattog a hátamon, Lady Lilliag - morogta Sir Vladinoff. - Kapaszkodjon meg a legelső csigolyatüskékben, akkor nem fog leesni!

A Lady megfogadta a tanácsot.

- Ön is érzi, hogy a hátán ülök? - kérdezte meglepetten a Lady. - Én azt hittem, ez a rész a sárkányhoz tartozik.

A szörnyeteg egyre jobban felgyorsult, és az eleinte görcsösnek tűnő mozgás most szinte könnyednek, ritmikusnak tűnt. Pillanatokon belül maguk mögött hagyták a legszélső fákat, s csodálatos színekben pompázó virágokkal telt,

füves területen dübörögtek. Másfél-két mérföldnyire valami barnás növényzettel borított előhegység kezdődött, s messze a távolban, szinte a láthatár peremén zord hegylánc húzódott. A hegycsúcsokat fehér hólepel borította, és ez némileg a Heliosra emlékeztette a Ladyt. Egy pillanatra elmerengett, és az a képzelet támadt, mintha Sacher szánján siklanának a szűzi havon a hatalmas, függőleges sziklafal irányába.

Ám ebből a merengéséből csakhamar kizökkentette Sir Vladinoff komor orrhangja. Már átértek a veszélyesnek mondott síkságon, a barna lombú fákkal borított előhegység egyik magaslatára caplattak felfelé, és az emcskány a vad dübörgésből visszaváltott egy viszonylag kényelmesebb tempóra.

- Nehéz dolog különbséget tenni. - Zora egy pillanatra nem értette ezt a kijelentést, de aztán Sir Vladinoff magyarázórag hozzátette: - Én, Barom, Délceg és Vorxonogger voltaképpen eggyé váltunk. Közös testben, közös tudatban létezünk... Nem is tudom, hogy magyarázzam, hiszen nekem is olyan furcsa ez az egész... A lelkünk önálló maradt, de az érzékelésünk, a tagjaink, minden, minden... közös lett. Mint az előbb a kedvenc csődöröm érzéseinek ecsetelésekor már említettem, mindazt érzékelem, amit három lélektársam érez, gondol vagy tesz. Eleinte nagy küzdelmet vívtunk, hogy melyikünk legyen a vezető entitás, de aztán Barommal

rájöttünk, hogy mindketten jobban járunk, ha megosszuk egymással a létezés felelősségét. Felváltva uraljuk a testet, s míg egyikünk szunnyad, a másikunk éber, és vigyáz...

Lady Lillag összevonta a szemöldökér.

- Vigyáz? Mire?

- A másik két entitásra. Kedvenc paripám ugyanis amilyen engedelmes és hűséges hátszló volt a valós életben, most ugyanolyan engedetlenül és féktelenül vágyik arra, hogy ő uralhassa a közös testet, s ő legyen az irányító. Ha én vagy Barom nem küzdünk ellene folyamatosan, egyszer csak könnyen azon kaphatjuk magunkat, hogy nyerítve rohagálunk fel-alá, és tele szájjal legelészünk. Résen kell lennünk, különben talán örök életünkre egy parányi agyú csődör életvitelének kiszolgálói leszünk. Ugyanis azt, aki a test fölötti uralom játszmájában... legfelül van és éber, igen nehéz kitúrni. És ha lehet választani, akkor már inkább elviselem Barom baromságait, mint Délceg eszetlenségeit.

- És a sárkány? - kérdezte Zora. - Róla nem beszélt.

Sir Vladinoff egy pillanatig hallgatott.

- Vorxonoggerrel nincs gond - felelte aztán. - Négyőnk közül ő viseli legjobban az összezártsgot. Ez idáig csak egyszer próbálta meg átvenni fölöttünk a hatalmat, de Barom meg én közös erővel sikeresen visszavertük a

támadását. Azóta nyugton van. Mi azonban résen vagyunk, és állandóan figyelünk rá, mert az ő támadása sokkal veszélyesebb, mint Délceg rugdalódzó próbálkozásai. - A szörnyeteg szörcsögve sóhajtott. - Eszelős helyzet, nemde?

Zora Lilliag kissé előre hajolt.

- És hogy történt? Hogyan lehetséges, hogy önök négyen...

- Nem szívesen beszélek róla - morogta Sir Vladinoff. - Ha valaki nyomoréknak vagy torznak születik, arról nem tehet... de hogyha hagyja magát csúful átverni és kijátszani, akkor csak magát okolhatja.

Lady Lilliag a hanglejtésből érezte, hogy az eddig közlékeny és modoros Sir Vladinoff elkomorodott.

- Nem köteles beszámolni nekem a titkáról, uram.

- Elégedjen meg annyival, Lady, hogy egy olyan ember művelte velem ezt a csúfságot, akiben megbíztam, és akinek hűséget fogadtam. Legjobb tudáson szerint szolgáltam, és ő mégis ezt tette velem!

Lady Lilliag biccentett.

- Ám végül az áruló is rajtavesztett.

Sir Vladinoff horkantott, és egy pillanatra a nagy test meg is torpant menet közben.

- Honnan veszi ezt?

Lady Lilliag nevetett.

- Ön konok és önfejű hős hírében állt, Sir Vladinoff. Vagy talán nem ölte meg a hitszegű császárárt is a saját palotájában? Mi tarthatna vissza egy ilyen embert a bosszútól?

Sir Vladinoff hallgatott.

- Nem akarok az ön titkaiba avatkozni - folytatta a Lady -, és nem várom el, hogy elismerje vagy tagadja, amire gondolok... de az az érzésem, saját szememmel láttam annak az embernek a halálát, aki önnel ezt művelte.

Sir Vladinoff felkapta a fejét, és indulatosan horkantott.

- Ez gyanúsán sokatmondó találgatás, Lady. Lehet, hogy ön nem az, akinek gondolom? Lehet, hogy ön jóval többet tud, mint én azt sejteném?

Lady Lilliaig ismét nevetett.

- Nem vagyok kém, uram - jelentette ki. - A következtetéssel nem volt nehéz dolgom lévén, hogy nem sokkal ezelőtt ugyanezen a roppant méretű szájon át Bharoom T. Livenger úr maga jelentette ki, hogy azért égette szénné Sacher Kovanovicot, mert Sacher tette ilyenné. Nos, mivel ön és Barom lényegében ugyanazon test birtokosai... Ugye, egyszerű a következtetés?

- Nem biztos, hogy előnyére válik önnek ez a tudás, Lady Lilliaig - dörögte a szörnyeteg, és Zora most először érzett zord fenyegetést a mély torokhangban. - Jobb lenne, ha elfelejtené!

Lady Lilliaig sóhajtott.

- Ön is fenyeget? Az ön Barom nevezetű társa valamivel egyértelműbben hozta a tudomásomra, hogyha bárkinek is elárulom, aminek szemtanúja voltam, egy szempillantás alatt végez velem. Ön is ezt tenné?

- Legnagyobb sajnálatomra kénytelen lennék - felelte Sir Vladinoff habozás nélkül - Mert azzal, hogy elárulná a Nagymester halálát, óriási bajt hozhatna rám, önmagára... és még azokra is, akiknek ezt a titkot kifecsegi.

Lady Lilliag nem szólt semmit.

- Tudnia kell - folytatta mogorván Sir Vladinoff -, hogy nem sokon múlt az élete. Én nem akartam tanúkat. Baromnak köszönje, hogy életben maradt. Ő győzött meg, hogy ön még hasznunkra lehet.

Zora sóhajtott.

- Remélem, nem olyan hasznukra, mint azt Barom úr elég nyilvánvalóan sugallni méltóztatott...

Sir Vladinoff elengedte a füle mellett ezt a megjegyzést.

- Én még sosem öltem nőt, Lady - mondta komoran. - Ön azonban harcos. És ha kényszerít, a lelkemre mondom, nem fogok habozni. Sacher halálát nem tudhatja meg senki. Ezért hát nagyon kérem önt, ne adja ki a titkot, mert azzal számos bátor harcos vesztét okozhatja...

A Lady bólintott.

- Köszönöm. Tartani fogom a titkot. Ön meggyőzött ennek helyességéről. Fenyegetéssel

nem jutott volna semmire.

- Ezt biztosra vettem.

Két kisebb domb között haladtak el egy hosszanti teknőben, melyben nem nőtt sem fa, sem fű, és amely olyan volt, akár egy bombakráter. Lady Lilliag csodálkozva nézelődött, és érezte, hogy különös "hátasa" valamivel óvatosabban halad, figyelmesebben lépked. És összeszűkült orrlyukain keresztül sípolva veszi a levegőt, mintha szimatolna.

Az emcskány egy pillanatra megállt, és Lady Lilliag, aki már felvette a himbálódzás monoton ritmusát, csaknem lefordult a széles hátról.

- Mi van? - suttogta. - Lát valamit?

Sir Vladinoff idegesen forgatta ormótlan fejét, aztán morgott valami érthetlent, és meglódult előre.

Lady Lilliag óvatosan körbepásztázott képessége érzékelő-csápjaival. Érezhető közelségben nem tapasztalt más életjelt, csak a "társa" erős mentális védelmét. Olyan volt, akár egy bevehetetlen várfal, aminek nekitámadni fölösleges lenne. Ennek ellenére kissé körbeszondázta.

Mivel Sir Vladinoff nem reagált, és Zora felbátorodva, vakmerően, de nem teljes energiával megpiszkálta a tömör mentális falat.

Semmi nem történt!

Zora Lilliag nagyon elcsodálkozott. A mentális

védelem tulajdonosa észre sem vette ezt a letapogatást. Márpedig bárki, aki rendelkezik a képességgel, megérzi az ilyen szondázási kísérletet. Még ha erős akarattal próbálná is eltitkolni, hogy észlelte a tapogatózást, arra a mentális bökésre, amivel ő piszkálta meg, legalábbis meg kellett volna rándulnia a falnak.

Ám a mentális fal meg sem rezgett!

Zora elmosolyodott. Most már tudta, miért tűnt ez a védelem olyan áthatolhatatlannak és bevehetetlennek, mint egy várfal. Nem a képesség tudatos alkalmazása vonta ezt a falat, hanem a négy különböző személy mentális lenyomata alkotja, melyek közül csak kettő emberi, a harmadik egy állaté, a negyedik pedig egy sárkányé. Minden ember rendelkezik valamilyen szintű mentális erővel, melynek használatát csak a kiválasztottak ismerik. Vannak erősebb és gyengébb erők. Akadnak olyanok, akik nem rendelkeznek a képességgel, ám az ösztönös mentális védelmük mégis védi őket mások mentális támadásaitól. S az ilyen ösztönös védelmeket csak a képesség legbeavatottabb ismerői is csak nehezen tudják feltörni. Olyan ez, mintha egy zezugos labirintusban bolyongva kellene megtalálni a rejtett utat a mentális védelem mögött lapuló tudat befolyásolásához. Mintha a helyes kódot kellene megtalálni.

És most itt ez az áthatolhatatlannak tűnő

"fal-labirintus", melynek tulajdonosai nagy valószínűséggel nem rendelkeznek tudatosan a képesség használatával, ám még így sem biztos, hogy keresztül tudna hatolni ezen a bonyolult és szövevényes labirintuson.

Zora Lilliaig félretette a próbálkozásait. Egyrészt mert a védelem "feltörése" oly lehetetlennek látszott, másrészt pedig mert nem érzett okot arra, hogy behatoljon az udvarias és közlékeny Sir Vladinoff tudatába.

Az emcskány most már elérte a csupasz kráter túlsó szélét, felkapaszkodott, és különös, felemás ügetéssel indult felfelé az egyik lankás hegyoldalon egy függőlegesen emelkedő, kupolás toronyra emlékeztető, szürke szikla felé.

A szikla valószínűleg részben mesterséges képződmény lehetett, mert az oldalán csigavonalban vésett lépcsőfokok sorakoztak. Nem akkorák persze, amelyen egy emcskány kényelmesen felsétálhatna, és a lépcsők jó része már letöredezett, Sir Vladinoff mégis arrafelé ügetett.

Zora Lillia egy pillanatra ismét kinyújtotta mentális csápjait, és valami idegen, sohasem tapasztalt remegést érzett a levegőben, a torony felől.

- Mi az? - kérdezte akaratlanul. - Ez a szikla a telpo?

- Igen.

Az emcskány ismét a fejét forgatta, és miközben halk, morgó hangokat hallatott, az orrán keresztül szürkés füst kanyargott elő.

- Veszély? - suttogta a Lady rosszat sejtve, és ösztönösen is előhúzta az övéből a kurta nyelű csatacsillagot, amit a cipelőjétől kapott.

Egyre sűrűbb füst kanyargott az emcskány orra körül, és Lady Lilliag monoton, szinte gépszerű remegést érzett a combjai alatt. Olyan érzése támadt, mintha egy gépen ülne, vagy ami még jobb hasonlat: egy hatalmas, doromboló macskán.

Csak hogy ez itt nem macska volt, és nem is dorombolt, hanem elég nyilvánvalóan pusztító sárkányláng kifújására készült.

- Nincs baj - morogta Sir Vladinoff. A hangja folyttottan jött, alig lehetett érteni. - Nincs baj. De még lehet...

És mintha csak ez lett volna a varázsszó, éles rikoltás hallatszott, és a szikla takarásából, a kupolás tetőforma felől ember nagyságú, szárnyas rémségek zúdultak feléjük.

Első pillantásra olyanok voltak, akár a denevérek, de a szárnyuk mellett kurta kezek nőttek, melyekben kezdetleges fegyvereket szorongattak. Bunkókat, köveket, kőbaltákat, kőhegyű dárdákat. Némelyek azonban veszedelmes kardokat vagy kétélű bárdokat lengettek. A lábuk karmokban végződött, torz, eldeformálódott, félig emberi, félig rozmárra

emlékeztető arcuk szőrös volt, és a szájrészt csak onnan lehetett látni, hogy egy pár sárgás agyar állt ki a vörös bozontból. A testük jó részét is vörös szőrzet borította, csak a hasuk és a mellkasuk volt valami okból csupasz. Legalább negyvenen bukkantak fel a szikla mögül, hímek és nőtények vegyesen, és sűrű, rendezetlen rajban, vad rikoltozással, vijjogással repültek rá a közeledőkre.

- Kapaszkodjon! - bömbölte az emcskány, és meg sem várva, engedelmeskedik-e a lovasa, kissé hátraereszkedett, mint egy ugrásra kész fenevad, vaskos hátsó lábaival és roppant farkával eltaszította magát a talajtól.

Lady Lillig egyik kezével a buzogánya nyelét markolta, de a figyelmeztetésre nyomban előrecsusszant, a combjait összeszorította, és baljával ezúttal nem az emcskány tüskéjét ragadta meg, hanem a görbe kosszarvon keresett fogást.

És ezt épp időben tette, mert az emcskány iszonyatos erővel elrúgta, a farkával ellökte magát a földtől, és az izmos bőrszárnyak egy pillanat alatt szétnyílván csapkodtak.

A következő pillanatban már repültek!

- Lehetetlen! - kiáltotta Lady Lillig. Nem bírta elhinni, hogy azok a vékonynak tűnő, áttetsző bőrlebernyegek a levegőben tudnák tartani ezt a húskolosszust. Érezte, hogy egy ekkora súly felemeléséhez hússzor ekkora szárnyak is kevesek lennének, de ennek ellenére mégis:

repültek!

És épp időben röppentek fel!

Ott ahol egy pillanattal korábban álltak, megnyílt a föld, mintha alulról beomlasztották volna, és egy földdel, sárral borított hatalmas valami bukkant elő bömbölve. Olyan formája lehetett, mint egy kardszárnyú delfinnek, de elképzelhetetlenül hatalmas volt, és a pofáját olyan nagyra tátotta, hogy az emcskány és lovasa másfélszer elfértek volna benne.

Azonban a rettenetes állkapcsok már hiába kaptak az emcskány után, csak egy göcsörtös fatörzsön zárultak össze csattanva oly nagy erővel, hogy az emberderéknyi átmérőjű törzs szálkaként tört kettébe.

A földmélyi rém bömbölve zuhant vissza a földalatti üregbe, melyből előtört a napvilágra, és egy pillanat múlva lefúrta magát a sötétségbe. Csak az ezernyi tüskében és fura kaparókarban végződő farka rángatózott a földfelszín fölött.

Azonban annak eltűnését a megdermedt Lady Lilliag már nem tudta nyomon követni. Negyven-egynéhány eldeformált fejű, lapos homlokú, szárnyas torzszülött zúdult rájuk éktelen rikoltozással.

S megközelítőleg tíz méter magasságban egy szörnyű csata vette kezdetét.

Az emcskány egyenesen belerepült a vérszomjas raj kellős közepébe. Mielőtt összezsúplak volna, hatalmasat bömbölt, majd iszonyatos lángcsóvát bocsátott ki az orrából, a szájából.

Az élen repülő szárnyas fajzatok fülsértő visítással, sivítással hullottak alá a mélybe. Némelyik szénné égve zuhant le, mások pörögve, csapkodva próbálták kivédeni a sziklával való találkozást.

Az emcskány ismét kifújta a lángját újabb áldozatokat szedve a vérszomjas teremtmények közül, és ezúttal többen, nyolcan-tízen hullottak alá.

De maradtak még épp elegenden, és a következő pillanatban már oda is értek, és eszelős vadsággal vetették magukat az emcskányra és lovasára.

Lady Lilliag a második fúvás után érezte, hogy megszűnt a remegés az emcskány testében, és gyanította, hogy véget értek a lángok, most már közelharc következik. Még jobban összeszorította a combját, és mivel a harchoz mindkét kezére szüksége volt, elengedte a kajla kosszarvat.

Egy kétméteres, göndör szőrű szörnyeteg csapott le rá zuhanórepülésben a jobb oldala felől. A kezében lengetett irdatlan kőbalta sivítva szelte a levegőt. Zora lebukott. A fegyver elsüvített a feje fölött, és a támadó a lendülettől a combjának csapódott. Zora alulról felfelé csapott a kegyetlen csatacsillaggal. Nem látta, mit talált el, de érezte, hogy az ütése ellenállásba ütközik, hallotta a csontok reccsenését, és látta, hogy a fickó hanyatt zuhan lefelé.

Mielőtt azonban földet ért volna, a sziklás talajból ló nagyságú köveket sodorva maga előtt, ismét kibukkant a kardszárnyú delfinhez hasonlatos szörnyeteg, és úgy kapta be a lehulló alakot, mint egy béka a legyet.

Zora azonban nem ért rá tovább csodálkozni. Egy kiterjesztett bőrlebenyeg csapódott az arcába, és egy újabb szörnyeteg kőbaltája lendült felé.

Zora kissé előre hajolt, és a csatacsillaggal félre csapta a támadó fegyvert, mely az ütés erejétől pozdorjává tört. A szörnyeteg elejtette a kezében maradt nyélcsonkot, és karmaival, agyaraival akart nekiesni az ellenfelének, ám nagy számban érkező társai egyszerűen elsodorták.

Zorának azonban szusszanásnyi ideje sem maradt. Már is egy késes nőstény támadta meg vadul rikoltozva, balról pedig egy fegyvertelen, kistermetű hím próbálta torkon ragadni, s ugyanakkor egy elhajított dárda csaknem súrolta az

oldalát.

Zora nem válogatott az eszközökben. A csatacsillaggal állcsúcson találta a nőtényt, bal lábával gyomron rúgta a másik támadót, és egy harmadikat, mely teli pofával üvöltve váratlanul villant fel előtte, a bal kezével mellbe taszított. Aztán, mivel ez még nem volt elég, az egyensúlyát visszanyerő rémségre rásütötte második savas gyűrűje tartalmát. A sav spriccelve vágódott ki, s egyenesen arcon és szájba találta az ordító alakot.

Egy kő érkezett a távolból, mely a jobb vállán találta el a Ladyt, és ő csaknem kizuhant a nyeregből. Odalenn a hatalmas földmélyi szörnyeteg bömbölve, sivítva kapkodta a lehulló áldozatokat.

Zora még két szárnyas rémséget ütött le, aztán hirtelen elfogytak a támadók. Az emcskány ugyanis irtózatot pusztítást vitt véghez a soraikban. Nem csak a karmaival, a farkával és az agyaraival harcolt, de a szügyéből kinövő mind a négy kéz kardot és törököt markolt, s megdöbbentő pontossággal intézte a vágásokat, döféseket. S mintha mindez még nem lenne elég, az emcskány szeme irányából szivárványos karikák vágódtak ki, és zúgtak el mindenfelé, s ha célba találtak, nagy sercegés és szikrázás közepette összeégették a szerencsétlen áldozatot.

Az emcskány hatalmasat bömbölt, talán még iasztóbbat és fenyegetőbbet, mint az a

döbbenetes földmélyi teremtmény, mely a halottakkal és a sebesültekkel csillapította iszonyatos étvágját.

A vérszomjas szörnyetegek visszaretentek. Tíz-tizenöten maradtak még a levegőben a támadók közül, s azok tisztességtől zavartan köröztek és rikoltoztak.

- A szikla! - kiáltotta Zora figyelmeztetőleg, mert az emcskány a harc közben folyamatosan repült előre, és előttük már felderengett a hatalmas természeti tünemény. Még egy pillanat és nekicsapódnak.

Az emcskány azonban mindössze egyet csapott elkorcsosult szárnycsökevényével, és mintha csak mágikus erők hajtánák, fölfelé lendült.

A megmaradt szárnyas rémségek vad rikoltozással újra támadtak, és féltő volt, hogy hátba kaphatják őket.

Azonban újabb összecsapásra már nem került sor. Az emcskány még egyet csapott a szárnyával, mintha csak legyezni akarná magát, és még magasabbra emelkedtek. Már egy szinten jártak a sziklaképződmény kupolaszerű alakjával, amikor az emcskány felemelte a fejét, kissé hátrahúzta a nyakát, majd előrevágta, akár egy lecsapó kobra.

Zora Lillig arra számított, hogy "hátasa" lángot okádik a sziklafalra, ám ehelyett sárgás-rózsaszín, plazmaszerű anyag spriccelt ki a szájából, mely bevonta a kupolát, s azon kavargani, lüktetni

kezdett.

Az emcskány egyenesen nekirepült ennek az anyagnak.

Zora pontosan ugyanazt a pillanatnyi zsiborgást és zsongást érezte, mint amikor Sacher társaságában átlépett a térkapun. Egy pillanatra elsötétedett előtte minden, de csak egy pillanatra, mert máris egy tágas folyóvölgyben találták magukat két meredeken emelkedő hegy között, melynek oldalait negyvenméteres, kaktuszszerű, bozontos, sárga virágú növényi csodák lepték el.

A szemközti hegy csúcsán romos épületek látszottak, egy hajdani sziklavár maradványai, melynek vaskos falai és bástyái még most is diadalmasan hirdették az ősi építőművészet hatalmasságát.

Az emcskány széles ívben fordult, hogy szemközt kerüljön azzal a sárgás-rózsaszín kavargással, amit maga mögött hagyott.

A térkapuból, mely ezen az oldalon egy csaknem teljesen függőleges sziklafalon lüktetett, egy szőrös rémség vágódott ki, majd egy másik.

Az emcskány felbömbölt, és lángot okádott a kavargó massa irányába. Az elsőnek kiröppenő szárnyas rozmár oldalazva elkerülte a gyilkos lángokat, de a második és a harmadik, melyeknek még csak a feje és a vállai bukkantak elő, alaposan megpörkölődtek.

És ahogy a lángcsóva elérte a sárgás-rózsaszín

plazmát, az egyszerűen eltűnt, mintha sosem lett volna.

A térkapu bezárult!

Az a szárnyas fickó, aki még csak félig hatolt át rajta, a sárkánylángtól összeégve, derékban kettényírva zuhant alá. A teste hátsó fele a térkapu túloldalán maradt, mintha egy hatalmas ollóval vágták volna ketté.

A másik rémség, akit telibe kapott a sárkányláng, szintén alázuhant, de az, amelyik elsőnek jött át és gyors oldalmanőverrel elkerülte a közvetlen halált, most zuhanórepülésben zúdult alá, s féloldadról, előreszegzett dárdával süvített az emcskány feje felé.

Az emcskány szeméből egy lilászöld karika vágódott ki, de pörögve elkerülte a támadót, és szikrázva szétolvadt a szemközi sziklafalon.

És a szárnyas rémség rikoltva döfött a dárdájával a behemót emcskány vörösen izzó szeme felé. A hatalmas szörnyeteg még megpróbált kitérni a szúrás elől, de ilyen közről már nem volt esélye.

Lady Lillig ösztönösen cselekedett. Bal kezével megkapaszkodott a kajla kosszarvba, jobbából a támadó feje irányába hajította a buzogányt, s miközben ezt tette, teste súlypontját áthelyezve derékból kilendült, és vaktában a nagy svunggal érkező dárda felé rúgott.

Nem tudta, hogy a csatacsillag célba talált-e,

nem tudta, sikerül-e a kellő pillanatban félrerúgnia a dárdát, csak azt tudta, hogy ez az egyetlen esélye.

Csattanás és éles rikoltás hallatszott, és ugyanekkor bénító fájdalom hatolt a lábszárába, mintha a lábát tértől lefelé leszakították volna.

A rátörő kín olyan irgalmatlan volt, hogy Lady Lilliagnak minden porcikája segítségért kiáltott. Ujjai lecsúsztak az emcskány kosszarváról, és félig kábán, hangtalanul hullott alá a sziklafal mellett tátongó kétszáz méteres mélységbe.

18.

A zuhanás csak pár másodpercig tartott. Ám a végén nem sziklának csapódott. Négy erős kar ragadta meg a derekát és a vállát, s úgy rántották vissza, mintha szét akarnák szakítani a testét.

Aztán érezte, hogy feje az emcskány pikkelyes szügyének szorul, s miközben a lábfejen saját langymeleg vére csurgott lefelé, valamivel szolidabb iramban folytatták az ereszkedést.

Az emcskány nagy lendülettel ért földet, de a súlya nagy részét felfogta vastag hátsó lábaival és a farkával, így a fájdalomtól sziszegő Lady alig érezte a zökkenést. A következő pillanatban már le

is fektették a földre, és az emcskány ocsmány pofája hajolt fölé. A bűz visszataszítóbb volt, mint valaha és az orrból még mindig kénes, sárga füstcsíkok szivárogtak.

- Most már nem lehet baj - dörmögte Sir Vladinoff. - A térkaput bezártam. Ide nem jöhetnek utánunk többen. Na, hadd nézzem a sebét!

Óvatos kezek tapogatták a Lady jobb lábát, és ő az ujjak érintését olyannak érzékelte, mintha késeket döfnének a húsába.

- Vénás vérzés - állapította meg Sir Vladinoff. - De a lándzsa hegye elég mélyen belefúródott. Benn kell hagyni, különben elfertőződik a seb...

Lady Lillia a fogát összeszorítva könnyökölt fel, és pillantott oda. Egy fekete kőből faragott karcsú lándzsahegy állt ki a vádlija oldalából; legalább öt centi mélyen hatolhatott be. A fekete hegyhez tartozó nyél egy tenyérynyi hosszan meredt felfelé, a többi része letört.

Az emcskány térdre ereszkedett mellette, és a kése segítségével újabb csíkot hasított le a Lady barna selyemköpenyéből. Gyorsan kis csomót képezett, azt a sötétvörös, vértől patakozó sebbe nyomta a lándzsahegy mellett, és a csík többi részével körbetekerve szabályos nyomókötetést képezett.

- Nem steril - morogta -, de valahogy el kell állítani a vérzést. - Megtapogatta a nő lábszárát. - Remélem, csontot nem ért...

Lady Lillia megnyalta a szája szélét, és sós vért érzett a nyelvén. Először azt hitte, ott is megsebesült, de aztán rájött, hogy csak a fájdalomtól mélyesztette hegyes fogait saját ajkaiba. Bal kezével odanyúlt, és félig letörölte, félig elmázgálta az állán a vért.

- Ha ez így megy tovább - jegyezte meg leplezve a lüktető fájdalmat -, úrrá lesz önön a csődör, és teljesen levetkőztet, Sir Vladinoff.

Az emcskány torkán nevetésre emlékeztető, bugyborékoló hangok törtek ki.

- Ne féljen - felelte aztán -, öt percen belül a várban leszünk, és ott Doki majd megfelelően ellátja a sebet.

Lady Lillia kissé előre hajolt, és a lándzsahegy felé nyúlt. Az emcskány bal felső kezének ujjai azonban a csuklójára fonódtak.

- Mit művel?

- Kihúszom a sebből...

- Meg ne próbálja! Vagy talán meg akar halni?

A Lady a homlokát ráncolva pillantott a vörös szempárba.

- Miről beszél?

- Ha kihúzza, belehalhat. Hallott már a tetanuszról?

A Lady a fejét rázta

- Immunis vagyok mindenféle...

- Nem! - vágott közbe az emcskány. - Ez Ghouzm, itt mások a viszonyok, mások a

baktériumok. Ez egy külön világ, külön szabályokkal. Bízsa Dokira, hogy mit lehet és mit nem! Bírja ki ezt az öt percet!

Lady Lillia engedelmesen biccentett.

- Ez Ghouzm? - visszhangozta csendesen. - És a térkapu? Nem léptünk át...

- Ghouzm hatalmas világ - felelte Sir Vladinoff, miközben még ellenőrizte, hogy a selyemszerű anyag kellően akadályozza-e a további vérzést. - És a térkapu segítségével képesek vagyunk közlekedni a különböző telpók között, hogyha nem akarunk napokon át utazni. Vissza tud kapaszkodni a nyeregbe anélkül, hogy a sebesült lábára állna? Jöjjen, segítek!

Lady Lillia elfogadva a segítő kezeket, a lüktető fájdalommal küszködve feltápászkodott.

- Furcsa - szúrta a fogai között. - Én azt hittem, egy képzeletbeli világban az ember nem sebesülhet meg, nem lehetnek fájdalmai.

Az emcskány a fejét rázta.

- Fogja már fel végre, Lady, hogy az ön számára ez a világ ugyanolyan valódi, mint bármelyik! Ne gondolja, hogy itt nem érheti bántódás, hogy itt nem halhat meg! Érezhette, hogy ezek a fegyverek nagyon is valósak, és ha az ember nincs résen, könnyen elveszíthet mindent.

Felsegítette a Ladyt a hátára, és a bal szárnycsökevényét gyengéden a hölgy ép lábára szorította, hogy segítsen az egyensúly

megtartásában. Lady Lillia összezsorította a fogait, mert a felülésnél a lábába tört lándzsacsonk vége hozzáért az emcskány oldalához, és iszonyú fájdalmat okozott.

- Óvatos leszek! - ígérte Sir Vladinoff, és valóban gondosan kiszámított léptekkel indult tovább.

Négy lépést tettek, amikor megtalálták azt a szárnyas rémséget, amelyik a lándzsájával a sebet ejtette a Lady lábszárán. A rozmárfejű fickó kitekeredett végtagokkal, mozdulatlanul hevert a földön, az agya szétloccsant, de nem az ütközéstől.

Az emcskány lehajolt, és felvette a földről a véres csatacsillagot, és elismerően bólogatott.

- Szép csapás volt - jegyezte meg. - Maga nagyszerű harcos, Lady Lillia. És mellesleg az életemet mentette meg. Köszönöm.

Zora sóhajtott.

- És a sajátomat is - tette hozzá. - Mert ha a dárda a szemén keresztül az agyába hatol, együtt zuhanunk le, és valószínűleg szétlapulok az ön súlya alatt.

Sir Vladinoff halkán nevetett.

- Lady, ön egyre jobban tetszik nekem!

- Remélem, ezt nem a csődöre mondatja önnel.

- Ó, nem! Az elismerésem őszinte, és nem a bájainak, hanem a személyének, a bátorságának és a hozzáállásának szól. Engedje meg, hogy bevalljam, ön igazán megnyerő egyéniség, Lady, és igen kedvező hatást gyakorolt rám.

Zora Lilliaig kissé elfordította a fejét.

- Sajnos én ugyanezt nem mondhatom el az ön leheletéről, Sir Vladinoff. Úgyhogy ha továbbra is élvezni kívánja a társaságomat, kérem, ne leheljen az arcomba többé!

Az emcskány elhúzta a fejét, és ismét nevetett.

- Az ön kívánsága számomra parancs, Lady.

Pár lépéssel arrébb rábukkantak arra a rémségre, amit a bezáruló térkapu derékban kettényírt, s valamivel még arrébb megtalálták a harmadikat is összegeve és a nyakát törve.

Lady Lilliaig a fájdalmát leküzdve közelebből is szemügyre vette az undorító külsejű fickót.

- Mik ezek?

- Vomittók - felelte Sir Vladinoff. - A nevük alapján mi csak "hányadék"-nak hívjuk őket. A Légmágus teremtményei. Az az "üregi bálna" pedig a Földmágus kreációja. Csaknem elkapott.

Az emcskány elfordult az ocsmány tetemtő, és lendületes léptekkel megindult a szemközti hegy felé.

- Sok hasonló szörnyeteg létezik Ghouzmban? - kérdezte a Lady.

Sir Vladinoff nevetett.

- El sem tudja képzelni, milyen találékonyak tudnak lenni a Létmágusok, és mennyiféle fertelmet szabadítottak ránk az elmúlt évtizedek alatt. Szinte a végtelenség óta tart már a harc, és ki tudja, véget ér-e valaha. Mi persze folyamatosan

irtjuk őket, de egyre újabbak és újabbak jelennek meg. Ki tudja, meddig bírjuk még...

Lady Lillia egy pillanatig hallgatott.

- A Létmágusok... a Légmágus és a Földmágus?

- Meg a Tűzmágus és a Vízmágus. Ők négyen Wuxor Ghouzm hatalmának képviselői ezen a világon. Külön-külön még csak-csak boldogulunk ellenük, de ha összefognak, végünk.

Lady Lillia a fejével a hegy tetején magasodó várrom felé biccentett.

- Az önök főhadiszállása kissé megviseltnek tűnik.

Sir Vladinoff erőltetetten nevetett.

- Ezt az erődítményt nemrég foglaltuk el. Mi romboltuk le. A Légmágus legnagyobb vára volt. A mieink közül sokan elestek a csatában, de az ellenség vesztesége legalább húszszoros volt. Maga a Légmágus csak csodával határos módon tudott elmenekülni. De mi is alaposan megfogyatkoztunk. Alig kéttucatnyian vagyunk.

- Ezek szerint önök Sacher önkéntes zsoldosai, akiket Ghouzm Gyöngyeinek neveznek. - Zora Lillia nem kérdezte, leszögezte ezt.

Sir Vladinoff különös, morgó hangot hallatott.

- És feltételezem, hogy Sacher magát is közénk szánta. Ez volt az oka, hogy végül is nem öltük meg önt is. Minden harcosra szükségünk van. És mint bizonyította, ön jó harcos.

Lady Lillia elmosolyodott.

- És miből fogják kideríteni, hogy valóban önök közé tartozok, nem pedig Wuxor Ghouzm kéme vagyok?

Sir Vladinoff sejtelmesen kuncogott.

- Mindennek megvan a módja - felelte. A vár felé pillantott. - Nem felejtette el, ugye, miről kell hallgatnia, Lady?

Időközben az eddig hevesen tűző nap fehér, hasas felhők mögé bújt, kissé feltámadt a szél, és pár csepp esőt sodort a Lady arcába. Nem kezdett zuhogni, csak néha hullott le pár csepp, mintegy jeleként a hamarosan kitörni készülő zivatarnak.

- Nem vagyok feledékeny típus. De remélem, ön sem feledkezett meg arról a tényről, hogy egy otromba kődarab áll ki a lábamból... Jó lenne sietni!

- Nem akartam önnek fölöslegesen fájdalmat okozni a repüléssel.

- A rövid ideig tartó, kínzó fájdalmat jobban viselem, mint a végtelenségig nyúló kínokat.

- Ahogy kívánja! Akkor mostantól szárnyalunk. Kapaszkodjon, Lady!

Felrúgta magát a levegőbe, és meglendítette a szárnyait. Csak egyet csapott, de ennek hatására legalább húsz méterre emelkedett.

Lady Liliag összeszorította a fogait, és erős akarattal próbálta elsöpörni a szeme előtt szikrázó csillagokat.

Az emcskány kitárt szárnyakkal úszott a levegőben, mint egy vitorlázó repülő, nem

csapkodott, nem verdesett, csak siklott.

Fél percen belül keresztezték a sárgás vizű, agyagos medrű folyót, aztán a hegyoldal emelkedni kezdett alattuk, és egy tétova szárnycsapással az emcskány is magasabbra siklott.

Lady Lilliag meg akarta kérdezni, hogy lehet az, hogy a satnya szárnyakkal ilyen könnyedén repül, de hiába kiáltotta Sir Vladinoff nevét, a füle mellett elsüvítő szél elnyomta a hangját, vagy ha a "hátasa" hallotta is a kiáltást, nem reagált.

Ágas-bogas, citromsárga virágoktól roskadozó, gigászi fák fölött siklottak, melyek a formájuk alapján leginkább sivatagi kaktuszokra emlékeztettek. Olyannyira, hogy még hosszú tüskék is meredeztek róluk.

E fura növények közül a legmagasabbak harminc-harmincöt méteres magasságba is megnőttek, így az emcskány is kénytelen volt növelni a magasságát, ha nem akarta, hogy a hasát a kiálló kardszerű tüskék megcsiklandozzák.

Aztán a hegyoldal hirtelen csupasszá vált, csak hatalmas szikladarabok sorakoztak rajta olyan rendezetlenségben, mintha óriások hagyták volna szerte a kavicsokat, amikkel játszadoztak. Ez a rész már legalább hatvan fokos szögben emelkedett, és Lady Lilliagnak erősen kapaszkodnia kellett, ahogy az emcskány éles szögben felfelé haladt.

Aztán a hegy oldala hirtelen vízszintessé vált, és

ahogy ők felbukkantak a szikla mögül, mely eleddig eltakarta előlük a síkságon lévő részt, mintha a föld mélyéről bújt volna elő, felbukkant a vár, mely így közlelről még sokkal vaskosabbnak és zordabbnak tűnt, mint első pillantásra.

Sík terep fölött közeledtek a gigászi építményhez, melyet négy oldalt kör alakú bástyák határoltak, s középén a belső várfalon belül, a várudvar túloldalán bonyolult építmények sorozata kezdődött. E belső házak falai valami márványszerű, fehér anyagból épülhettek, és bár látszatra sokkal törékenyebbnek tündek, Lady Lillia szakértő szeme megállapította, hogy ezek a falak nem viselték magukon oly mértékű rombolás nyomait, mint a külső várfalak. A vár védői addigra vagy felhagytak a védekezéssel, vagy ez a világos építőanyag jobban viselte a megpróbáltatásokat.

Lady Lillia azt hitte, egyenesen berepülnek a belső várudvarba, ám az emcskány fokozatosan leereszkedett, és a várárok innenső oldalán ért földet, pár méterre a leeresztett felvonóhídtól.

A várárokbán zavaros víz vette körül a rogyadozó várfalakat, s a víz kavargásából látszott, hogy a mélyén nagy testű élőlények úszkálhatnak.

És volt még valami, ami felkeltette a Lady figyelmét. Most hogy földet értek, és a várhoz közel kerültek, a felhők mögül kisütött a nap, és ugyanakkor a fénye néha meg-megcsillant valamin, amit nem tudott, mire vélni. Az eső végre

eldöntötte, mihez kezdjen, és ritkás, apró cseppekben szitálni, szemerkélni kezdett. S ez a nedvesség alig látható, hatalmas átmérőjű, halovány félgömbként, mintegy kupolaként terült a vár fölé. E kupola tetején és oldalán csillant meg a vízcseppeken a nap.

- Energiamező? - kérdezte a Lady szórakozottan.

- Mágikus erőter - dörmögte az emcskány. - Nem nagyon szeretjük a meglepetéseket.

Lassú, nyugodt léptekkel besétált a hídon a kapuig, és ott megállt. A karnyi vastag rostélyok felhúzottan meredtek elő a vaskos kapu mennyezetéből, mint egy harapni készülő bestia fogai, de nem ez készítette az emcskányt megállásra, hanem a kapu síkjában kezdődő, néha meg-megvillanó, alig hallhatóan sercegő erőter.

Bentről egy tompa kiáltás hallatszott.

- Ki vagy?

- Vladinoff! - harsogta az emcskány. - Egy új harcost hozok.

A kapu takarásából két marcona alak lépett elő. Az egyikük roppant baltája nyelére támaszkodott, a másik egy közepes nyílpuskát szorongatott a kezében. Mindketten díszes ruhákat viseltek, és az arcukon számos sebhely bizonyította, hogy nem lehetett kényelmes életük.

A nyílpuskás, aki szinte teljesen kopasz volt, tetőtől talpig végigmérte a jövevényeket;

elsősorban a Ladyt. A szemén látszott, hogy nem a nőiességét nézegeti, inkább az izmait és a felépítését. Elégedettnek tűnt a látvánnyal.

- Gyöngyös? - kérdezte halkan.

- Vedd le a külső burkot! - felelte válasz helyett Vladinoff.

Lady Lilliag csak azt látta, hogy az eddig szivárványosan csillogó erőter most halványabban, de jellegzetes élénkzöld színben pompázik.

Az emcskány lassú léptekkel hatolt át a zöldes ragyogáson. Lady Lilliag jól látta, hogy amikor az irdatlan fej a zöldes sávval érintkezik, szinte áttetszővé válik, és a bizonytalanul kirajzolódó agy közepén két lilás izzású gömböcske ragyog.

Zora azonnal tudta, mik azok. Ghouzm Gyöngyei!

És azt is tudta, hogy nem kell félnie az azonosítástól.

Amikor az ő fejét is befogta a zöldes ragyogás, elégedetten nyugtázta, hogy a két kapuőr szinte egyszerre bólint. Persze, hiszen az ő fejében is ott a gyöngy, amit Sacher berakott. Nyilván ez azonosítja a kilétét. És innen a csapat elnevezése is: Ghouzm Gyöngyei.

A magasabb férfi megragadta a baltája nyelét, és tisztelgésképpen meglengette.

- Üdvözöllek kies világunkban, hölgyem! - biccentett feléje a kopasz, és arcán őszinte vigyor terült szét. - Valószínűleg te is imádni fogod ezt az

életet. Én Marquard vagyok, a Vagány, a társam pedig Wulfart, de mi csak Vikingnek hívjuk. Benned kit tisztelhetünk?

- Zora Lilliag - felelte a nő.

- Lady Lilliag - hangsúlyozta ki Sir Vladinoff. - Adjátok meg neki az illő tiszteletet, csibészek! Kiváló harcos! Egymaga fél tucat hányadékot ölt meg a Bukó Hold Kanyonban.

A két kapuőr valamivel nagyobb tisztelettel mérte végig a nőt. Viking észrevette a lábán a kötést.

- Megsebesült?

- Egy dárda - felelte a Lady helyett Sir Vladinoff.

- Hol van Doki?

Marquard, aki "Vagány" néven hivatkozott magára, hüvelykujával hátraintott a válla fölött.

- Hátral... a Kobra szobájában. Őt ápolja.

Az emcskány hangján csodálkozás érződött.

- Mi az, a Kobra megfázott és náthás lett?

Vagány a fejét rázta.

- Te nem tudod? - kérdezte halkán. A Tűzmágus és a sárkányai tegnap rajtunk ütöttek. Valahogy sikerült közömbösíteniük az erőteret. Patkány, Legran, Belgiiys és Carlson meghaltak, Sirálynak odalett a jobb keze, Thunda megvakult, és a Kobra... a halálán van.

- Hogy történhetett? - mordult fel Sir Vladinoff. - Valamelyik csirkefogó elaludt az őrségen?

- Carlson és Belgiiys örködtek - felelte a Viking

mogorva hangon. - Ők a legjobbaink közé tartoztak. Nem tudjuk, mi történhetett...

- Nem kizárt, hogy valaki közülünk elárulta a kódot - tette hozzá rosszindulatúan Vagány. - Ne értsd félre, Rolf, téged senki sem gyanúsít!

- Ajánlom is! - morogta Sir Rolf Vladinoff, és vörös szemével fenyegetően nézett körül, mintha valaki mégis kétségbe mert volna vonni a megbízhatóságát. - Ki parancsol az erődben?

- Egyelőre Miss Vogardia - felelte Vagány. - De ha a Kobra... elpatkol, kitör a balhé! Sokan nem fogjuk eltűrni, hogy az a vén boszorkány ugráltasson bennünket!

Sir Vladinoff megrázta hatalmas fejét.

- Egyetérték - dörögte. - Beszélek a Kobrával. Érdekes híreim vannak. Éjfélkor legyen mindenki a Lovagteremben!

Viking összevonta a szemöldökét, és dühösen horkant fel.

- Mi az? Tán te is parancsolgatni akarsz, Vladinoff?

Az emcskány válasz nélkül elfordult, és jellegzetes felemás járásával a belső várudvar kapuja felé sietett.

- Kobra... a Ghouzm Gyöngyeinek parancsnoka? - kérdezte színtelen hangon Lady Lilliag.

- Már akkor Kobra volt a Kapitány, amikor én Ghouzmba érkeztem.

Lady Lilliag sóhajtott.

- Remélem, nem hal meg.

Az emcskány halk, röhögéshez hasonlatos hangokat hallatott.

- Én pedig remélem, hogy igen.

Zora azt hitte, nem jól hall. Nem akart hinni a fülének.

- Mit beszél? - kérdezte meglepetten.

Sir Vladinoff ismét nevetett.

- Amíg a Kobra élt, senki sem kérdőjelezte meg a hatalmát, mindenki természetesnek vette, hogy ő parancsol. De ha meghal... a legerősebb fogja átvenni a parancsnokságot a Ghouzm Gyöngyei fölött. Az pedig én vagyok.

19.

A belső várudvar kapujában nem álltak őrök, és az egész vár a kinti kaput őrző Viking és Vagány kivételével szinte kihaltnak tűnt. Egyetlen mozgó lélekkel sem találkoztak.

- Él itt egyáltalán még valaki? - tette fel a kérdést Zora, csak hogy elterelje a szót Sir Vladinoff előző, zavaró kijelentésétől.

Az emcskány átlépett a kihat szárnyú vaskapun, és a legközelebbi négyszintes, kupolás, fehér falu

épület főbejárata felé vette az irányt.

- Amikor portyázni indultam - felelte szórakozottan Sir Vladinoff -, huszonhárman maradtak itt. Amikor én Ghouzmba érkeztem, a Ghouzm Gyöngyei több mint kétszázan voltak. Most... ha jól értelmeztem, Lady Lilliag, önnel együtt huszonketten maradtunk. S ebből egy haldoklik, négyen pedig súlyosan sebesültek. Egyre fogynak az esélyeink.

Lady Lilliag sóhajtott.

- És valószínűleg ezután a számunk már nem fog tovább gyarapodni.

Nem kellett magyaráznia, hogy Sacher halálára gondol. Az emcskány megállt lépés közben, és annyira hátrafordította a fejét, hogy vörösen izzó szemével Zora arcára nézhessen.

- Ehhez magának semmi köze, Lady! - förmedt rá a nőre. - Ne ítéljen addig, amíg nem tudja, hogy miről van szó!

- Magának köszönje, ha kósza gondolataim támadnak - felelte nyugodtan Zora, és keményen állta a haragos pillantást. - Én hiszek önnek, de a cselekedeteit megítélni nem tudom, mivel nem ismerem a tettei indokát.

Az emcskány elfordította a fejét, és döngő léptekkel fellépdelt a márványlépcsőn.

- Le kell szállnia a hátamról, Lady - morogta dühösen. - Ezeket a folyosókat nem az én méreteimre szabták.

A Lady lecsusszant a legfelső lépcsőfokra, és úgy érezte, mintha zsibbadó lábába ezernyi másik dárdát döftek volna az előző mellé.

Felszisszent. Sir Vladinoff magában mormogott valamit, aztán kinyitotta az ajtót, és egy félhomályos, rosszul megvilágított folyosó felé biccentett.

- Hölgyeké az elsőbbség! - morogta. - Bal felől az utolsó ajtó...

Lady Liliag sántikálva próbált menni, de meg kellett kapaszkodnia a folyosó falában, mert a sebesült lába össze akart bicsaklani alatta. Megpróbált fél lábon ugrálni, de a leérkezés okozta rázkódás csak még rosszabb volt.

Az emcskány oldotta meg a kérdést. Hatalmas testét alig bírta bepréselni az ajtófélfák között, de mivel a folyosó tágasabb és magasabb volt, mint a díszes bejárat, ott lehúzott fejjel viszonylag kényelmesen elfért, mégha ugrándozi nem is lett volna helye.

- Várjon! - dörmögte nagylelkűen. Két jobb oldali karjával óvatosan a Lady térdhajlata alá nyúlt, a bal oldali kettővel pedig a vállait karolta át. Felemelte a nem is tiltakozó Ladyt a padlóról, és a mellkasként szolgáló szügyéhez vonta.

A Ladynek így nem fájt olyan irgalmatlanul a sebe, viszont az emcskány lévén, hogy a fejét az alacsony mennyezet miatt lehajtani kényszerült, szörnyű lélegzetét épp Zora arcára lehelte ki. Zora

úgy érezte, el kell ájulnia, de azon kívül, hogy amennyire tudta, oldalra fordította a fejét, nem tiltakozott.

Nem szóltak egymáshoz. Sir Vladinoff szemmel láthatóan megsértődött azon, hogy Zora kétségbe merete vonni a tettei indítékát, a Lady pedig nem érzett kedvet a beszélgetéshez. Csak most jutott eszébe valami. Valami fontos, amit Sacher mondott. Valami nagyon fontos, aminek hamarosan nagy jelentése lehet...

Lassú, nyugodt tempóban haladtak. Az emcskány mellső patái élesen kopogtak a kövezeten, a hátsó kettő döngve csapódott a padlóhoz, a maga után húzott vaskos farok pedig súrlódó, nehézkes zajokat adott. Még a folyosó feléig sem jutottak, amikor egy fehér overallos, szemüveges férfi lépett ki a folyosóra egy felajzott számszeríjjal a kezében.

A közeledők láttára leeresztette a fegyvert, és összevonta a szemöldökét.

- Vladinoff? - kérdezte. - Kit hozol? Ki a sérült?

- Új ember - felelte az emcskány. - Lady Lilliag. Egy hányadék belevágta a lándzsáját a lábába. Nem tud ráállni.

Doki utat engedett, az emcskány átpréselte testét a keskeny ajtónyíláson, és némileg fellélegzett, hogy rendesen kinyújthatta tagjait a négy méter belmagasságú, nagy alapterületű, szellős teremben.

Letette a Ladyt egy közeli plüssdíványra, a bal felső mancsával szórakozottan megpaskolta Zora kezét, aztán a sarokba sietett, felemelt egy kisebb dézsát, a szájához emelte, és inni akart.

- Ne! - szólt rá Doki. - A fürdővizem! Most melegítettem.

- Kitikkadok! - dörmögte az emcskány, és visszarakta a dézsát.

A szemüveges férfi az ajtó felé intett.

- A szomszédban találsz bőven vizet.

Az emcskány kipréselte magát az ajtón, és hallatszott, ahogy döngő léptei távolodnak.

A férfi a dézsához sietett, megmosta a kezét, és az egyik díszes faragású szekrényből egy fehér szövetbe csavart kis csomagot húzott elő.

Lady Lillia csak most nézett szét a teremben. Azon a díványon kívül, amire őt helyezték, még két hasonló alkalmatosság akadt. Mindhárom ugyanolyan plüss színű. A falakat mályvaszínű drapéria borította, a mennyezetre szabálytalan aranycsíkokat húzgáltak, mintha összemázgálták volna. A helyiségnek nem volt ablaka, csak a bejáraton kívül még egy nyitott ajtaja, s ezek a különös aranyszínű csíkok szolgáltatták az elégségesnél alig valamivel jobb megvilágítást. Nem volt éppen nappali világosság, de a folyosó homályához képest a szoba szellősnek és világosnak tűnt.

A három díványon kívül egy márványasztal,

faragott székek és a szemközti falon sorakozó szekrények és komódok alkották a további berendezést. A szekrények előtt halványsárga és sötétzöld mintákból szőtt szőnyegek heverték.

A szemüveges férfi közelebb lépett, letekerte a Lady lábáról a kötést, és a sebet nézegette.

- Dasserman vagyok - szűrte a fogai között. - A Doki. Vagy ha úgy jobban tetszik, ennek a díszes kompániának az udvari sámánja.

- Maga orvos? - kérdezte Zora.

A férfi elmosolyodott.

- Mondjuk inkább úgy, hogy én próbálom meg összefoltozni a sebesülteket. Több-kevesebb sikerrel.

- Úgy értem... ért az orvostudományhoz? Van valami képzettsége?

- Öt félévet vettem át a Marson a Fredericks Császári Orvostudományi Intézet hipnotagozatán, asszonyom. Igaz, rekreációs sztomatológiát tanultam, nem sebfoltozást...

- Tudja, mi az a daoracum?

- Az ön bőrét azzal kezelték? Attól ez az ezüstös árnyalat?

- Nyolc éve.

Doki bólintott.

- Az jó. Legalább fertőzéstől nem kell tartanunk. Most, azt hiszem fájni fog. Kiveszem a dárdahegyet.

Lady Lillia nem felelt, csak összeszorította a

fogát és egyetlen pissenés nélkül tűrte, hogy a szemüveges férfi határozott mozdulattal kirántsa a fekete kőhegyet.

- A vérzése már csillapodott - állapította meg Doki. - Nem veszélyes. Egy darabig persze pihennie kell.

Miközben kötözte a sebet, Lady Lillia felkönyökölt.

- Megkérdezhetem, ön hogy került Ghouzmba, Doki?

A férfi vállat vont.

- Úgy, mint a többiek. Halhatatlanságra vágytam, és megtaláltam Sacher Kovanovicot. Egyezséget kötöttünk. Ha sikerül legyőznünk Wuxor Ghouzmot, Sacher a mesterem lesz. Ha elpusztulok... legalább megpróbáltam.

- Bízok abban, hogy Sacher betartja a szavát?

Doki a homlokát ráncolta.

- Ha nem bíznék, nem lennék itt. Ön talán másképp gondolja?

Lady Lillia a fejét rázta.

- Nem. Én is a halhatatlanságot kergetem, akárcsak ön.

- És mindenki más is. De nem mindegyikünknek sikerül.

Doki ösztönösen a szomszédos szobába nyíló ajtó felé pillantott. Lady Lillia követte a tekintetét, és az ajtó résén át egy fehér lepedős ágyon egy hanyatt fekvő embert látott.

- Ön ápolja a Kobrát, a Ghouzm Gyöngyeinek a vezetőjét?

- Ki más?

- Túléli?

Doki a fejét rázta.

- Túl öreg már a szervezete.

Lady Lillia döbbenten emelkedett fel még jobban.

- Öreg? - visszhangozta. - És a halhatatlanság?

A szemüveges férfi cinikus kifejezéssel elmosolyodott.

- Még egyikünk sem kapta meg a halhatatlanságot. Elfelejtette? Előbb el kell végezni a feladatunkat. Itt, Ghouzmban ugyanúgy öregsünk, mint mindenki más... csak ott, abban a másik világban, ahol születtünk, ott tudjuk visszafordítani az időt, ha Sacher beavat a titokba.

Lady Lillia értetlenül rázta a fejét.

- Ennek a világnak Sacher az Istene. Ha ő akarná...

Doki legyintett.

- Ghouzmban két Isten van. Sacher és Wuxor. Ki tudja kiszámítani az ő elgondolásait? Mi csak végezzük a dolgunkat, és ha sikerrel járunk, Sacher útmutatásai alapján valahol... valami másik világban, egy magunk teremtetten világban mi is istenekké válhatunk. Ez a jutalom, amiért küzdünk, és ez olyan jutalom, amiért megéri szenvedni és harcolni.

- És az egyetlen óra? - vetette fel Lady Lilliag. - Sacher mindössze egyetlen órát kért az életemből.

Doki gunyorosan nevetett.

- És azalatt az egyetlen óra alatt itt Ghouzmban egy évezred is eltelhet.

Lady Lilliag összevonta a szemöldökét.

- Hogy érti ezt?

- Bármennyi idő telik is el Ghouzmban - kezdte kenetteljesen Doki -, legyen az akár egy év, tíz év... vagy akár ezer év... ha sikerrel járunk, és megéljük a sikert, Sacherhez úgy kerülünk vissza, hogy az ottani testünk számára alig pár perc telt el. Ez is egyfajta halhatatlanság, nemde?

Lady Lilliag a "lelküktől megfosztott" magatehetetlen testekre gondolt, melyek közül nagyon sok a H2-es kórházban pihent, s még több, ki tudja, hogy hol. Elkomorodott, de nem szólt semmit.

És ekkor rádöbbsent, hogy Sir Vladinoffnak igaza van: azzal, ha elárulná ezeknek az embereknek, hogy az Istenük, Sacher már nem él, szertefoszltná a reményeiket, s összeomlatná a hitüket. Ha elárulná, hogy a testüket talán ezóta már el is temették a Helioson, elvenné az életük értelmét.

A szomszéd szoba felől halk nyögés hallatszott, és az orvos felegyenesedett a Lady felől.

- Úgy hallom, Kobra magához tért... Készen van a kötése, asszonyom.

További magyarázat nélkül átsétált a szomszédos szobába, és halk hangon váltott pár szót a betegével.

Lady Liliag felült a díványon, és homlokát ráncolva töprengett a felemás helyzeten. Nagyjából kezdte átlátni a helyzetet. Most már csak egyvalamit nem tudott.

Mire készül Sir Vladinoff?

Mert hogy valami fondorlatos tervet forgat a fejében, az egészen bizonyos.

20.

Fél percen belül dobbanások hallatszottak a folyosó felől, és egy rongyokba öltözött, feketére mázolt képű nő lépett be a terembe, mögötte pedig az emcskány préselte be magát. Ez utóbbi a felső pár kezében egy gyümölcsökkel megrakott tálcát és egy kancsót tartott. Ezeket lerakta Zora mellé a díványra.

- Ezt önnek hoztam, Lady.

Zora érezte, hogy a gyomra jól hallhatóan megkordul, és ettől kissé elpirult.

- Bizonyára jól fog esni - ismerte el. - Köszönöm.

A feketére mázolt képű asszony egészen közel lépett a díványhoz.

- Isten hozott köztünk, harcosnő - recsegte érdes hangon. - De remélem, hogy inkább Isten küldött!

Zora a kezébe vett egy fürt bogyós gyümölcsöt, mely leginkább nagyszemű, piros szőlőre emlékeztetett, és bekapott egy szemet. Egészen szőlőíze volt.

- Lady Lillia vagyok - mondta, miután lenyelte a lédús gyümölcsszemet. - Ön bizonyára Miss Vogardia.

- Eltaláltad - bólintott az asszonyság, aztán már el is fordult a belső szoba ajtaja felé. Nem foglalkozott tovább Zorával. Az ajtóból mégis visszafordult, és odaintett az emcskánynak. - Vladinoff! Gyere!

Mindketten benyomultak a belső szobába, és Dokit valószínűleg kiküldték, mert pillanatok múltán megjelent, és gondosan becsukta maga mögött az ajtót.

- Jöjjön, hölgyem - intett a szemüveges férfi. - Megmutatom a szobáját. Ott tisztálkodhat, pihenhet, és befejezheti az étkezést. Jöjjön, segíték!

Lady Lillia nem vitatkozott. A hosszú út és a véreszettség alaposan kimerítette, s szeretett volna már aludni egy keveset. Doki átkarolta a derekát, és őrá támaszkodva, akár egy mankóra, a Lady átugrált a folyosó túloldalára, a mutatott szobába.

A helyiség berendezése és díszítése női kézre

vallott, s úgy nézett ki, mintha valaki lakna itt.

Lady Lillia az asztalon hagyott fésűre, a díszes aranykarkötőkre és a kis, ovális ezüstitűkőre pillantott.

- Ez... Miss Vogardia szobája?

- Dehogy - nevette el magát Doki. - Egy Gabrielle Duarte nevű társunk lakta. Ma reggel étettük el a maradványait.

Lady Lillia igyekezett nem kimutatni a borzongását.

- A tegnapi támadás halottainak névsorából nem rémlik a név - jegyezte meg.

Doki vállat vont.

- Talán a becenevén említették. Patkánynak hívtuk. A jellegzetes arcvonásai miatt.

- Itt mindekinek van beceneve?

- Többé-kevésbé.

- Mit gondol, engem minek fognak elnevezni?

Doki elmosolyodott, és leplezetlen pillantást vetett a Lady fedetlen kebleire.

- Hát nem "Deszká"-nak, az biztos.

A férfi visszament a szemközti szobába, s áthozta a gyümölcsöstálat és a kancsót, amelyben vörösbor lötyögött.

- Ott a sarokban talál egy lavórt - mutatta. - Mellette abban a kancsóban tiszta víz van. Ha esetleg mosakodni kíván... én nem is zavarom.

A férfi eltávozott, és Lady Lillia fáradtan dőlt végig a párnákkal végigrakott kanapén. Az

emcskány kemény hátpikkelyei után mennyei kényelemben érezte magát. Elcsipegette a szőlőt, két nagy kortyot ivott a borból, aztán elmosolyodott.

Mentális csápjaival sietve tapogatózott közeli tudatkisugárzások után. Az emcskány áthatolhatatlannak tűnő mentális falát könnyedén érzékelte, s a közvetlen közelében még két tudatot. Az egyik egy idős férfié volt, a másik egy erős kisugárzású nőé.

Lady Lillig rettentően óvatosan, minden rezdülésre figyelve tapogatózott. Hiszen nem lehet tudni, hogy vajon a Kobra vagy Miss Vogardia rendelkeznek-e a képességgel. Nem lenne jó, ha felfedeznék.

Azt azonnal érezte, hogy a Kobra nincs eszméletén, és a tudatát a legcsekélyebb mentális pajzs sem védi. És azt is tudta, hogy ennek a pislákoló tudatnak már nincs is szüksége védelemre. Dokinak igaza volt: az öregemberben már csak pislákol az élet. Elméletileg még funkcionált, de gyakorlatilag már nem.

Mivel tudta, hogy az emcskány jól védett tudatával próbálkoznia fölösleges lenne, Miss Vogardia enyhe mentális védelmét vette célba. Azt azonnal érzékelte, hogy bár az asszony agyában igen erősek a képesség ösztönös csírái, a mentális alkalmazások tekintetében teljesen járatlan.

Lady Lillig hirtelen, meglepetésszerűen támadott. Olyan volt az egész, mint egy tűszúrás, s

érezte, hogy az öregasszony teste élesen megrándul. Ám, a következő pillanatban ő már ott lapult a tudatában, látott a szemével, hallott a fülével, és érzékelte a gondolatait.

Sir Vladinoff morgó hangját hallotta.

- Mi baj van?

- Semmi - felelte Miss Vogardia. Lady Liliag nem vette át a tudat irányítását, még csak nem is befolyásolta, csak figyelt, hallgatózott.

Sir Vladinoff a hátsó lábain ült a haldokló öregember ágya mellett egy széken, és vörösén izzó szemeivel gyanakodva méregette az asszonyt.

- Az előbb úgy megrándultál, mintha tört döftek volna beléd...

Miss Vogardia zavartan vakarta meg az orrát. Nem tudott magyarázatot adni a cselekedetére. Sejtelve sem volt arról, hogy Zora beférközött a tudatába.

- Mindegy - felelte. - Nem maradok itt tovább.

- Várj! - morogta Vladinoff. - Jó lenne, ha gondolkodnál azon, amit mondtam.

- Ugyan már! - csattant fel az öregasszony. - Az ajánlatod elképesztő, Rolf! És elképesztően arcátlan is!

- Nincs más megoldás - erősködött az emcskány. - Téged nem kedvelnek, nem fogják alávetni magukat az utasításaidnak.

- Nem kell, hogy szeressenek - felelte Miss Vogardia mérgesen. - De engedelmeskedni fognak

nekem, arról kezeskedem. Mindenki hallotta, hogy a Kobra engem akart az utódjának, mert csak én folytathatom sikerrel, amit ő elkezdett. Az én védelmező mágiám nélkül napokon belül elbuknánk. Vagy ismersz valaki mást is a Ghouzm Gyöngyeiből, aki képes ilyen erőteret varázsolni körénk?

- Mindezt akkor is megtehetnéd, ha én lennék a Kapitány! Én nem azt akarom tőled, hogy ne varázsolj többé, hanem azt, hogy mondj le a vezéri címről a javamra!

Miss Vogardia ocsmány szavakkal káromkodott.

- Felejtsd el! - fejezte be végül a tirádáit. - Nem vagyok bolond, hogy egy kalandor kezébe tegyem a sorsomat! És addig pláne nem, amíg nem tisztázod magad az árulás vétsége alól!

- Mit merészselsz? - horkant fel az emcskány, és fenyegetően felemelte nagy fejét, mintha lángot készülné okádni.

Miss Vogardia azonban nem ijedt meg. Bal kezét ökölbe szorította, a jobb tenyerét pedig élesen kitarította az emcskány felé, mintha így akarna védekezni. S ugyanekkor az agyában valami furcsa kavargás kezdődött, amibe a vigyázatlanul ott lapuló Zora szinte teljesen beleszédült.

Nem először kúszott már be mentálisan valakinek az agyába, de egész életében most találkozott először azzal a folyamattal, amire a

képesség legavatottabb nagymesterei varázslás néven hivatkoztak. Igaz, hogy Miss Vogardia nem volt birtokosa a képesség tudatos alkalmazásáért, de a jelek szerint bírta valami módon a varázslás tudományát.

Szerencsére a varázslat mégsem következett be, és a kavargás, amilyen hirtelen támadt, ugyanolyan váratlanul abba is maradt.

- Nem félek tőled, Rolf Vladinoff - recsegte a vén boszorkány diadalmasan. - És azt te is tudod, hogy egy varázsszavammal bármikor le tudom állítani ezt az ocsmány nagy szívet, ami a ronda sárkánytestedben dobog. Bánni legyen is a helyzet, a tested lényegében sárkánytest, és az én mágiámat kimondottan a Tűzmágus sárkányai ellen dolgoztam ki.

Vladinoff nem válaszolt, csak bosszúsan morgott valamit az orra alatt.

- És a gyanúm alól addig nem mentesülsz, amíg rá nem jövök az áruló személyére.

- Miből gondolod, hogy elárultak bennünket? - dörmögte Vladinoff.

- Az én mágiám! - rikácsolta felhevülten a boszorkány. - Pontosan tudom, hogy nem áttörték, hanem egyszerűen kikapcsolták. És erre csak az képes, aki tudja a kódszót. Valaki közölünk! Valaki... de még nem tudom, hogy ki! De ki fogom deríteni, arra mérget vehetsz, és arról ne is álmodj, hogy megkaparinthatod a hatalmat! Kobra sosem

bízott benned, és én sem bízik. Te egy kalandor vagy, bármilyen nagy hős hírében álltál is abban a másik világban. Mindig is kisstílű alak voltál, aki hírnévre vágyott, és amikor megkapta, még akkor sem tudott élni vele.

Sir Vladinoff nagyot fújt.

- Én tudom, mit akarok. Győzni. Nem pedig rettegve meglapulni. És most itt az alkalom.

- Alkalom? - visszhangozta a nő megvetően. - Mire? A halálra? Túl kevesen maradtunk és túl gyengék vagyunk ahhoz, hogy, örültségekkel próbálkozzunk!

- Nem. Épp elegendő vagyunk. És az én vezetésemmel győzni fogunk - jelentette ki Sir Vladinoff. - Kobra a maga idején remek hadvezér volt, de az eltelt évek alatt belefásult az állandó hadakozásba, és túlságosan megfontolt lett. Úgy nem lehet győzni, ha sohasem támadunk. Nem győzhetünk, ha nem kockáztatunk.

- Úgy értelmezem, hogy neked kapóra jön Kobra halála...

- Jól értelmezed - vágta rá hűvösen Sir Vladinoff.
- Hónapokkal ezelőtt földig romboltuk a Vízmágus tavi palotáját, felrobbantottuk a Földmágus föld alatti kazamatáit, és nem sokkal ezelőtt elfoglaltuk a Légmágus erődítményét... Mire várunk még? Arra, hogy a megfutamított mágusok ismét megerősödjenek? Nem! Addig kell ütni a vasat, amíg meleg! Csak akkor van esélyünk, ha

megragadjuk a kínálkozó lehetőséget!

- Ugyan már! - kacagott idegesítően a boszorkány. - Tegyük fel mindent egy lapra? És ha elbukunk?

Sir Vladinoff sóhajtott.

- Ha semmit sem csinálunk, biztosan elbukunk.

- Az egyáltalán nem biztos - vitatkozott az öregasszony. - Sacher hamarosan jelentős erősítést fog küldeni.

Az emcskány cinikusan elmosolyodott.

- Aligha.

- Miért? Hiszen most is érkezett egy harcos. Ez a Lilliag. Hosszú idő után ismét erősítést kaptunk. Lefogadom, hogy napokon belül érkeznek majd mások is!

Sir Vladinoff feltápászkodott a padlóról, és az ajtó felé lépett.

- Jól van - dörögte. - Úgy látom, veled nem lehet beszélni. Túlságosan önfejű vagy. De annyit mondhatok, ma éjfélkor eldől, melyikünk lesz a Kapitány! Van még egykét érdekesség a tarsolyomban, amit el akartam mondani neked, de ezek után nem teszem!

A boszorkány dühösen meredt a behemótra.

- Ha ellenem szegülsz, Vladinoff, Sacherre mondom, megöllek!

Sir Vladinoff elmosolyodott, és egy sárkánypofa esetében a hatás rendkívül gusztustalanra sikeredett.

- Ugyanezt akartam én is mondani neked, boszorka!

21.

Zora még percekig nem vonult vissza Miss Vogardia agyából. Megszondázta a gondolatait, érezte a gyűlöletét, érezte a gyanakvását és érezte a tehetetlenségét, a határozatlanságát és az aggodalmát a Ghouzm Gyöngyei életben maradottainak sorsával kapcsolatban.

Zora Lilliag miután megismerte ezen érzéseket, rájött, hogy a bizonytalanságban, felvetődő kérdésekben ő is osztozik az öregasszonnyal. És minden érzés közül leginkább a gyanakvás vert gyökeret a tudatában.

Mert ő tudta, hogy Sir Vladinoff készül valamire. És azt is tudta, hogy ez a valami mindannyiuk számára igen kellemetlen lehet.

Miután visszavonult a boszorkány tudatából, Zora ismét az emcskány összetett mentális védelmét vette szemügyre a csápjaival. Olyan volt, mint egy szövevényes, sötét labirintus, amelyben még a gondolatok is eltévednek. Hosszasan kellett tapogatnia, míg talált egy parányi rést, amin elindulhatott.

Tudta, mi a feladata. Mentális csápjaival át kell hatolnia ezen a hatalmas, sötét labirintuson, hogy beférkőzhessen a négy összeolvadt tudatba, és kifürkészhesse mindazt, amit tudni akart.

Csakhowy ez egyáltalán nem volt könnyű feladat. S Zora Lilliag egyáltalán nem volt biztos abban, hogy valaha is sikerrel járhat.

Lehet, hogy éveken át kell próbálkoznia, vaktában tapogatózva bolyongania ebben az elképesztő labirintusban, és a végén kudarcot vallva fog visszavonulni.

A kétségei ellenére mégis megpróbálta. Mentális csápjával becsusszant a résen, és hirtelen máris "mentális sötétségben" találta magát, mely olyan sűrű volt és úgy ragadt, mint az olvadt szurok. Csak lassan haladt előre. Egy több ezer mérföldes labirintusban - centiméterenként.

Szinte a becsusszanás pillanatában falnak ütközött. Tapogatózva próbálkozott. Jobbra semmi. Balra semmi. Fent. Semmi. Lent semmi. Ismét jobbra. Most mintha nyílt volna egy keskeny rés. Becsúsztotta mentális csápját. Ismét akadály. Jobbra semmi. Balra semmi. Lent, fent, minden irányban csak a sötét, szurokszerű közeg és az áthatolhatatlan fal.

Tévút...

Teljesen visszahúzta a mentális csápjait, és most egy másik rés után tapogatózott. Hosszú percek türelmes munkája után talált egyet.

Becsusszant. Ugyanaz a szurokszerű sötétség. Ugyanaz a lélektelen, monoton, ismétlődő tapogatózás...

Zora Lilliaig másfél órán keresztül feküdt lehunytt szemmel az ágyán, miközben mentális csápjaival az egyik közeli szobában tartózkodó zárkózott tudat rejtelseiben próbált búvárkodni.

Eredménytelenül.

Beljebb jutott ugyan egy adott útirányban a labirintusba, de mivel a gondolkodó tudatok bármelyikének még a legcsekélyebb szikráját sem volt képes kitapintani, tudta, hogy rettenetesen messze járhat a céljától. És az sem kizárt, hogy tévúton próbál behatolni.

Végül egyelőre feladta a hasztalan próbálkozást, de mindenestre gondosan memorizálta az agyában az eddigi útvonalat. Alkalmasint majd folytatja. De most már nem bírta tovább.

Szinte még el sem jutott a tudatáig, hogy elfáradt és aludni készül, már el is nyomta az álom. Egy szempillantás alatt elaludt, mintha letaglózták volna. Eleinte nem jöttek az álmok, de aztán egyre nagyobb intenzitással. Vad kalandokról, véres csatákról álmodott. Visszatérő álmokképek bukkantak fel újra és újra. Azok a jelenetek peregtek le a szeme előtt, amiket valójában már átélt. A csata a "hányadékokkal", a földből előbukkanó szörnyeteg, a lábába szűrődő dárda, a halálosnak ígérkező zuhanás, aztán valami

egészen meghökkentő...

Zora Lillig megfeszült álmában, mert úgy tűnt, ugyanaz az ismerős álom kezdi kísérteni, amit egykor Sacher Kovanovic küldött rá, és amely öt hosszú éven át kísértette.

Ám ezúttal nem a Gyöngyhalász tűnt fel a sárgás kavargásból, csak egy férfi, akinek nem lehetett kivenni az arcát. Lehet, hogy Sacher volt, de lehet, hogy nem.

A titokzatos férfi hívón intett feléje.

- Zora! - hörögte elhaló hangon. - Segíts rajtam! Segíts rajtam!

Az álmkép, amilyen hirtelen jött, szertefoszlott, de csak azért, hogy újra és újra megismétlődjön egyre fakóbban, egyre megfoghatatlanabbul. Végül teljesen elenyészett, és nem jött többé. Zora csendben, álomtalanul feküdt, és nem tudta eldönteni, hogy ébren bámulja-e a világító aranycsíkokkal telt plafont, vagy valójában alszik, és csak álmodja azt, hogy ébren van.

De hát van egyáltalán különbség álom és ébrenlét között egy olyan világban, melyben ő maga is csak egy álom, és amelyben talán nincs is ébredés?

Hirtelen arra ébredt, hogy megfogták a vállát. Úgy ült fel, mintha vipera marta volna meg, acélfogait kivillantva vicsorgott, és rozsdamentes acélkarmai támadásra készen bújtak elő a körömházból.

Két erős kéz kapta el a csuklóit, másik kettő pedig a fejét ragadta meg, mintha le akarná törni. A feje fölül iszonyatos bűz csapta meg, s az emcskány vörösen izzó, rosszindulatú szempárja és a vicsorgó sárkánypofa jelent meg a látómezejében.

- Sir Vladinoff! - kiáltotta ingerülten. - Mit művel?

Az emcskány szorítása csak még erősebb lett. Az orrlyukak kitágultak, és enyhe füstpamacsok szállingóztak belőle.

- Nem Vladinoff! - recsegte egy mély, síron túli hang. - Vorxonogger Antraxeos Margonexus vagyok. És azért jöttem, hogy pokolra küldjelek!

22.

Lady Lilliag felordított, és megpróbálta kitépni magát az emcskány szorításából. Az azonban szorosan tartotta. Egy pillanatig. Aztán eltolta magától a vergődő, rugdalódzó nőt.

- Elég! - harsogta vidáman. - Csak tréfáltam! Barom vagyok! Csillapodj már, Cicus... Barom vagyok!

Lady Lilliag dühösen nézett az emcskány ocsmány pofájába.

- Micsoda? - lihegte.

- Nyugi, Cicababa! - harsogta az emcskány. - Én vagyok az, Barom, személyesen! Csak vicceltem!

Zora még annyira az álmai hatása alatt lebegett, hogy csak lassan kapcsolt.

- Te nevezted magad Vorxonoggernek?

Az emcskány a fejét rázta.

- Bocs, Cicus... hülye vicc volt, elismerem... de nem bírtam kihagyni. Amióta ilyen behemót vagyok, most először volt alkalmam megviccelni valakit. Pedig imádom a tréfákat, azt elhiheted...

Lady Lilliag határozottan elhúzta a kezét az emcskány szorításából. Az elengedte. A Lady a fejét rázta.

- Értem már, miért hívnak téged Baromnak - jegyezte meg maró gúnnyal. - De ha lehet, a továbbiakban kímélj meg a baromkodásaidtól!

Az emcskány harsány nyihogással röhögött a találó szójátékon.

- Ez jó! - ismerte el. - Ez jó!

Lady Lilliag csak most tért magához igazán álmittas állapotából.

- Mit akarsz? - kérdezte.

Az emcskány letelepedett a padlóra.

- Nézd, Cicus...

- Maradjunk csak a Zoránál!

Barom mind a négy kezével legyintett.

- Hoppá! Tényleg... Zora! Bocs, Cicus, ezentúl Zorának foglak szólítani.

Lady Lilliag sóhajtott.

- Kinyögöd végre, mit akarsz tőlem?

- Csak társalogni jöttem. Most kedvem támadt dumcsizni egy keveset, és arra gondoltam, tudok egyet s mást, ami téged valószínűleg érdekelne.

Zora merőn nézte a szoba közepén üldögélve cseverésző hústornyot.

- Hol van Sir Vladinoff?

- Most én vagyok az éber. Vladinoff visszavonult, hogy felkészüljön az éjféli nagy tanácskozásra... tudod, a Lovagteremben.

- És mi az a titok, amit be akar jelenteni? Az emcskány cinkosan kacsintott.

- Időben megtudod.

Lady Lillia g kihívóan emelte fel az állát.

- Ha nem mondasz semmi érdekeset, akkor miért jöttél ide?

Barom hallgatott egy darabig.

- Voltaképpen azért, hogy magam... magunk mellé állítsalak. Szükségünk lesz a támogatásodra.

- Sir Vladinoffnak és neked?

- Csak neki. Ő akar a Kapitány lenni. Én csak vele tartok. Kényszerűségből.

- Pusztán kényszerűségből?

Barom a fejét rázta.

- És azért is, mivel ismerem a gondolatait és a terveit, s minden tekintetben egyetértek azokkal. Vladinoff az egyetlen esélyünk. Ha nem ő lesz a vezetőnk, a Ghouzm Gyöngyei elpusztulnak az utolsó szálig. Kobrának vége, az a vén boszorkány

pedig alkalmatlan a vezetésre. Ha várunk, elpusztulunk. Támadni kell.

Lady Lillia hallgatott. Az a párbeszéd keringett a fejében, amit kihallgatott Miss Vogardia tudatában rejtőzve.

Barom egyre inkább elkomolyodva folytatta.

- Három Létmágust már legyőztünk, csak a Tűzmágus van hátra. A többiek az ő várába menekültek. Meg kell ostromolnunk a Tűzmágus várát, és el kell pusztítani mind a négy Létmágust!

- Ez... sikerülhet?

- Hogy a fenébe ne sikerülhetne! - kiáltotta Barom. - Le vannak gyengülve! A veszteségeik a végsőig kimerítette őket, akárcsak bennünket! Ők sem mindenhatóak, nem képesek pár óra alatt regenerálódni és a semmiből újabb hadseregeket teremteni. Ha most rajtuk ütünk, van esélyünk. Ha csak a sebeinket nyalogatva ülünk, végünk.

Lady Lillia sóhajtott.

- Merthogy?

- Ők pár hét alatt újabb seregeket, szörnyseregeket varázsolhatnak a maguk védelmére... De mi honnan várhatnánk erősítést?

Lady Lillia ezt értette: Honnan jöhetne erősítés, hiszen Sacher halott.

Erről eszébe villant valami, ami már réges-rég foglalkoztatta. Felidézte magában azt a képet, ahogy Sacher kedve szerint ruhákat varázsolta rá, amikor áthozta Ghouzmba.

- Egyáltalán hogyan harcolhatunk a Létmágusok ellen? Hogyan dacolhatunk Wuxor Ghouzmmal... egy Istennel?

Barom megkopogtatta a nagy sárkánykoponyát.

- A Ghouzmi Gyöngyök - magyarázta. - Megvédenek minden mágiától. Minket Sacher Kovanovic hozott ebbe a világba, az ő Gyöngyei védenek bennünket, és ez ellen még maga Wuxor Ghouzm is tehetetlen. Az ő mágiájuk nem fog rajtunk, csak közvetve. Nem varázsolhatnak el, nem robbanthatják szét az agyunkat, nem uralkodhatnak az akaratumk fölött, nem lőhetnek belénk villámokat... mert Sacher Gyöngyei semlegesítenek minden mágiát.

Lady Lilliag kezdte más szemmel nézni a dolgokat.

- De a teremtményeik megsebezhetnek, megölhetnek, igaz?

Barom elvigyorodott.

- És mi is kinyírhatjuk azokat.

- A harc tehát nem Sacher és Wuxor Ghouzm között folyik, hanem köztünk és Wuxor teremtményei között. Wuxor Ghouzmot mi tehát nem ölhetjük meg...

- Dehogynem! Csak ő nem ölhet meg bennünket! Minket védenek a Gyöngyök, de ő sebezhető.

- Dehát ő... egy Isten! Isteni hatalommal bír. Vagy talán nem?

Az emcskány türelmetlenül dobbantott a bal mellső patájával.

- Csak addig Isten, amíg be nem lép Ghouzmba. Ha megteszi, sebezhető. Csak addig bír isteni hatalommal e világ általa uralt részei fölött, amíg a valódi énje a kinti világban marad. Viszont ha a lelke nincs Ghouzmban, tehetetlen!

Lady Lilliag ernyedten sóhajtott.

- Még mindig nem értem.

- Pedig egyszerű - morogta Barom. - Vegyük Sachert! A Helios egy eldugott helyén felépítette a tanyáját. Megálmodta Ghouzmot mégpedig oly módon, hogy beküldte a lelkét. De a teste kint maradt a valós világban, a Helioson... akárcsak a mienk. Ő időről időre felbukkant Ghouzmban... mármint az elképzelt énje, s mivel a valós énje a Helioson maradt, s kívülről ő formálhatja Ghouzmot, az elképzelt énjét felruházta isteni hatalommal. Varázsolhat, tájakat formálhat, megváltoztathat dolgokat. És meg is tette mindaddig, amíg Wuxor Ghouzm szemet nem vetett erre a világra, és el nem döntötte, hogy megszerzi magának. Mert ettől kezdve Wuxor ellenmágiája folyamatosan akadályozta. Olyannyira, hogy már a képzeletbeli képmását... vagyis a lelkét is csaknem elpusztította. Hatalmas csatákat vívtak, és rádöbbenek, hogy képzelt mindenhatóságuk és halhatatlanságuk bizony nem is olyan megkérdőjelezhetetlen. Közel jártak ahhoz,

hogy végképp elpusztítsák egymást. Mindketten visszavonultak. Ettől kezdve Sacher alig-alig mutatkozott Ghouzmban...

- És a Gyöngyök? - kérdezte Lady Lilliag. - A Gyöngyhalász? És a végtelenbe nyúló országút?

Barom sóhajtott.

- Ezt a mesét csak azért találta ki, hogy a halhatatlanság ígéretével ide csaljon bennünket. De nem ez a lényeg. Hanem az, hogy Sacherhez hasonlóan Wuxor Ghouzm is kivonta magát ebből a világból. Mert ha megjelenik, az könnyen a vesztét okozhatja. Viszont ha elpusztítjuk minden szolgáját, azt hiheti, hogy Sacher nyerte meg a csatát, és ha nem akarja elveszíteni ezt a világot, mutatkoznia kell. És ha ezt megteszi... megöljük!

- Ugyanúgy, mint az ellenfelét? - Zora szándékosan nem mondta ki hangosan Sacher nevét.

- Ó, nem! - dörögte Barom. - Sachert a saját világában öltük meg. A nyitva hagyott térkapun át a Helioson égettem szénné! Wuxor Ghouzmnak csak a képmását pusztíthatjuk el, de ha ez sikerül, soha többé nem lesz képes behatolni ebbe a világba!

Lady Lilliag figyelmesen nézegette a fellelkesülten magyarázó hatalmas jószágot.

- Te mindenki másnál jobban szeretnéd megölni Wuxort, igaz? - kérdezte csendesen.

Barom egy darabig fontolgatta a kérdést, aztán bólintott.

- Nem szükségszerűen megölni - jelentette ki. - Inkább a hatalmamba keríteni. Kényszeríteni, hogy szüntesse meg azt a mágiát, ami a mi boldogtalan négyesünket egy ilyen otromba testbe börtönözte.

- És ha nem teljesíti ezt a követelést?

Barom dühösen dobbantott.

- Akkor megöljük. Ha Wuxor Ghouzm meghal, ez a világ Isten nélkül marad. És ez azt jelenti, hogy az isteni mágiák egy idő múltán elenyésznek...

- Vagyis visszaváltoztok azzá, akik voltatok?

Barom bólogatott.

- És ha nem lesznek istenek és nem kell az ocsmány teremtményeik ellen háborúznunk, talán mi magunk is megtaláljuk a módját, hogy visszakerüljünk az eredeti világunkba, vagy isteni hatalmat nyerve új világot alkothassunk magunknak.

Lady Lilliag a fejét rázta.

- Nem túl vakmerő elgondolás ez? Miből gondolod, hogy sikerül elpusztítanod Wuxor Ghouzmot?

Barom szélesen elvigyorodott, és a torka mélyéről iszonyatosan bűzös lehelet böffent fel magától. A Lady elfordította a fejét.

- Ha nem hinnék abban, hogy Wuxor Ghouzmot meg lehet ölni, soha nem hatoltam volna be önszántamból Ghouzmba. Tudom, hogy van rá mód. És Sacher is azt mondta, hogy Wuxort nem

megölni nehéz, hanem megtalálni. Ha egyszer szemben állunk vele, majd tudni fogjuk a módját...

- Mint ahogy Sacher esetében is?

Barom harsányan röhögött.

- A fején találtad a szöget, Cicus! Jól alakultak a dolgok, Wuxort egyre jobban visszaszorítottuk, és a jó öreg Sacher túlságosan elbízta magát az utóbbi időben. Mindig is elővigyázatos volt, ha az ellenségről volt szó, de velünk kapcsolatban kissé elbízta magát. Pedig számíthatott volna rá, hogy kinyírjuk... azok után, amit velünk tett.

Lady Lilliag nem szólt. Azok után, hogy Sir Vladinoff nem akarta elárulni, mi történt velük, nem tartotta etikusnak, hogy kérdezősködjön. Barom azonban önmagától megadta a választ.

- Igen, Sacher Kovanovic volt az, aki ilyen szörnyeteget csinált belőlem... belőlünk. A galaxis túlfeléről odacsalt a Heliosra a csodás gyöngyeivel, aztán egy mesével elkábított és alkut ajánlott. Hát persze, hogy örömmel belementem. Akkor még nem tudtam, mire vállalkozom. Fiatal voltam és bohó, imádtam a kalandokat. S mivel két évembe telt, mire Sacher nyomára akadtam, nem akartam ennyi elpazarolt idő után feladni a lehetőséget, hogy a halhatatlanság birtokosa legyek. Ha azt kívánta volna, hogy a pokolba ereszkedjek le, s öljem meg a főördögöt, én azt is önként és dalolva vállalom...

- És mégis Sacher ellen fordultál.

- Kezdetben nem. Lelkesen harcoltam a többiekkel. Akkor még voltunk vagy kétszázan. Ám ahogy teltek az évek, a Ghouzm Gyöngyeinek a létszáma egyre fogyatkozott, és Sachertől egyre kevesebb és kevesebb segítséget kaptunk. Néha már-már úgy éreztük, mintha megfélemezett volna rólunk a mi Nagymesterünk. És aztán egy napon keserűen rá kellett döbbernem az igazságra. Sacher idecsalt, becsapott, kihasználta, aztán amikor már úgy vélte, eleget segített, egyszerűen... eldobott. A válságos pillanatban ahelyett, hogy segített volna, könnyű szívvel feláldozott, mint egy sakkjátszmában a parasztot...

Igaz, Barom elhallgatott, de a Lady érezte, hogy folytatni fogja, és nem akarta megzavarni a beszámolót a kérdéseivel. És Barom fél percnyi habozás után keserű hangon folytatta is.

- Fél éve történt. A Suhanó Árnyak Völgyében portyáztunk. Én, Triton Werner meg Sir Vladinoff. Egészen hirtelen történt. Egy térkapu nyílt tőlünk két mérföldnyire, a völgy túlsó szélén, és Sacher Kovanovic jelent meg. A jellegzetes motorján. S szinte ugyanabban a pillanatban egy másik térkapu is megnyílt. Sötét alakok zúdultak ki belőle. Sir Vladinoff azonnal támadást parancsolt. Félőrült iramban vágattunk oda, és épp időben. Sachert bekerítették és minden oldalról támadták a Tűzmágus sárkányai. Sacher egy burokvédelmet varázsolt maga köré, ám a sárkányokat ez csak

időlegesen tartotta volna vissza. Egyre másra okádták rá a lángot, és a burokvédelem folyamatosan gyengült. Amikor odaérkeztünk, Sacher már minden erejét megfeszítve küzdött, hogy legalább még két percig dacolhasson a sárkányok támadásával. És ekkor érkeztünk mi! Látnod kellett volna, Cicus! Úgy bukkantunk elő a sziklák közül, mint a bosszúállás démonai, és szélvészfért rontottunk a nyolc sárkányra. Mi csak hárman voltunk, és szemernyi esélyünk sem lett volna, ha a sárkányok nem azzal foglalatostkodnak minden energiájukkal, hogy szétfújják Sacher védelmét. Így is hatalmas erőfölényben voltak, de Sir Vladinoff nem foglalkozott ezzel... és mi sem! Csak egy dolog lebegett a szemünk előtt: meg kellett mentenünk az istenünket, Sachert! Akár az életünk árán is! Rájuk lovagoltunk. Mire a tűzsárkányok észbe kaptak, kettőt már elintéztünk közülük, és további hármon ejtettünk kritikus sebeket. Szerencsére nem mi voltunk számukra a fontosak. Csak az a három foglalkozott velünk akiket megtámadtunk. A maradék három továbbra is Sacher egyre gyengülő burkát támadta minden energiájával. Viszont még így is csekély volt az esélyünk. Normál körülmények között háromnál kevesebben nem merésztünk volna megtámadni egyetlen sárkányt sem, nemhogy egy az egyben venni fel velük a küzdelmet. Hiszen egyetlen sárkány könnyűszerrel végezhet akár két bátor

harcossal is. Azonban akkor nem gondolkodtunk el ezen, csak az járt az eszünkben, hogy Sachert kimentsük szorult helyzetéből. Iszonyatos csata volt. Nem akarom ecsetelni saját jelentős szerepemet, de tény az, hogy Sir Vladinoff megölte a maga ellenfelét, aztán besegített nekem, s egyesült erővel legyőztük az én sárkányomat. Szegény Triton is igen kitett magáért, és alaposan megszabdalta a behemót tűzsárkányt, ami rá jutott, de otthagyta a fogát. Sir Vladinoff és én fejeztük be a munkáját. Ekkor már mindketten sárkányvértől csöpögtünk, és számtalan sebből véreztünk magunk is. Sacher védelmi burka már jól hallhatóan szikrázott, és néha ki-kihagyott. Vladinoff és én rájöttünk, hogy közösen több esélyünk van, s egy közös ellenfelet szemeltünk ki. A bestia nem foglalkozott velünk, mintha ott sem lennénk. Semmi mást nem akart, csak elpusztítani Sachert. Hagyta, hogy szurkáljuk, hagyta, hogy döfködjük, alig-alig védekezett. Minden erejével arra koncentrált, hogy a sárkánylángja minél nagyobb energiát fejthessen ki. Még így is öt percbe telt, mire kinyírtuk a beste állatot. A megmaradt kettő közül a nagyobbik változatlanul okádta a lángját Sacher pislákoló energiamezejére, de a kisebbik szembefordult velünk. Ez időt adott Sachernek, hogy valamelyest megerősítse széteső energiaburkát, és újabb értékes perceket nyerjen. Nem akarom fokozni az izgalmakat, Cicus. Lényeg

az, hogy kinyírtuk az újabb szörnyet, és ekkor már csak egyetlen sárkány maradt. Mint utólag megtudtuk, ő volt Vorxonogger Antraxeos Margonexus, minden tűzsárkányok ura, a Tűzmágus személyi testőre. Ő nem hagyta magát olyan "könnyen" lemészárolni, mint előző két társa, és mivel rájött, hogy Sacher energiaburkával ő már nem birkózhat meg, szikrázó dühvel fordult felénk... Mi már az erőnk végső határán álltunk... és a sebeink meg a fáradtságunk miatt csaknem lefordultunk a nyeregből. Vorxonogger engem szemelt ki. Szétmarcangolta alólam a paripámat, és mivel én kizuhantam a nyeregből, s szinte magatehetetlenül vergődtem, Sir Vladinoffot kezdte támadni, aki időközben fél méterre bedöfte az oldalába a hosszú lándzsáját. S e lándzsa miatt a sárkány nem érte el Vladinoffot. Én valahogy feltápászkodtam a földről, és a saját véremtől elvakulva egy szál törrel estem neki Vorxonoggernek. Már nem emlékszem pontosan arra, hogy mi történt. Összegabalyodtunk, ütöttük, szúrtuk, vágtuk, haraptuk egymást, és nem lehet tudni, mint végződött volna az összecsapás... ám ekkor megjelent a helyszínen még valaki. Egy térkapu nyílt, és Wuxor Ghouzm bukkant fel belőle. Azért jött, hogy leszámoljon régi ellenfelével, Sacherrel, aki a sárkányok támadása alatt alaposan meggyengült. Legalábbis Wuxor azt gondolta. Sacher azonban még rendelkezett a

legvégső tartalékaival, és minden isteni erejét, minden mágiáját bevetve esett neki Wuxornak. Valószínűleg Wuxor Ghouzm sem számított erre a lehetőségre és nem volt ideje felszerelkezni a szükséges erővel, mert nem bírta el a kifáradt Sacherrel. Ők ketten egymásnak estek, puffogtak a varázslatok, villámok cikáztak, sötét savas felhők záporoztak a völgyre, és rengések rázták meg a talajt. Végül is Wuxor Ghouzm volt az, aki védekezésre kényszerült. Sacher a legvégső tartalékaival vadul rohamozta. Én és Sir Vladinoff egyenrangú ellenfél voltunk Vorxonoggernek, jókora károkat tettünk egymásban, de egyik fél sem tudott felülkerekedni. És ekkor Wuxor Ghouzm visszavonult. A még nyitott térkapun át távozott. Azonban a távozása előtt megmaradt erejét besűrítette egy mágikus energianyalábba, mellyel Sacherrel vette célba. Egy emberderéknyi vastagságú, három méter hosszú lilás-zöldes-sárgás energianyaláb zúdult Sacher irányába. Ha Sacher nem lett volna résen, ez a végső csapás alaktalan masszává olvaszthatta volna. Ő azonban számíthatott egy ilyen támadásra. Védelmével felfogta a csapást, és az energianyalábot saját uralma alá vonta. Azonban már nem használhatta fel Wuxor ellen. És ekkor cselekedte meg azt a gyalázatos dolgot, amiért később az életével fizetett. Ezt a hatalmas, mágikus energianyalábot egyenesen ránk

irányította. Rám, Sir Vladinoffra, a hátasára és Vorxonoggerre. A lilás-zölde-sárgás energianyaláb sisteregve röppent felénk. Vorxonogger azonnal tudta, miről van szó, és megpróbálta kivédeni a csapást, de mivel mi folyamatosan támadtuk, nem maradt esélye. Egy pillanat alatt elsötétült előttünk a világ... én speciel elvesztettem az eszméletemet, és amikor magamhoz tértem, rádöbbsentem erre az ostoba helyzetre... én, Sir Vladinoff, Délceg és Vorxonogger az iszonyatos mágikus kisülések eredményeként egyetlen entitássá olvadtunk... És Sacher, aki ezt tette velünk, már eltűnt. Valószínűleg visszatért a saját világába...

Barom elhallgatott, és sóhajtott. Lady Lillia a tenyerébe fogta az állát, mintha tűnődne valamin.

- Lehet, hogy nem tehetett mást - jegyezte meg.

Barom felháborodottan kapta fel a fejét.

- Ki? Sacher? Ugyan már! Nem egy hasonló energianyalábot térített el korábban. Félreütötte azokat, mint a felé szálló teniszlabdákat. Most is megtehetette volna. Csak félre kellett volna csapnia, és az energianyaláb elszáll a semmibe. Legrosszabb esetben nekiütközik valamelyik közeli fának vagy sziklának, és azt a földig égeti... De nem! Sacher pontosan tudta, hogy az a sárkány, akivel mi harcolunk, nem más, mint Vorxonogger, a legveszedelmesebb a tűzsárkányok közül, és ő végezni akart vele. Azzal, hogy mi is ott vagyunk,

egy fikarcnyit sem törődött. Feláldozott bennünket... bennünket, akik pár perccel korábban az életünket kockáztattuk érte...

- Végül is túléltek - vetette közbe Lady Lilliag, de közben maga is úgy érezte, hogy Sacher túllőtt a célon.

Barom idegesen nevetett.

- Túléltek! - dörmögte. - De csak azért, mert Vorxonogger egy szemvillanás alatt felismerte a veszélyt, és minden mágikus energiáját egy védőburokra koncentrált. A védőburok szétolvadt ugyan, de mi megmenekültünk... ebben a formában. Ha Vorxonogger ezt nem teszi, esélyünk sincs!

Lady Lilliag hallgatott.

- Amikor magunkhoz tértünk, nagy küzdelem kezdődött a közös test uralásáért. Nemcsak Vorxonogger erős lelkével kellett megküzdenünk, de Délceg is hatalmi törekvéseket dédelgetett a pöttömnyi kis agyában. Én és Sir Vladinoff összefogtunk, legyűrtük a sárkányt, eltiportuk a csatamén ösztönös gondolatait, és azóta felváltva mi ketten uraljuk ezt a behemót testet. - Barom hallgatott egy darabig, aztán folytatta. - Ez jó lecke volt. Én és Sir Vladinoff megvitattuk a dolgot, és mindketten egyetértettünk abban, hogy ezt nem hagyhatjuk válasz nélkül. Elhatároztuk, hogy alkalomadtán bosszút állunk az áruló Sacheren.

- És ez sikerült is.

- Félévet kellett vámi a kedvező alkalomra. Már rég készültünk rá. Lestük a kedvező alkalmat. Most sikerült. Sacher végre hibázott. És meghalt. Utolérte a bosszúnk. Azonban...

Lady Lilliag biccentett.

- Azonban erről jobb nem beszélni senkinek, igaz?

Barom bólogatott.

- Közöttünk még mindig sokan vannak, akik hisznek Sacherben. Érte küzdenek, benne bíznak, s ha megtudnák, hogy az istenük halott, összeroppannának. Odalenne mindaz, amit eddig elértünk, mindaz, amiért eddig küzdöttünk...

- Azt hiszem, kezdem érteni - felelte a Lady. - És azt is, hogy miben reménykedtek... mármint te meg Sir Vladinoff.

Barom féloldalra hajtotta nagy, busa sárkányfejét, mint valami kutya.

- Ez az, Cicus!

- Csak azt nem értem - folytatta a Lady -, hogy miért olyan sürgős támadni? Wuxor Ghouzm megölése nem várhat?

Barom gondterhelten sóhajtott.

- A mágikus kapocs, mely összeköti a négyőnk lelkét, napról napra mélyül. És egyre közeledünk ahhoz a ponthoz, amikor e kötelék... megfordíthatatlanná válik. S akkor már nem lesz visszaút. Örökre így maradunk.

Lady Lilliag halkan füttyentett.

- Ez kínos.
- Meglehetősen.

A Lady hitetlenül rázta a fejét.

- Értem már... mindent értek. Hát ezért akarja Sir Vladinoff olyannyira átvenni a hatalmat. Hogy a Ghouzm Gyöngyeit minél előbb a Tűzmágus vára ellen vezesse.

Barom megkönnyebbülten röhögött.

- Sir Vladinoff is tévedhet! - jegyezte meg.
- Amennyiben?
- Kizárt dolognak tartotta, hogy meg tudjalak győzni, Cicus. És most már ne tagadd, hogy te is a mi pártunkon állsz!

Lady Lilliag fél percig tűnődött.

- Sok minden tisztább lett számomra - jelentette ki. - Megértettem az indokaitokat. De azt nem állítanám, hogy minden tekintetben osztozom is az elképzeléseitekben...

Barom élesen szívta be a levegőt.

- Ellenünk akarsz fordulni?

A Lady vállat vont.

- Nem tudom - ismerte el. - Belátom, hogy a saját szempontotokból igazatok van. Ugyanakkor ha arra az ügyre gondolok, amit a Ghouzm Gyöngyei képvisel, nem vagyok egészen biztos, hogy helyes az, amire készültök. Mindent kockára tesztek.

- De győzni fogunk! - harsogta Barom. - Nincs más lehetőségünk!

Zora Lilliaig sóhajtott.

- Meglehet.

- Mellénk állsz? - követelte a választ Barom ingerülten. - Vagy ellenünk fordulsz? Tudni akarom!

A Lady elfordult. Nem akart a vörösén izzó szempárba nézni.

- Még gondolkozom rajta.

- Hát gondolkozz csak! - dörmögte az emcskány. - De már nincs sok időd. Húsz perc múlva éjfél... és akkor döntened kell. És javaslom, hogy dönts helyesen! Mi nem ismerünk el középutat. Csak két lehetőség létezik: velünk vagy ellenünk...

Lady Lilliaig szenvtelenül nézte a behemót szörnyeteget.

- Át fogom gondolni - ígérte. - És most... örülnék, ha magamra hagynál, hogy kihasználjam azt a bizonyos húsz percet...

Barom elvigyorodott.

- Nem csak ezért jöttem, Cicus - vetette oda szokásos flegmaságával. - Van még valami.

- Éspedig?

- Szeretném, ha átgondolnál még valamit. Te értelmes nő vagy, és én szeretem az ilyeneket.

- Mire akarsz kilyukadni?

Barom ostobán vigyorgott.

- Veled vagy nélküled - kezdte vontatottan -, de átvesszük a hatalmat a Ghouzm Gyöngyei fölött. Meglehet, hogy elbukunk, és akkor mindnyájan meghalunk. De ha győzünk... és megöljük Wuxor

Ghouzmot, ennek a világnak új uralkodóra lesz szüksége. Ugye, nem kell elmagyaráznom, ki lesz az?

Lady Lillia merőn nézte a patáival türelmetlenül kapáló szörnyeteget.

- És? - kérdezte szenvtelenül.

Barom elvigyorodott.

- Ghouzm császáranak császárnőre is szüksége lesz.

- Nyilván rám gondolsz.

- Ki másra gondolhatnék? Te minden szempontból megfelelsz nekem.

Lady Lillia csodálkozni látszott.

- Neked? Én azt hittem, Sir Vladinoff hatalmi törekvéseiről beszélünk.

Barom nevetett.

- No persze! Vladinoff fog győzni, de ő sohasem akart uralkodni. És ezután sem akar majd. Ő igazi kalandor. Gyűlöli a felelősséget, és ő maga is elismeri, hogy nem alkalmas egy világ vezetésére.

- Ellenben te pont uralkodásra születél...

Barom őszintén csodálkozott.

- Ennyire sugárzik belőlem?

- Talán már meg is egyeztetek rajtam?

- Rajtad még nem - dörmögte Barom. - Rolf barátunk fura terveket szövöget veled kapcsolatban, ám ez engem csöppet sem zavar. Majd meglátjuk, hogy alakulnak a dolgok. És téged senki sem fog kényszeríteni. Én is csak a józan

belátásodra apellálok. Már csak azért is, mert azt már eldöntöttük, hogyha sikerrel járunk, és elintézzük Wuxor Ghouzmot, Vladinoff visszavonul, és rám hagyja az uralkodás terheit.

Lady Lilliag a szemöldökét ráncolta.

- És mi van akkor, ha számomra Sir Vladinoff álláspontja a szimpatikusabb? Meg sem fordult a fejedben, hogy esetleg ő jobban imponál nekem?

Barom mind a négy kezével legyintett.

- Lehet, hogy most ezt mondod, Cicus... de ha visszaváltozunk eredeti formánkra, fikarcnyi kétséged sem marad, hogy ki az igazi lovagod, és ki nem az...

A Lady ezt nem értette.

- Miről beszélsz?

Barom ismét röhögött.

- Lehet, hogy Vladinoff bátor és remek fickó, s vérbeli lovag, de van egy alapvető hibája, amit így látatlanban fel sem tudsz becsülni, Cicus. Vladinoff valaha igazi férfi volt, de ma már csak egy vénséges vén öregember, akinek reszket a térde, és pár éven belül még a hamut is mamunak fogja mondani. Én viszont vérbeli ifjú csődör vagyok, csodálatos, izmos testtel és igazi klasszikus szépségű arcvonásokkal. És ha már a szexnél tartunk, annyit elárulhatok, hogy fáradhatatlan szerető vagyok, s amíg Vladinoff a szüzességi fogadalmához hűen jóformán nőt sem látott közélről eddigi életében, én pontosan ismerem a

női test legrejtettebb, legédesebb titkait és a gyönyör minden fortélyát...

23.

A hatalmas lovagterem szinte kihaltak tűnt, pedig a vár összes lakója az ételektől és italoktól roskadozó hosszú asztal mellett foglalt helyet. Huszonegy marcona férfi és nő, köztük négy súlyos sebesült hevert a szomszédos kanapékon, de ezeken kívül az asztalnál ülők mindegyike viselt kisebb-nagyobb sérüléseket.

Miközben az asztalfőn ülő Miss Vogardia szónokolt, Lady Liliag egyenként szemügyre vette alkalmi harcostársait. Azt már korábban ellenőrizte mentális csápjaival, hogy rendelkezik-e valamelyikük a képességgel, de mindössze csak gyatra, ösztönös mentális erőt tapasztalt.

A vele szemben ülő Vagányt, s a mellette zabáló Vikinget már ismerte, s tőlük két hellyel arrébb Doki iszogatot csendesesen. De a többiek is pontosan olyanok voltak, mint ők. Rajta kívül öt nő, Miss Vogardiát is beleértve, a többiek férfiak. Díszes ruhákban, sebhelyes arccal, az övekben kardokkal és törökkel.

Miss Vogardia foglalt helyet a hosszú asztal

főhelyén, mint a hatalom jelenlegi birtokosa, s vele szemben, az asztal túlsó felén, a széket nélkülözve az emcskány foglalt helyet.

Ez az összejövetel tulajdonképpen egy halotti tor volt, és a szomorú aktualitást az eddigi főnök, a Kobra halála kölcsönözte. Mert Kobra, aki súlyos sérüléseket szenvedett, két órával korábban végleg elköltözött az élők sorából, és a hatalmat Miss Vogardia magának tulajdonította.

Lady Lilliag érdeklődve szemlélte a zord arcokat. Nem szondázta végig a tudatokat mentális csápjával, hiszen elég volt a feszült arcokra néznie, hogy lássa, nem mindenki ért azzal egyet, hogy a vén boszorkány parancsoljon fölöttük.

- Kobra akarta így - hangsúlyozta ki Miss Vogardia. - Mindannyian tudjátok, hogy Kobra még életében kikötötte, hogy amennyiben egy csatában az életét vesztené, én vegyem át a helyét. És én meg is teszem. Ugyanazt a taktikát kívánom folytatni, amit Kobra. Az utóbbi időben, bár számos jelentős győzelmet arattunk, túl sok harcost veszítettünk. A most következő pár hónap a regenerálódás időszaka. Erősödnünk kell, különben végünk. És ebben az erődítményben, a védelmező kupolám alatt erre van is lehetőségünk. Hacsak ismét el nem árul valaki...

Miss Vogardia nem nézett az asztal túlfele mögött üldögélő emcskány felé, de többen akaratlanul is arrafelé fordultak.

- Elvárom, hogy támogassatok és engedelmeskedjete nekem! - recsegte a vénasszony. - Nagyon jól tudjátok, hogy az én mágiám nélkül semmire se mennétek, és még ha akad is köztetek olyan, aki mást szeretne a Ghouzm Gyöngyei Kapitányának... márpedig én biztosan tudom, hogy van köztetek olyan... azt is arra kérem, hogy tegye félre a személyes érzelmeit, és csak a közös érdekekre gondoljon!

Halk morajlás kelt a teremben.

Egy varkocsba font hajú, megtermett, sötét bőrű férfi emelkedett fel a székéből.

- Ellenzem! - kiáltotta.

Miss Vogardia vészjósló pillantást vetett a közbeszóló felé.

- Nem értelek, Rogard! - recsegte. - Mit ellenzel? Azt, hogy egy rozoga vénasszony legyen a vezéretek?

A férfi meg se rezdült a gúnyos hangra.

- Nem - kiáltotta. - Az eljárást ellenzem!

- Igen! - rikkantotta egy vékony arcú, lapos mellű harcosnő, aki lila bőrnadrágot és hasonló színű bőrdzsekit viselt. - Egyetértek!

Legalább három férfi pattant fel a helyéről.

- Igazságot!

Miss Vogardia ráncos arca meg sem rezdült. Egyenként végigmérte az öt álló alakot.

- Mit akartok? - kérdezte vészjóslóan.

- Igazságot! - kiáltotta a nő.

Rogard, a varkocsos csendre intette morgolódo társait.

- Nincs kifogásunk ellened, Vogardia - jelentette ki ellentmondást nem tűrően. - Legalábbis abban az esetben, ha a többség elfogad vezérének. Szavazást akarunk!

- Milyen joron? - kérdezte keményen az öregasszony.

- Az életünk jorán - vágott vissza a varkocsos.

Miss Vogardia kegyetlen gúnnyal elmosolyodott.

- Mi az, Rogard, csak nem te akarsz Kapitány lenni?

- És ha igen? - Fejével a dacosan álló négy társa felé intett. - Mint láthatod, engem ők négyen támogatnak. És hányan állnak melletted?

- Az én mágián nélkül a Ghouzm Gyöngyei elvesznének...

- És meglehet a te vezetésed alatt is! - kontrázott Rogard.

Miss Vogardia feketére mázolt arcáról lehetetlen volt leolvasni, mire gondol. Ám Lady Liliag óvatosan bekúszott az öregasszony tudatába a mentális csápjával, és finoman, észrevétlenül a hatalmába kerítette azt.

Ettől kezdve most már ő beszélt Miss Vogardia hangján, és a vénasszony ebből mit sem vett észre. Azt gondolta, saját gondolatai hagyják el az ajkait.

- Legyen szavazás, ha ezt kívánjátok - egyezett

bele. - Üljetek vissza a helyetekre! Azt hiszem, Rogard, nem csak te pályázol a vezéri posztra, de mások is. Lássuk, ki mit akar...

- Egy pillanat! - harsant fel az emcskány mély, dörgő hangja.

Az egybegyűlt harcosok enyhe morajlással fordultak a tohonya emcskány felé. Az előzőekből kitűnt, hogyha nyíltan kimondani nem is merik, de nagyon sokan őt gyanúsítják az árulással, mely négy társuk halálát okozta.

Miss Vogardia (pontosabban Lady Lilliag) azonban nem várta meg, hogy bárki is közbeszólhasson.

- Sir Vladinoff szólni kíván?

- Mielőtt szavazásra kerülne a sor - kezdte Sir Vladinoff kimerően -, van valami, amit a Ghouzm Gyöngyei tudomására kívánok hozni. Meghallgattok?

A varkocsos harcos lángoló szemmel pattant fel.

- Honnan tudjuk, hogy Sir Vladinoff beszél? - ordította. - Lehet, hogy a Tűzmágus sárkánya beszél az ő nevében! Vladinoff, neked itt most nincs szavad!

Az emcskány felhördült.

- Talán te is árulással gyanúsítasz, Rogard?

A varkocsos férfi szemmel láthatólag megrettent attól, hogy szembeszálljon a feléje mozduló szörnyeteggel.

- Én csak azt mondtam, hogy nem tudhatjuk, ki

lakozik benned - morogta. - Most Sir Vladinoff beszél, de mi van, ha a következő pillanatban Barom veszi át a test uralmát... vagy a csődöröd vagy a sárkány?

- Ura vagyok a testemnek - jelentette ki dühösen Sir Vladinoff. - Legalább annyira, mint te a tiednek!

Rogard az asztalra csapott.

- Mit akarsz ezzel mondani?

- Csak azt, hogy ugyanolyan megbízható vagyok, akárcsak te. És ezt már számos alkalommal bizonyítottam. Attól, hogy ez a kínos baleset történt velem, még ugyanaz a Rolf Vladinoff vagyok, aki a Kobra jobbkeze volt!

- Mi az? Te is hatalomra törsz?

Nagy felzúdulás következett. Mindenki összevissza kiabált. Néhányan Sir Vladinoff mellé álltak, mások viszont hallani sem akartak arról, hogy egy szörnyetegnek engedelmesskedetek.

Lady Lilliag döntötte el a helyzetet.

- Elég! - rikácsolta Miss Vogardia. - Hallgassátok meg, mit akar mondani! Hadd beszéljen! És ne ordítózzatok közbe!

Az emcskány meglepett pillantást vetett a vele szemközt ülő banya felé.

- Adjátok nekem a bizalmat! - mondta habozás nélkül, és a morajlást túlharsogva folytatta. - Nem akarom ecsetelni a rég múlt győzelmeimet, hiszen nem az számít, hogy régebben ki mit cselekedett, hanem az, hogy most mire képes. És én vagyok

az, aki tudom, mit kell tennünk!

- Mindannyian tudjuk! - vetette közbe valaki.

Sir Vladinoff nem is törődött vele.

- Emlékezzetek! - dörögte. - Emlékezzetek, miért vagyunk mi itt! Valamennyien a halhatatlanságot, az örök életet keressük.

Egyezséget kötöttünk Sacherrel. És mit vállaltunk? Mit kell megtennünk, hogy elnyerjük a jutalmat, amit Sacher ígért? Emlékeztek még?

Ezúttal nem kísérte a szavait vad felmordulás. Többen érthetetlen szavakat mormogtak, de senki nem kiáltott közbe.

Sir Vladinoff folytatta.

- Sacher azért hozott át bennünket Ghouzmba, hogy megöljük az ellenségét, Wuxort, a Főmágust.

Senki sem szólt. Lady Lillia érezte, hogy az uralma alatt tartott tudat mocorogni kezd erre a bejelentésre, mintha kikíváncozna belőle valami, ám ő erősen tartotta, és meggátolta abban Miss Vogardiát, hogy szóhoz jusson.

- És kérdezem én - folytatta Sir Vladinoff egyre inkább belelendülve -, az elmúlt évtizedek alatt mennyivel jutottunk közelebb a megoldáshoz ahhoz képest, mint amikor elkezdtek?

- Legyőztünk három Létmágust! - kiáltotta közbe az előbbi vékony arcú nő.

- Leromboltuk vagy elfoglaltuk az erődítményeiket - tette hozzá egy kopaszodó férfi.

- És megtizedeltük a teremtményeiket! - kiáltotta

dühösen Viking.

Az emcskány türelmetlenül ingatta hatalmas fejét.

- De Wuxor... őt látta-e már rajtam kívül bármelyikünk is? Volt-e alkalmunk bármelyikőtöknek is legyőzni az istenünk nagy ellenfelét?

Senki sem szólt.

- És mit szólnátok akkor - kérdezte pillanatnyi hatásszünet után Sir Vladinoff -, ha én azt mondanám, tudok egy módot arra, hogy elvégezzük a feladatunkat?

Többen felpattantak a helyükről, néhányan gúnyosan nevettek, mások szitkozódtak, megint mások pedig összevissza ordítottak.

Az emcskány megvárta, amíg elül kissé a hangzavar, csak aztán folytatta.

- Egy nagyon értékes információ birtokába jutottam. Pontosan tudom, hogy hol és mikor találkozhatnánk Wuxor Ghouzmmal.

A teremben még a légy zümmögését is hallani lehetett volna, ha vannak jelen legyek. Erre a bejelentésre még

Lady Liliag is meglepődött, és a boszorkány tudata csaknem kiszabadult a hatalmából.

- Mit beszélsz? - kérdezte egy kecskeszakállas, félszemű férfi hitetlenkedve. - Ez valami vicc?

- Véresen komoly - felelte higgadtan Sir Vladinoff. - Elég régen ismerhettek ahhoz, hogy tudjátok, én megvetem a sületlen tréfákat. És egy

idő óta, amióta ezt az ormótlan testet viselem, valahogy még inkább nincs kedvem tréfálni. - Várt egy kicsit, de senki sem mosolygott a kijelentésén. - Tudom, hol kaphatjuk el Wuxor Ghouzmot - ismételte meg. - De ezen kívül semmi mást nem ígérek. Azt, hogy sikerül-e végeznünk vele, bevégezve ezzel hosszúra nyúló feladatunkat, azt nem lehet tudni. De ha elfogadtok vezéreteknak, és alávetitek magatokat a parancsaimnak, én kínálok egy esélyt a végső nagy leszámolásra. És gondoljátok meg... nem több-e ez mindannál, amit közületek bárki más kínálhat?

- És ha mindannyian otthagyjuk a fogunkat? - kiáltotta Rogard, és fennhangon nevetett. De senki sem tartott vele. Az emberek komoran bámultak maguk elé.

- És ha elpusztulunk? - vont vállat az emcskány. - Legalább abban a tudatban halunk meg, hogy mindent megpróbáltunk. S ha meg sem kíséreljük végrehajtani a feladatunkát, amit önként vállaltunk... és csak farkunkat behúзва meglapulunk... akkor is meghalunk.

Még mindig nem szólt közbe senki. Az emcskány zavartalanul folytatta.

- Mindannyian tudjuk, hogy Sacher már alig-alig segít bennünket. Igaz, hosszú idő után most küldött egy újabb harcost, Lady Liliagot, de vele még nem oldódnak meg a problémáink. Pedig most nyeregben vagyunk. Három Létmágust már

legyőztünk, s igaz, alaposan megfogyatkoztunk, de az ellenfeleink is legalább annyira meggyengültek. Miss Vogardia azt mondja, húzzuk meg magunkat itt, a biztonságban, lapuljunk egy darabig, s reménykedjünk, hogy hamarosan újabb erősítések érkeznek. Talán igaza van. Nem! Nem állítom, tőletek kérdezem. Talán igaza van Miss Vogardiának?... Tudjátok jól, hogy nem. Nem fogunk erősítést kapni. Legalábbis nem annyit, hogy túlerőben legyünk. Viszont amíg mi várunk, megvert ellenfeleink új erőre kapnak, újabb ocsmány kreatúrákat teremtenek, és adandó alkalommal egyszerűen lerohannak majd bennünket. Mi a véleményetek? Várjuk ki ezt az időt?

Nagy morgás támadt. Az asztalszomszédok egymással vitatták meg a kérdést.

- Támadni akarsz? - kiáltotta valaki gúnyosan. - Azt akarod, hogy huszonketten ostromoljuk meg a Tűzmágus várát?

Többen fennhangon röhögtek. Sir Vladinoff azonban nem hátrált meg.

- Igen - dörmögte -, támadni akarok. Nem akarom elpuskázni a kínálkozó alkalmat, mely talán az egyetlen az elkövetkezendő száz évben.

- Micsoda?

Többen felhördültek.

- Wuxor Ghouzm holnap... pontosabban ma éjfélkor materializálódni fog ebben a világban -

jelentette be komoran Sir Vladinoff. - Ha találkozni akarunk vele, ott kell lennünk a Tűzmágus palotájában!

Minden eddiginél hatalmasabb hangzavar tört ki.

- Honnan veszed ezt? - harsogta túl a lármát egy öblös hang. - Megálmodtad?

Valaki röhögött. Egy nő pedig csendet akart teremteni, de mivel senki nem hallgatott rá, hisztérikusan sikoltozni kezdett.

- Elég! Elég! Elég!

Ez hatott. Ám időbe telt, mire az asztaltársa a hisztériát is elhallgattatta.

- Nem a levegőbe beszélek - harsogta Sir Vladinoff. - Az információm hiteles. Olyasvalakitől tudom, aki önmagától sohasem árulta volna el Wuxor Ghouzm érkezését. De én nem kérdeztem, kiszedtem belőle.

- Ugyan kiből?

Az emcskány gusztustalanul elhúzta a száját, mintha vigyorgna.

- Elfelejtettétek, hogy ebben a testben velem együtt osztozik Vorxonogger Antraxeos Margonexus is, a Tűzmágus személyi testőre. Akár akarja, akár nem, belelátok a gondolataiba, és tudom, hogy pontban éjfélkor Wuxor Ghouzm meg fog jelenni a Tűzmágus palotájában. Ha jól időzítünk, jó kis meglepetést okozhatunk. És ha pont akkor ütünk rajta a Főmáguson, amikor testet ölt... bevégezhetjük végre azt a feladatot, amire

felesküdtünk.

Sápadt arcok meredtek egymásra. Lerítt róluk, hogy saját kétségeikkel birkóznak.

- És hogy képzeled? - kérdezte a beállt csendben Vagány. - Szép nyugodtan beszélünk abba a jól őrzött erődítménybe, melyen a négy Létmáguson kívül legalább háromezer tűzsárkány, hányadék, vérmanó, légcápa, vízfarkas és ki tudja, miféle söpredék zsúfolódott be?

Az emcskány erre a kérdésre is készen állt a válasszal.

- Sikerült kiszednem még egy fontos információt Vorxonogger tudatából - felelte határozott, zengő hangon. - Van a palota kazamatáiban egy titkos térkapu, melyet a Tűzmágus szükség esetére tartogat. Vorxonogger ismeri a titkát, mint lehet ezt a térkaput megnyitni... kívülről!

A tanácskozás résztvevői halkan suttogtak egymással, de erre a bejelentésre síri csend támadt.

- És amit Vorxonogger tud, azt én is tudom - fejezte be a mondandóját Sir Vladinoff. - Ki tudom nyitni ezt a térkaput, amelyen át észrevétlenül bejuthatunk a palotába.

Valaki diadalmasan felordított, valaki más szitkokat kiáltott, Rogard fel akart ugrani a székéről, de nagy izgalmában a lába megakadt valamiben, előrebukott, és felborított egy kancsó bort, egyenesen a szemközt ülő vékony arcú nő

ölébe. Az harsányan káromkodott, mint egy kocsis. Viking az öklével az asztalt püfölve próbálta magára terelni a figyelmet, egy öblös hangú, pocakos férfi ordított, mint a fába szorult féreg, de az általános kavarodásban senki sem figyelt oda senkire.

- Ez csapda is lehet! - ordította Rogard idegesen, és lesöpörte a zubbonyáról a rátapadt zöldségeket.

- Nem csapda! - bömbölte Sir Vladinoff teli torokból, és a levegő reszketett a hanghullámoktól.

- A nagy lehetőség! Bízhatok bennem!

- Benned bízunk! - sivította Vagány idegesen. - De mi van, ha a sárkány félrevezet?

- Lehetetlen! - zúgta az emcskány. - Ennek az átkozott helyzetnek legalább ennyi előnyét élvezem. Belelátok a legtitkosabb gondolataiba is!

- És ő is a tiedbe!

- Igen. De mivel én vagyok hatalmon, ő nem tudja használni a tudását. Válasszatok vezetőtöknek! És én győzelemre viszlek benneteket!

Rogard dühösen hadonászott.

- Senki sem bízik benned, Vladinoff! Az emberek engem akarnak követni.

Többen megerősítették ezt az állítást, mások pedig Sir Vladinoff pártjára álltak.

Lady Liliag egyre nehezebben tudta tartani a boszorkány szabadulni akaró tudatát. Megelégedte

a vitát.

- Döntsetek! - rikoltotta Miss Vogardia. - Döntsetek el, kit akartok követni!

- Bárhogy döntötök is - ordította az emcskány -, én mindenképpen megyek. Nem sokkal éjfél előtt megnyitom a titkos térkaput, és ha kell, egyedül hatolok be! Ha kell meghalok, de nem várok tétlenül!

- Döntsetek! - rikoltotta Miss Vogardia. - Lássuk, ki tart Vladinoff-fal!

Ő maga elsőként emelkedett fel az asztaltól felállásával jelezve, hogy Vladinoffra szavazott. Egymás után emelkedtek fel az emberek. Először csak négyen, aztán még ketten, majd még hárman. A társaságnak csaknem a fele Sir Vladinoff mellett foglalt állást.

Lady Lilliag ülve maradt.

Az ülve maradottak közül néhányan kérdően pislogtak Rogardra, mintegy tőle téve függővé saját döntésüket. A varkocsos férfi azonban szigorú pillantással parancsolta vissza ingadozó, felállni készülő híveit.

Lady Lilliag mentális csápját visszahúzta Miss Vogardia megzavart egyéniségéből, és Rogard enyhe mentális köddel övezett agyát támadta meg. Elsőre behatolt.

A varkocsos férfi megrezzent, a keze görcsbe rándult. Aztán lassan, önmagával küszködve, bizonytalanul egyenesedett fel. Kihúzta magát, és

a szeméből zavart értetlenség sugárzott, mintha maga is csodálkozna saját cselekedetén.

- Vladinoffnak igaza van - préselte ki szorosra zárt ajkai között. - Ez az egyetlen esélyünk. Én vele tartok!

És mintha csak ez lett volna a jelszó, szinte egyszerre tápáskodtak fel az eddig ülve maradottak. Az asztalnál egy kivételével most már mindenki állt, s tekintetük csodálkozva fordult az egyetlen személy felé, aki rendületlen nyugalomban továbbra is ülve maradt.

- Lady Lillig - dörmögte Sir Vladinoff kissé megbántottan. - Mindenki velem tart. Ön talán nem kíván támogatni engem?

Zora kényelmesen hátradőlt a székében, karba fonta a kezét, és úgy nézett végig az álló harcosokon, vizslató pillantása egyikről a másikra vándorolt. Végül a zavart Miss Vogardián állapodott meg a tekintete.

- Nem fogadhatom el vezérnek Sir Vladinoffot - jelentette ki határozottan, csengő hangon. - És önök sem tehetik ezt.

Minden szempár értetlenül meredt rá. Zora zavartalanul folytatta.

- Önök a Ghouzm Gyöngyei. A nevüket onnan kapták, hogy hozzám hasonlóan gyöngyöket viselnek a fejükben, amit Sacher tett oda. Egy gyöngyöt, mely védi önöket bizonyos mágiákkal szemben. És ezért cserébe önök hűséget fogadtak

Sachernek, igaz?

Igenlő mormogás volt a válasz.

- Akkor a vezérük nem lehet Sir Vladinoff!

Többen felhördültek.

- Hogy-hogy?

- Micsoda?!

- Mit jelent ez?

Lady Lillia az emcskányra pillantott.

- Van valami, amiről önöknek nincs tudomásuk - kiáltotta hirtelen hévvel. - Jól figyeljenek! Most hallani fognak valami fontosat Sacherrel kapcsolatban!

Elhallgatott, és az emcskány felé fordult, mintha tőle várná a magyarázatot. Jól érzékelte, hogy az izzó szempárban düh és ijedség keveréke villant. És az sem kerülte el a figyelmét, hogy az emcskány teste alig észrevehetően reszketni kezd. Nem a hidegtől, nem is a félelemtől - hanem pontosan úgy, mint legutóbb, amikor pusztító lángot okádott az ellenségeire...

24.

- Magyarázatot követelek! - bömbölte Sir Vladinoff, és a hatalmas test megfeszült, mintha támadni készülne.

Lady Lilliag a feszült csendben nem várta meg az emcskány reakcióját. Mentális csápjait kivonta Rogard ellenkező tudatából, és zökkenőmentesen visszacsusszant az önmaga viselkedésén csodálkozó Miss Vogardia tekervényes személyiségébe.

- Miss Vogardia! - kiáltotta Lady Lilliag harsányan, még mindig ülve. - Önről mindenki tudja, hogy varázslónő... Elárulja a társainknak, mit tud rólam?

Mindenki a boszorkányra pillantott. A ráncos arc erős zavara egyértelműen arról látszott árulkodni, hogy tud valami olyat, amit nem szívesen árulna el.

Lady Lilliag nagyon ügyesen játszotta ki a boszorkány zavarodottságának tényét, pedig az öregasszony éppen amiatt volt zavarba, hogy nem értette, korábban miért támogatta oly buzgón Vladinoffot, amikor a gyűlés előtt épp arra készült fel, hogy minden erejével ellene forduljon.

Nem értette saját viselkedését, viszont arról sejtelve sem volt, hogy a cselekedeteit valaki más irányította, és a száján kicsusszanó szavak voltaképpen nem is tőle származtak.

- Nos, Miss Vogardia! - kiáltotta a Lady hevesen. - Tagadja talán, hogy Sacher egy varázsüzenetet küldött magának?

Az öregasszony arca megrándult.

- Nem tagadom - suttogta.

- Ki vagyok én? - kiáltotta a Lady.

- Lady Zora Lilliag.
- Ki küldött engem?
- Sacher.

A Lady olyan ügyesen befolyásolta az öregasszony arcjátékát és a szavait, hogy senki sem vehette észre, hogy voltaképpen ő önmagával beszélget.

- És miért küldött engem Sacher? - emelte fel a hangját. - Hangosan mondja, Miss Vogardia, hogy mindenki jól hallja!

Az öregasszony jó félperces szünetet tartott, hogy a szavai annál megdöbbentőbben törjék meg a feszült várakozás csendjét.

- Sacher azért küldte közénk Lady Lilliagot - recsegte a boszorkány remegő hangon -, hogy átvegye a halott Kobra helyét. Lady Lilliag lesz a vezérünk. Engedelmeskednünk kell neki!

Döbbent csend támadt.

- Kobra alig másfél órája halott - morogta valaki.
- És Sacher...

- Hallgass! - rikoltotta a boszorkány dühösen. - Sacher elégedetlen velünk! Túl kevésre jutottunk! Kobrának meg kellett halnia! Egy energikusabb vezetőre van szükségünk! És ez Lady Lilliag!

- Így van! - kiáltotta zordan a Lady. - Ne keressék az árulót! Sacher akarta így. Ő nyitotta meg a mágikus védelmet az ellenség előtt, hogy ezzel figyelmeztesse önöket! Fogytán a türelme! Engem küldött, hogy a Ghouzm Gyöngyei élére

álljak! Hát ezért nem lehet Vladinoff a parancsnokuk! Nekem kell engedelmeskedniük!

Fenyegetően nézett körül a meglepett, hitetlenkedő arcokon.

- Senki ne merje kétségbe vonni Lady Lilliag hatalmát! - zúgta sápadtan Miss Vogardia. Természetesen nem önmagától, de ezt még ő maga sem tudta.

A Ghouzm Gyöngyeinek harcosai, harcosnői tanácstalanul néztek egymásra, zavartan keresték egymás tekintetét.

- Üljenek le! - parancsolta a Lady. - Én nem kérdezem, hogy ki tart velem, mert önöknek nincs választásuk. El kell fogadniuk.

Rogard keze összeszorult egy rézkupán. A férfi az ajkába harapott.

- Lady Lilliag... ön...

- Üljön le, Rogard! - parancsolta a Lady. Ezúttal nem vette át a hatalmat a férfi agya fölött. Kezdte már kimeríteni a heveny mentális erőfeszítés. Más meggyőzési módot választott. - Lehet, hogy nem tart alkalmasnak a vezetésre, de ajánlom, ne vonja kétségbe az istene parancsát! És ha mégis kétségei támadnának, hozzám forduljon magyarázatért! És ne tévessze meg a lányos külső! Másmilyen is tudok én lenni. - A Lady kivillantotta kegyetlen acélfogait, s lenyűgöző, légies mozdulattal odamutatta mindkét kezének ujjait azon pillanatban, amikor a mesterséges

körömházból előbújtak, majd a helyükre visszacsusszantak acélkarmai. - Sacher nem véletlenül választott engem. Én egy kétlábon járó gyilkológép vagyok. Egész életemben az ölés művészetét gyakoroltam, és azt a szót, hogy "irgalom", csak hírből ismerem.

A Lady kis hatásszünetet tartott, és ahogy körülnézett a meghökkenett harcosokon, sikerült olyan szenvtelen, gőgös és közönyös képet vágnia, amit épp ilyen alkalmakra gyakorolt.

- Nem akarok sokat beszélni - lehelte alig hallhatóan -, csak tudni szeretném, van-e önök között olyan, aki megkérdőjelezi az alkalmasságomat?

Körülpillantott. A zavart harcosok egymás után ereszkedtek vissza a székekbe. A Lady fellépése olyan lehengető volt, hogy a legcsekélyebb ellenállást is felőrlötte.

Most már mindenki ült.

Lady Liliag az asztal túlsó szélénél félig térdelő, félig álló emcskány felé fordult.

- Sir Vladinoff! Ön is hajlandó elfogadni a parancsaimat?

Az emcskány szinte remegett a feszültségtől, vörösen izzó szeméből csodálkozás, düh és határozatlanság áradt. Lady Liliag nem fordította el a fejét, keményen állta a zord pillantást.

- Nos, Sir Vladinoff? Feleljen! Engedelmeskedik nekem?

Az emcskány lassan bólintott.

- Rendelkezzen velem, Lady.

Lady Lilliag felállt.

- Rendszerben. A tanácskozást lezárom. Mindenki térjen vissza a szobájába! Hat óra alvást engedélyezek, és további két órát adok arra, hogy mindenki legjobb tudása szerint felkészüljön az élete legnagyobb összecsapására. Ezt követően várják az indulási parancsokat!

Döbrent arcok meredtek rá.

- Hová megyünk? - bukott ki a kérdés Dokiból.

Lady Lilliag türelmetlenül intett.

- A Tűzmágus palotájába. Hogy megöljük Wuxor Ghouzmot. Csaknem minden tekintetben egyetérték Sir Vladinoff tervével. Minden úgy lesz, ahogy ő javasolta. Egy apró eltéréssel: az akciót ugyan Sir Vladinoff fogja irányítani, de a legfőbb parancsnok én leszek; mindenki nekem köteles engedelmeskedni! Sacher kiválasztottjának! Nos, gondolom, megértették. Sir Vladinoff, az akció irányítását önre bízom! Legyen szíves, válassza ki a helyetteseit, ismertesse az emberekkel a feladatukat! Dolgozza ki a tervet pontosan! Végeztem!

Lady Lilliag energikus mozdulattal felegyenesedett, és mielőtt további kérdések vetődhetek volna fel, lendületes léptekkel kisért a Lovagteremből.

Lady Lilliag visszatért a szobájába, és belülről bereteszte az ajtót. Nem akarta, hogy bárki is megzavarja a nyugalmát. Túl sok minden történt, amit át kellett gondolnia.

Töprengve gondolt Sir Vladinoff dühös, majd megadó pillantására. A kísérlet voltaképpen eredményesnek bizonyult. Sir Vladinoff megadta magát, és behódolt az erősebb akaratnak. S ez megnyugtatta a Ladyt. Talán az emcskány mégsem sántikál semmi rosszban, ha ilyen könnyű kis támadásra képes volt letenni arról a tervéről, amit elhatározott.

Lady Lilliag elmosolyodott. Imponáltak neki az olyan férfiak, akiknek a bátorságához nem fér kétség, de ha a helyzet úgy kívánja, készséggel megadják magukat, és engedelmesen fejet hajtanak. Legalábbis egy nő előtt.

Azonban a Ladynek nem csak az volt a szándéka ezzel a kis színjátékkal, hogy meggyőződjön a hős lovag reagálásáról. Olyasmit tett, amire a gondosan kalkuláló Sir Vladinoff sem számított. Valószínűleg nem hitte el, hogy őt Sacher valójában a Ghouzm Gyöngyei

parancsnokának szánt, és most valószínűleg teljes gőzzel azon töpreng, vajon mire megy ki a játék.

És nem érti! Nem fogja megérteni.

Pedig Lady Lilliag szánt szándékkal zavarta össze Sir Vladinoff gondolatait. Mégpedig azért, mert a zavaros gondolatok belülről rombolják a mentális védelmet, és talán könnyebben áthatolhatóvá teszik.

S Lady Lilliagnak feltett szándéka volt, hogy áthatoljon azon a sötét labirintuson, és megtudja végre, mire készül Sir Vladinoff. Bizonyosságot akart. Nem várta, hogy csúnya dolgok derülnek ki, inkább abban reménykedett, hogy őszinte szándékokra és kedvező gondolatokra bukkan.

Lady Lilliag leheveredett az ágyra, behunyta a szemét, és memorizálta azt az útvonalat, amelyen korábban már behatolt az emcskány mentális védelmének bonyolult labirintusába. Gyors ütemben járta végig a már korábban felderített részeket, és nagy lendülettel kereste a további előrehaladás lehetőségét.

Elégedetten tapasztalta, hogy alaposan összezavarta a férfit, mert a mentális fal egyre jobban átjárhatóbbnak bizonyult. Nem tudta, milyen közel jutott már a célhoz, és hány mérföldet kell még megtennie így centiméterről centiméterre tapogatózva, de azt tudta, hogy már átjutott a legnehezebb szakaszon, és még ha csak hetek vagy hónapok múlva is, de előbb vagy utóbb

mindenképpen sikerülnie fog áttömi a védelmet.

Órákon keresztül tapogatózott előre képzeletbeli csápjaival a mentális szutyokban, és többször is megakadt, hátrálnia kellett, vagy ha túlságosan elakadt, korábban felderített részekről újra kezdenie.

Lady Lillig nem adta fel egykönnyen, de végül három órai küszködés múltán kimerülten, verejtékben úszva még is kivonta mentális tapogatóit. A bejárt utat ismét gondosan memorizálta, majd hagyta, hogy erőt vegyen rajta az álom.

Igaz, nem sokkal ezelőtt legalább hét órát aludt, de a mentális tevékenység mindig annyira kimerítette, hogy ilyenkor napokat át tudott volna aludni. Arról nem is beszélve, hogy pihennie, regenerálnia kellett, s felkészülnie a nagy összecsapásra, melyben valószínűleg egy friss mentális erőnek is nagy szerepe lesz majd.

Azt hitte, nyugodtan pihenhet, ám amint elszenderedett, ismét érkezett a ködös, bizonytalan álom. A segélykérő férfi arcát most sem látta, de azt igen, hogy a kezén, a lábán és a derekán súlyos bilincsek lógnak, melyek végét egy falba ágyazott karikához rögzítették.

Valamiféle börtön lenne?

És a férfi esdeklőn nyújtotta felé megbilincselte kezét.

- Zora! - hallatszott újra és újra a távoli,

visszhangos kiáltás. - Zora! Segíts!

Aztán minden abbamaradt. A Lady felébredt. S e pillanatban kopogtak az ajtón.

- Lady Lilliag! - kiáltott be Doki. - Ébredjen! Sir Vladinoff üzeni, hogy a Ghouzm Gyöngyei készen állnak a végső bevetésre!

26.

Lady Lilliag gondosan leplezve sérült lába lüktetését, energikus léptekkel sietett ki a külső várudvarra. Ott már felsorakozva várt rá a serege. Valamennyien türelmetlen paripák nyergében várták az indulást, kivéve persze az emcskányt, aki elhúzódott a lovaktól, mert azok meglehetősen idegesen viselkedtek a jelenlétében.

- Sietnünk kell! - kiáltotta Sir Vladinoff. - Az a telpo, amit használhatunk, harminc mérföldre van.

Lady Lilliag összevonta a szemöldökét.

- Azt kívánják tőlem, hogy én gyalog menjek? Talán nincs elég lovuk?

Az emcskány egészen közel lépett.

- Az én hátam alkalmasabb, mint egy lóé - dörmögte. - Így legalább együtt irányíthatjuk az akciót.

A Lady gyanakodva pillantott a vörös szemekbe;

zavarta ez a nagy készségeskedés. Azonban egy percgig sem habozott. Egyrészt nem akarta, hogy a harcosai felfigyeljenek a gyanakvására, másrészt ily testi közelségből viszonylag kis mentális erőfeszítéssel képes lesz folytatni a védelmi labirintuson való áthatolást.

Az emcskány akárcsak korábban, most is lépcsőként tartotta oda két bal oldali kezét. A Lady fellépett az alsóba, és ahogy felnyúlt valami furcsát érzett.

Egy kantárt!

Meglepetten fedezte fel, hogy az emcskányt valaki - talán önmaga - felszerszámozta, akár egy paripát. S a széles hátra egy kényelmes bőrnyerget szíjaztak.

Sir Vladinoff valószínűleg ezt a pillanatot várta, megérezve a Lady meglepetését.

- A szolgálja vagyok, Lady - dörmögte. - Ön parancsol. De sarkantyút nem kap; gyűlölöm, ha orvul a véknyamba döfik.

Lady Lilliag elhelyezkedett a nyeregben, rögzítette a lábát a kengyelben, és mit sem törődött Sir Vladinoff zsörtölődésével. Az emcskány hátáról tekintélyes magasságból pillanthatott végig elszánt seregén.

Baljával megragadta a kantárt, és a másik kezével előhúzta a rövid nyelű buzogányt az övéből, s a kapu felé mutatott vele.

- Indulás!

Az emcskány máris meglódult alatta, kipréselte magát a kapun, aztán galoppozva, dübörögve, a farkát maga után vonszolva robogott lefelé a kopár hegyoldalra. A lovasok könnyű vágtában tartották vele az iramot.

Nem beszélgettek, nem nevetgéltek. Egyikük arca sem árulkodott félelemről vagy aggodalomról, de mindnyájuk szeméből sütött, hogy tudják, talán életük legvégső küldetésére indulnak.

Leértek a völgybe, és az emcskány változatlan irammal folytatta útját észak felé a folyó folyásirányával szemben. A lovasok laza kettes oszlopba rendeződve követték.

Lady Lilliag jó szorosan megfogózkodott, és folytatta a mentális tapogatózást az emcskány áthatolhatatlan tudati védelmében. Egyre beljebb és beljebb jutott, de még mindig nem tudta, hol van a vége. Lehet, hogy a labirintuson átvezető útnak még az egy ezredrészét sem tette meg?

Ennek ellenére változatlan energiával kúszott egyre beljebb és beljebb.

S ekkor mintha hangokat hallott volna!

Távoli	elmosódott	hangokat,
kiáltás-foszlányokat,	zavaros	sikolyokat,
hasonlókat!		

Először azt hitte, a hangok az emcskány agyának kisugárzásai, de aztán hirtelen rádöbbsent, hogy a valóságban Sir Vladinoff beszél hozzá.

Lady Lilliag kinyitotta a szemét. Egy dombtetőn

álltak, a lovasok félkörben szétterültek, és egymás után szálltak le a nyeregből.

Úgy tűnt, egyikük sem tulajdonított különösebb jelentőséget annak, hogy a vezetőjük csukott szemmel lovagolt az emcskány hátán.

- Szálljon le ön is, Lady Lilliag! - dörmögte Sir Vladinoff. - Ez itt a telpo. Mindjárt megnyitom, és ahová érkezünk, valószínűleg elég szűk lesz a hely.

Lady Lilliag agyában csak most ködlött fel valami, ami eddig valahogy elkerülte a figyelmét.,

- Ön is varázsló, Sir Vladinoff? - kérdezte kihívóan. - Vagy valami más érdekes fortéllal képes térkapukat nyitni és zárni?

Az emcskány feje megrándult.

- A sárkány az, aki varázsolni tud - felelte. - Én csak az ő tudását használom. Az ő varázslatait tudom alkalmazni.

- A szivárványos karikák, amikkel a hányadékokat lődözte?

- Bénítókarikák. Igen. Vorxonogger fejében sok értékes dologra bukkantam.

Lady Lilliag szó nélkül leszállt a nyeregből, és körülnézett.

- Nem látok kiálló sziklát - jegyezte meg. - Hol van a telpo?

Az emcskány a bal felső karjával egy lapos kráterre mutatott, melynek alján nem nőtt semmilyen növényzet. A kráter teknő formájú volt,

megközelítőleg húsz méter hosszú, hat méter széles, és a legmélyebb pontján is alig fél méter mély lehetett.

- Ez az - közölte Sir Vladinoff. Aztán a köréje gyülekező harcosokhoz fordult. - Ez egy különleges telpo - magyarázta. - Mivel szükségbejáratnak tervezték, csak tíz másodpercig lehet nyitva tartani. Ezt követően magától bezárul, és huszonnégy óráig semmiféle mágiával nem lehet újra megnyitni.

- Ezek szerint nincs visszautunk - lehelte valaki.

- Nem lesz szükségünk rá - dörmögte Sir Vladinoff. - Győzni jöttünk, vagy meghalni.

Lady Lilliag figyelmesen nézte az emcskányt.

- Kell még tudnunk valamit, Sir Vladinoff?

- A túloldalon egy sötét barlangba érkezünk. Két tűzsárkány őrzi. Velük olyan gyorsan kell végezni, ahogy csak lehetséges. A barlang északi nyúlványában van egy , csigalépcső, mely a palota pincéjébe vezet. Ott maximum szakácsokkal és szolgálkával találkozhatunk. S a csigalépcső folytatásán egy rejtett járaton keresztül egyenesen a trónterembe jutunk. Az a végcélunk. El kell foglalnunk, belülről rögzítenünk az ajtókat, aztán várni Wuxor Ghouzm megérkezését.

- Milyen ellenállásra számítunk a trónteremben?

- kérdezte a Lady.

- A négy Létmágusra mindenképpen - felelte Sir Vladinoff. - Rajtuk kívül minimum nyolc tűzsárkányra, a Létmágusok testőreire, nyolc

humanoid palotaőrre és még mindazokra, akik részesülni óhajtanak abban a megtiszteltetésben, hogy tanúi legyenek Wuxor Ghouzm testet öltésének.

Lady Lilliagnak a szeme se rebbent.

- Készen állnak a harcosaink? - kérdezte. -

Mindenki tudja a feladatát?

Az emcskány bólintott.

- Igen, Lady.

- Jó. Akkor hát... Sir Vladinoff, nyissa meg a térkaput, és isten segítse a Ghouzm Gyöngyeit!

Az emcskány pár centire hátrahúzta a fejét, és az orrából, szájából öklendező hangokat hallatva sárgás plazmát lövellt a kráter felé. A plazma - bár ötliternyi ha lehetett - szétterült a teknő formájú mélyedésben, és a következő pillanatban lüktetni kezdett.

- Most! - kiáltotta Sir Vladinoff, és élen járva beleugrott a sárgás lüktetésbe.

Lady Lilliag habozás nélkül követte.

Arra ugyan számított, hogy szuroksötétbe fog érkezni, de arra nem, hogy a megérkezése pillanatában erős kezek ragadják meg, és mielőtt a szabadulásra gondolhatna, egy olyan rettenetes ütés éri a fejét, amitől elveszti az eszméletét.

Márpedig épp ez történt.

Lady Lillia tudata csak lassan, derengve tért magához. Egy sötét labirintusban kóborolt, tapogatózva kereste az utat, ám bármerre is próbált menni, mindenhol áthatolhatatlan fal állta útját.

Jobbra, előre, balra, fent, lent, visszafelé. Megint jobbra, megint balra. Egy rejtett részre bukkant. Ment. Lassan, tapogatózva, keresgélve.

És közben azt sem tudta, mit csinál.

Hangokat hallott.

Jajkiáltásokat. Vagy talán segélykiáltásokat? Hamarjában el sem tudta dönteni. Ösztönösen tapogatózott tovább a sötétségben, s ahogy bizonytalanul haladt előre, a tudata egyre erősebben tért vissza.

És beugrott minden!

Csapda volt! A térkapun keresztül beteleportáltak valahová, ahol őt azonnal megragadták és leütötték. Valószínűleg elájult, és csak most kezd visszatérni a tudata.

De ki ütötte le? Mi történt? Árulás történt? Vagy véletlen balszerencse?

És hol van most? Mi ez a fura, sötét labirintus?

Lady Lillia erre is megkapta a választ éledező tudatától. Az emcskány mentális védelmének labirintusában bolyong. Ugyanazokat a monoton tapogatózásokat végzi, mint amiket korábban annyi órán át ismételt. Fárasztó keresgélés, lassú előrejutás.

S azt is gyanította, miért éppen ezt csinálja. A megerőltető tevékenység így köszönt vissza. Mint amikor egész nap edzett, és mást sem csinált, csak egy lebegő tüskés golyó elől ugrált, gyakorolva a támadások ellen kitérést. Mást sem látott, csak a tüskés golyót, csak arra koncentrált, és a külvilág lassan megszűnt a számára. S amikor befejezte, és lepihent, újra és újra csak a tüskés golyót látta lengeni a szeme előtt. Fáradt agya még álmában is azokat a képeket ismételtette.

És most ugyanez történt a mentális labirintusban való bolyongással. Annyi órán keresztül erőltette az agyát az átjutási próbálkozásokkal, hogy az eszméletlenségből fokozatosan magához térve az agya ösztönösen is előre vetítette mentális csápjait, s behatolt azokkal a megszokott útvonalon az emcskány tudatát védő erős labirintusba. És miközben ő eszméletlenül hevert, a mentális csápok maguktól hatoltak előre, és ösztönösen-e vagy céltudatosan, de oly mélységbe hatolt be, ameddig még sohasem jutott el ezelőtt.

Most azonban ideje visszatérni!

Lassan, fokozatosan húzódott vissza mentális

csápjával a sötét labirintusból, nehogy valami katasztrófális hiba folytán megrekedjen és örökre itt kelljen bolyongania. Folyamatosan memorizálta magában a megtett útvonalat, hogyha legközelebb próbálkozik, akkor már ne kelljen ezt a részt végigtapogatóznia.

És ekkor ismét meghallotta a hangokat. De ezúttal nem kívülről.

Belülről!

A mentális védelem túloldaláról!

Ugyanaz a segélykiáltás volt, ami az álmait kísértette.

- Zora!... Segíts!... Zora! Már nagyon közel jársz!

Lady Lilliag egy pillanatot sem habozott. Azonnal felhagyott a visszavonulással, és vad lendülettel vetette magát előre. Az az érzése támadt, mintha a sötétség egyre ritkulna, és a fekete kulimászból halvány körvonalak bontakoznának ki.

- Itt vagyok!... Zora!

Lady Lilliag mentális csápja egyre mélyebbre kúszott a sötét labirintus falai között. Az alak, akinek csak a kontúryait látta, minden valószínűség szerint ugyanaz lehetett, akit legutóbb bilincsekben talált. Daliás, izmos, széles vállú, keskeny csípőjű férfi volt.

- Sacher? - kiáltotta gondolatban. - Ön az?

- Barom! - jött a visszhangzó kiáltás. - Barom vagyok. És itt van Sir Vladinoff is!

Az izmoktól duzzadó testű férfi mellett egy másit

alak bontakozott ki a sötét kavargásból, egy valaha egyenes tartású, büszke férfi, akinek a vállát már meghajlította kissé a kor.

- Ne jöjjön tovább, Lady! - dörögte ez a másik férfi. - A védelmen ön úgysem hatolhat át.

Zora Lilliag nem törődött ezzel a figyelmeztetéssel, változatlan energiával küzdötte magát előre a sötét kulimászban.

- Mi történt? - kiáltotta gondolatban. - Sir Vladinoff! Miért vannak önök bilincsekben?

- Ne közeledjen! - kiáltotta az izmos fiatalember. - Nincs esélye!

Lady Lilliag úgy érezte, már-már sikerül átjutnia, ám ekkor egy minden eddiginél szilárdabb falba ütközött. Mintha egy két méter vastag, fekete üvegfalnak csapódott volna, melynek túloldalán derengve látszottak az előbbi alakok. Ők nem jöttek közelebb.

- A sárkány? - kiáltotta Lady Lilliag, miközben reménytelenül tapogatózott átjáró után a síkos üvegfalon. - Ez történt? A sárkány úrrá lett az önök tudata fölött és most ő parancsol a közös testnek?

Sir Vladinoff, a hajlott hátú férfi egészen közel lépett a kétméteres üvegfalhoz, és bár az arcvonásait nem lehetett kivenni, az látszott, hogy vállig erő, hosszú, ősz haja van.

- Sohasem... - kezdte keserű hangon - sohasem uraltam a közös testet. És Barom sem. A kezdetek óta Vorxonogger Antraxeos Margonexus vette át az

uralmat a lelkünk fölött.

28.

Lady Lilliag valósággal megdermedt.

- A kezdetektől? - visszhangozta ebben az álomszerű homályban. - Mikor a kezdetektől? Hiszen ön és Barom...

- Mi sohasem beszéltünk önnel, Lady - jelentette ki Sir Vladinoff határozottan. - Ön mindvégig Vorxonoggerrel társalgott. A sárkány volt az, aki a mi egyéniségünket színlelve félrevezette önt... és a Ghouzm Gyöngyeit. Ő ölte meg Sachert, ő árulta el a mágikus védőkupola kódját a Tűzmágusnak, és ő csalta csapdába a harcostársainkat, hogy végezzen velük.

Lady Lilliag tudata vészesen remegett az emcskány koponyáján belüli mentális védőfal előtt.

- Lehetetlen! - suttogta.

Most már a fiatalember is közel jött a sejtelmes üvegfal túloldalához.

- Nem Sacher olvasztott össze bennünket - dörmögte magyarázatképpen. - Ezt a mesét Vorxonogger találta ki. Valójában ő tette egy olvasztóvarázssal.

- Már legyőztük, és megöltük volna - tette hozzá

Sir Vladinoff zordan. - Ez az egy varázslata maradt. Ha ezt ránk mondja ki, nem hatott volna... a fejünkben lévő gyöngyök semlegesítették volna a hatást. Ám Vorxonogger agyafúrtan kijátszotta ezt, és saját otromba személyére mondta ki a lélekolvasztást. Rá hatott a varázs, aktivizálódott... és mivel mi a hatáskörzetben tartózkodtunk, mi is hozzáolvadtunk. A ghouzmi gyöngyök csak a közvetlenül ellenünk irányzott mágikus támadás ellen védenek, a közvetett mágikus hatások ellen nem...

- És Vorxonogger felkészülten várta a varázslat eredményét, mi pedig nem - vette át a szót Barom. - Mire rájöhattünk volna, mi történt, ő máris úrrá lett fölöttünk, s a lelkünket a fogságába ejtette, kiszipolyozta, és minden tudásunkat megismerte.

Barom elhallgatott, és ismét Sir Vladinoff vette át a szót.

- Ravasz módon felvette a mi egyéniségünket, s kitalálta ezt a mesét arról, hogy Barom és én felváltva uraljuk a közös testet. Még az idéetlen emcskány nevet is kitalálta, hogy a történetét hihetővé tegye. Mivel a tudata minden tekintetben fölénk kerekedett, kedvére tanulmányozhatta a gondolatainkat és az emlékezeteinket, s így rendkívül hatásosan el tudta hitetni Kobrával és a többiekkel, hogy ugyanaz a sőtlan, vakmerő Sir Vladinoff és az idéetlen vicceiről ismert Barom uralja a testet, akit ők igen jól ismertek. Ezután

megszerezte a védelmi kódot, továbbította a Tűzmágusnak, és leste az alkalmat, hogy megölhesse Sachert. És ez sikerült is neki.

- Nem volt nehéz - sóhajtott Barom. - Sacher bármikor megérezte az ellenség közelségét, és meg tudott menekülni a támadások elől. Viszont ezúttal egy olyan lény támadta meg, akinek a tudatában ott lapultak Sacher saját jelzőberendezései... a ghouzmi gyöngyök. A támadás váratlanul érte, és védekezni sem tudott. Azonnal meghalt.

- És mi mindvégig itt lapultunk Vorxonogger tudatának rabságában - kesergett Sir Vladinoff -, az ő szemén át mindent láttunk, a fülén keresztül mindent hallottunk, pontosan ismertük a fondorlatos terveit, és semmit sem tehettünk...

Lady Lilliag érezte, hogy a tudatát előnti a tehetetlenség dühe.

- Miért? - motyogta. - Miért?

- Vorxonogger a kilétét illetően is hazudott - jelentette be Sir Vladinoff. - Azt állította a nevemben, hogy a sárkány a Tűzmágus személyi testőre. Nem ez az igazság. Ó a Tűzmágus famulusa... a meghosszabbított karja, a lényének egy külső testbe szorult része. És mellesleg minden tűzsárkányok teljhatalmú harci főnöke. Amikor engem és Barom barátomat a saját testébe olvasztott, még nem tudta, mire használhatja fel ezt a lehetetlen viszonyt. Ám szinte azonnal felismerte

a lehetőséget. Tudta, hogyha Kobra meghal, s neki sikerül a helyébe lépnie... és parancsolhat a Ghoumz Gyöngyeinek... könnyedén törbe csálhatja az egész kompániát. És ez történt.

Lady Lillia egy darabig hallgatott.

- Mi szüksége volt erre a cselre? Talán ki akarta tüntetni magát a Tűzmágusnál?

- Nem. A tét sokkal nagyobb. E világ mindenható urát, Wuxor Ghouzmot négy mágus képviseli. A Létmágusok. Wuxor annak ígérte négyőjük közül az uralkodói címet, amelyikük elsőpri erről a világról Sachert, s vele a Ghouzm Gyöngyeit... Nos, a jelek szerint a Tűzmágusé lesz a siker.

Lady Lillia erősen koncentrált, és egy mentális csapásra készült.

- Távolodjanak el a védelmi faltól! - parancsolta.
- Én a képesség gyakorlott használója vagyok. Át fogok törni a védelmen, mentálisan az uralmam alá veszem a sárkány agyát, és elpusztítom!

Sir Vladinoff tiltón emelte fel a kezét.

- Ne! - kiáltotta. - Ne tegye!

- Átveszem az uralmat a sárkány tudata fölött, elpusztítom, és önök kiszabadulhatnak!

Sir Vladinoff a fejét rázta.

- És ezzel ön elárulná a képességét, Lady, és a Létmágusok fölött sohasem győzedelmeskedhetne.

- Ki kell szabadítanom önöket! - erősködött a Lady.

- Egyetérték - vágta rá Barom. - De attól tartok,

lesz ezelőtt sokkal fontosabb dolgod is, Zora.

A Lady hallgatott.

- Vorxonogger sok mindenben hazudott -
dörmögte Sir Vladinoff fáradtan. - Egy dologban
azonban nem. Ma pontban éjfélkor e trónteremben
testet ölt maga Wuxor Ghouzm, hogy tájékozódjon
a Létmágusok vetélkedésének eredményéről. Ön
az egyetlen, aki váratlanul lecsaphat rá. Meg kell
ölnie Wuxor Ghouzmot, Lady... ez minden
egyébnél fontosabb!

- Minden egyébnél?

- Igen - vágta rá keményen Sir Vladinoff. - Ön
hűséget esküdött Sachernek. Arra esküdött, hogy
végrehajtja a feladatot. És most kínálgatik az
egyetlen alkalom, hogy beteljesíthesse a
küldetését... hogy megmenthesse a Ghouzm
Gyöngyei becsületét. Mert a becsület mindennél
fontosabb.

- Ön szerint a társai is így gondolnák?

- Igen - felelte Sir Vladinoff szemrebbenés
nélkül. - Ne foglalkozzon velünk, ne foglalkozzon
Vorxonoggerrel, ne foglalkozzon a létmágusokkal...
Wuxor Ghouzmot ölje meg!

- Még öt perced van éjfélig, Zora... - tette hozzá
Barom. - Lélekben veled leszünk!

Lady Lilliag lassan, fokozatosan vonult vissza az emcskány sötét védelmi labirintusából, óvatosan vont vissza mentális csápjait.

Még nem tudta, mit fog kezdeni, ha eljön a döntő pillanat, de azt belátta, hogy Sir Vladinoffnak igaza van. Nem szabad semmi egyébbe foglalkoznia, arra kell koncentrálnia, amire felesküdt: el kell pusztítania Wuxor Ghouzmot. Bármilyen eszközzel.

Mentális csápjait teljesen kivonta az emcskány tudati védelméből, és szinte egyszerre rohanták meg a külvilág zavaros benyomásai: bűz, keménység, a testére nehezedő súly és valami fülsértő zene.

Érezte, hogy a bal oldalán fekszik a földön, félig letakarva barna selyemköpenyével, s a testére nehezedő súly a kemény gránitpadlóhoz préseli. Nem kellett megtapintania, érezte, hogy harcra preparált ékszereitől nem fosztották meg, és ez a tudat megnyugtatta. És ugyanakkor egy kicsit nyugtalanította is. Hiszen Vorxonogger pontosan tudja, milyen veszedelmesek lehetnek ezek az ékszerek. Ennyire nem fél tőlük? Ennyire nem tart attól, hogy a foglya esetleg bajt okozhat?

Óvatosan nyitotta ki a szemét, és anélkül, hogy a fejét mozdította volna, megpróbált körülnézni.

Egy hatalmas terem közepe táján hevert a padlón, és a fölötte morgolódo emcskány bal mellső patája volt az a súly, ami a hófehér gránithoz préselte, s Vorxonogger átható lehelete volt az az irdatlan bűz, ami az orrát gyötörte.

A terem széleit tolongó, morgolódo humanoidok és idegen külsejű kreatúrák töltötték be, lehettek vagy kétszázan és valamennyien díszes ruhákat, csillogó-villogó ékszereket viseltek. Szemmel láthatóan izgatottan várakoztak valami nagy eseményre, és miközben a terem túlsó sarka felől az ütemes, sejtelmes zene szólt, egymás között suttoztak, morogtak. Zora sohasem látott még ennyiféle különös lényt együtt, s akarata ellenére elbűvölte a sokszínűségük és a természetességük, ahogy elfogadták egymás különbözőségét. Szinte valamennyien jókedvűnek és vidámnak tűntek, csak a közülük néha több fej magasságban is kiemelkedő tűzsárcányok álltak zordan és hallgatagon.

E tolongó, várakozó, sokszínű csödulet véges-végig elfoglalta a terem széleit, nem lépve beljebb a belső oszlopsorok magasságánál, melyektől legalább húsz méternyi térség maradt szabadon addig a területig, ahol Zora hevert a földön az emcskány foglyaként, s ahol még további tűzsárcányok sorakoztak katonás rendben.

S a tűzsárkányok csoportjától a terem közepe irányában egy jó tízméteres sáv ismét szabadon maradt egészen a központi emelvény tövéig.

A kör alakú emelvényre körkörösén négy márvány lépcsőfok vezetett fel, és e lépcső széles legalsó fokán szárnyérintésnyire zord tűzsárkányok sorakoztak, mintegy testükkel védelmezve az emelvényen lévőket. A második lépcsőfokon azok az undorító, szárnyas, rozmárképű lények sorakoztak, akiket a Ghouzm Gyöngyei prózai egyszerűséggel csak hányadékoknak neveztek. A harmadik, jóval kisebb átmérőjű lépcsőfokon sötét képű, fekete bundájú, hegyes, kiálló szemfogú, hunyorgó, manószerű teremtmények morgolódtak egymás között. A legfelső lépcsőfokon pedig mindössze három hatalmas termetű, pikkelyes testű, négykarú kígyóember állt roppant méretű alabárdal a kézben.

A hatalmas kiterjedésű emelvény közepén egy három méter magas zikkuratszerű építmény magasodott, melynek négyszer négy méteres csúcsán egy vaskos, masszív aranytrón helyezkedett el. S e trón négy sarkában a terem négy sarka felé fordulva mozdulatlanul, égnek emelt karokkal, rezzenéstelen arccal négy méltóságos alak várakozott.

Zorának nem kellett sokáig találgatnia, hogy rájöjjön: ezek a Létmágusok.

A trón bal első lábánál a Tűzmágus állt stilizált

lángokkal díszített, égővörös palástban. Mellette, jobb oldalt a Légmágus látszott égszínkék palástban, stilizált szárnyakkal. A Légmágus háta mögött zöld palástján uszonyokkal a Vízmágus látszott, s mellette koromfekete palástban, minden díszítés nélkül a Földmágus állt.

Mind a négyen egyformán magasak voltak, hasonló bajuszt és gondosan nyírt körszakállt viseltek, s még az arcformájuk és a vonásaik is hasonlítottak egymásra. Akár egymás testvérei is lehetek volna, de még ha egyforma ruhában jelentek volna meg, akkor sem lehetett volna őket egymással összetéveszteni. A Tűzmágusnak bronzvörös volt a haja, és a tekintetében vad lángok lobogtak. A Légmágus teljesen kopasz volt, s szemét mindvégig lehunyva tartotta. Zora nem látta jól a Földmágus és a Vízmágus arcát, hiszen jóformán neki háttal álltak, de azt meg tudta állapítani, hogy a Vízmágus tejfelszőke, a Földmágus haja pedig koromfekete.

Nem csináltak semmit, csak álltak és vártak. Mindkét karjukat a fejük fölé emelték, mintha felülről hívnának valakit, vagy arra készülnének, hogy valami súlyos tárgyat kell majd a fejük fölött tartaniuk.

Egyikük sem mozdult.

A zene váratlanul elhallgatott, és hallani lehetett a fojtott suttogásokat, motyogásokat, morgásokat, vartyogásokat, karattyolásokat. A feszültség

érezhetően növekedett. Valahonnan a háttérből sziszegések, vagy inkább csendre intő pisszegések hallatszottak.

Zora elnézett az emelvény túloldalára, és hasonlóan zord tűzsárcányoktól közrefogva, megkötözött kézzel és lábbal, betömött szájjal ott heverték Sacher harci alakulatának megmaradt tagjai: a Ghouzm Gyöngyei. Valamennyiüket megfosztották a fegyvereitől, és mindegyikre egy külön tűzsárcány vigyázott. Zora nem látta, hogy valamennyien életben maradtak-e, de gyanította, hogy akárcsak őt, a többieket is a megérkezés pillanatában élve fogták el.

Vorxonogger fortélyos csapdája révén a tűzsárcányok hatalmas diadalt arattak. Harc és vérontás nélkül foglyul ejtették az összes ellenségüket!

Zora óvatosan tapogatózott a mentális csápjával, de aztán visszafogta magát. Csak akkor van esélye, ha senki sem gyanítja róla, hogy a képesség birtokosa! És ha Wuxor Ghouzm valóban olyan jelentős mentális erővel rendelkezik, mint Sacher, azonnal gyanút fognak, ha megérkeztek a teremben mentális csápok tapogatózását érzékelné.

Nem. Ki kell várni a megfelelő pillanatot, és akkor egy szemvillanás alatt lecsapni!

A kicsiny zikkurat tetején a négy Létmágus egyszerre mozdult. Leengedték a karjukat, és

felemelték az állukat.

- Wuxor Ghouzm közeledik! - kiáltotta valaki az emelvény túloldalán, és a teremben néma csend támadt.

A négy Létmágus ismét egyszerre mozdult. Valamennyien a masszív aranytrón elé léptek. Egy pillanatra szembefordultak egymással, majd mind a négyőjük körvonalai megremegtek, és egyre erősödő, sikoltó, sivítő hang hallatszott a magasból.

- Őselemek! Adjatok testet!

- Lég! - kiáltotta a Légmágus, és határozottan a trón elé lépett.

- Föld! - kiáltotta a Földmágus, és ugyanoda lépett, ahol a Légmágus állt. Ahogy a remegő kontúrok érintkeztek, olyasféle hang hallatszott, mint amikor egy léggömbből kipréselik a levegőt. És a két alak a következő pillanatban eggyé olvadt.

Zorának még csodálkozni sem maradt ideje.

- Tűz! - kiáltotta a Tűzmágus, és hangos sercegéssel, lilás szikrák kíséretében ő is beleolvadt az egységes alakba.

- Víz! - kiáltotta a Vízmágus. Sercegés, sziszegés, bugyborékolás hallatszott, és ahogy ő is beleolvadt az alakba, iszonyatos sivítés, bömbölés rázta meg a terem oszlopait.

Aztán egy irtózatos döndülés következett, a zikkurat tetején álló egyetlen alak kontúrjainak remegése megszűnt, s

mintha a test valamelyest megnövekedett volna. A lehajtott fej felemelkedett, és mennydörgő hang hallatszott.

- Eljöttem közétek!

A teremben iszonyatos hangzavar és éljenzés támadt, mintha a pokol valamennyi ördöge egyszerre ordított volna fel diadalában.

És Zora megfeszült. Érezte, hogy hamarosan eljön a cselekvés ideje.

Wuxor Ghouzm megérkezett!

30.

Lady Liliag mozdulni sem mert. Mentális csápjaival nem tapogatózott, de a terembe érkezett egyéniség mentális kisugárzása olyan erőteljes volt, hogy szinte még a szagát is érezte. Akaratlanul is fémes íz terült szét a nyelvén, és mindkét alkarja libabőrös lett.

Ha a mentális kisugárzást mérni lehetne, és a Zora sugárzását tekintenénk egy egységnek, akkor most legalább háromszáz egységnyi sugárzás töltötte be a termet.

Zorának kétsége sem volt afelől, hogy Wuxor Ghouzm, ha akarná, ezzel az erővel egyetlen szemvillanás alatt elpusztíthatná a teremben

tartózkodó összes kreatúrát.

Őszinte tisztelettel figyelte a szálfatermetű alakot, aki a kezét üdvözlésre emelte harsogó alattvalói felé, aztán uralkodói mozdulattal elfoglalta helyét a trónszékben. Mivel Zora a trónhoz képest bal oldalt helyezkedett el, csak Wuxor profilját látta, és bár nem tudta, honnan ismerős ez a szabályos arcél, rossz előérzet szállta meg, és a gyomra összeszorulva remegni kezdett.

Egyvalamit biztosan tudott: ez a profil nem Sacheré.

De akkor kié? Hol látta már ezt az arcot?

Wuxor Ghouzm kegyesen intett, és a túloldalt várakozó tűzsárkányok megragadták a foglyaikat, és egészen az emelvény alsó lépcsőfokához rángatták azokat. Ott kíméletlenül lehajították a megkötözött szerencsétleneket a márványpadlóra, és amelyikük nem nyomta tisztelete jeléül a homlokát a padlóhoz, azokon a sárkányok segítettek otromba, karmos mancsaikkal.

- Ghouzm Gyöngyei! - mennydörögte az Isten, és rezonáns hangja az egész termet betöltötte. - Legyőzöttetek.

Senki nem válaszolt. A teremben néma csend uralkodott, mindenki feszülten várt.

- Nagy hibát követtetek el, hogy ellenem fordultatok, de nem okollak benneteket, hiszen tudatlanok voltatok. Az az ember, akinek hűséget esküdtetek, rászedett benneteket! - Wuxor

Ghouzm hatásszünetet tartott, majd ugyanolyan harsányan folytatta. - Ez az én világom. Én teremtettem, én alkottam meg minden törvényét, minden elemét. Sacher megtévesztett benneteket. Gyűlöl engem. El akarja venni tőlem Ghouzmot. Ő nagyon erősnek hiszi magát. És talán az is. Viszont egyvalamit sohasem értett meg. Azt, hogy az erő és a hatalom nem minden. Akinek nincs elég képzelőereje, soha de soha nem válhat istenné, soha de soha nem lesz képes saját világot teremteni magának. Sacher hiába próbálkozott, képtelen volt saját világot teremteni magának. A képzelőerejéből csak egy végtelen országútra és az azt körülvevő, állandóan ismétlődő tájra futotta. Míg az én világom részletes és eleven, ezt ti is tudjátok. Ám Sacher el akarja venni tőlem. Önmaga nem lenne elég erős hozzá. Ezért találta ki a Ghouzm Gyöngyeit. Ezért csalt magához benneteket fortéllyal. Ezért szedett rá titeket, hogy az ő nevében... a bitorló nevében e világ igazi istene ellen harcoljatok. Ám a képzelőerő ismét diadalmaskodott. Sachert saját módszerével, fortéllyal győztük le. Titeket fortéllyal ejtettünk fogságba. Elbuktatok. És most azt várjátok, hogy halállal lakoltok a merészségetekért, hogy szembefordultatok velem. Nem, barátaim, ettől nem kell tartanotok. Wuxor Ghouzm irgalmas isten. Megbocsátok nektek. Választási lehetőséget kínálok. Élhettek tovább Ghouzmban, ha hűséget

fogadtok nekem. Ha nem, segíték visszatérni abba a világba, ahonnan jöttetek. Ám fogadjátok intésemet! Ez kockázatos lehet. Ki tudja, hogy abban a másik világban funkcionál e még az ottani testetek... Gondolkodjatok, és döntsetek! Most azonnal! - Intett a tűzsárkányoknak. - Egyenként!

Két tűzsárkány megragadta a legszélen fekvő foglyot, és felrángatták a lépcsőkön szétnyíló testőrök sorfala között a zikkurat elé. Nem voltak kíméletlenek, csak határozottak.

Zora az alkalomra lesve feszülten figyelt, de Wuxor Ghouzm mentális kisugárzása még mindig olyan erős volt, hogy tudta, esélye sem lenne, bármilyen váratlanul támadna.

Az első fogoly Doki volt.

Wuxor Ghouzm rámutatott az ujjával, és Doki kezéről, lábáról szétfoszlottak a kötelékek, a szájából eltűnt a szájpecsek. Doki megtörölte vérző felsőajkát, és ugyanazzal a mozdulattal fel akarta tolni az orrán a szemüvegét, ám az okulárét elhagyhatta valahol.

- Armand Leroux! - szólította meg Wuxor a zavartan tébláboló férfit. - Hogy döntöttél?

Doki arcán látszott, hogy meglepődött a neve hallatán, de habozás nélkül válaszolt.

- A hazatérést választom.

Wuxor rezzenéstelen arccal biccentett.

- Fél órán belül teljesül az óhajod.

A tűzsárkányok oldalt elvezették Dokit az

emelvényről, és egy újabb fogoly következett. Viking.

- Jesus Dios Wulfart! - nevezte meg Wuxor Ghouzm a megtermett harcost - Hogy döntöttél?

Viking, aki a kötelei lehullása után nyugodtan álldogált, egy szemvillanás alatt megelevenedett. Rá akarta vetni magát Wuxorra, és a tűzsárkányok elkésve kaptak utána. Az isten viszont résen volt. Feltartotta a bal kezét, és egy sercegő, sziporkázó, káprázatos színekben pompázó erőterfal képződött előtte. Viking úgy pattant le erről a falról, mintha orrba vágták volna. A két tűzsárkány a következő pillanatban már megragadta, és szilárdan tartotta.

- Irgalmas isten vagyok - mennydörögte Wuxor Ghouzm -, de az ostobáknak nem kegyelmezek.

Intett a kezével, és a tűzsárkányok ellökték maguktól a földre a dermedt Vikinget.

- Nem tudsz megölni! - ordította Viking vérben forgó szemekkel. - Sacher gyöngye megvéd tőled!

- Sacher halott - jelentette be Wuxor Ghouzm. - Aztán az előbb előretartott bal kezével félresöpörte saját energiafalát, s ujjai közül kékes energiasugár lövellt ki a feltápászkodni készülő fickóra.

Zöldes, lilás szikrák vonták be Viking rángatózó testét, aztán mindez elenyészett, a halálsikoly elhalt, az izmos férfi nyom nélkül eltűnt, csak egy színes golyócska hullott csengve a márványra. Wuxor a golyó felé intett, és az magától felröppent a tenyerébe. Wuxor a magasba tartotta a

golyócskát.

- Ghouzm Gyöngyei! - mennydörögte. - Sacher halott! Ezek a kis golyóbisok most már semmitől sem védenek titeket! Okuljatok a társatok hibájából!

A sárkányok egymás után cibálták istenük elé a foglyokat, és Viking halála után egyetlen egy sem próbált közülük Wuxor ellen fordulni. Mindannyian a hazatérést választották.

Amikor az utolsó foglyot is elterelték oldalra, Wuxor kissé előredőlt a trónszékében.

- Hát ilyen hűségesek vagytok ahhoz az árulóhoz, aki becsapott benneteket? Hát egyetlen egy sincs a Ghouzm Gyöngyei között, aki Sacher után most nekem fogadna hűséget?

- De igen! - dörögte egy mély hang Zora fölül, és a Lady érezte, hogy ismerős kezek ragadják meg, és emelik a magasba. - Még van egy fogoly, Kegyelmes Isten... aki csak arra vár, hogy hűséget esküdhessen Wuxor Ghouzmnak!

31.

Lady Lilliag egész testében megfeszült, de nem mozdult, nem akarta a kívülállók számára is elárulni, hogy életben van. Vorxonogger nyilván

észlelhette a teste megfeszülését, de úgy tűnt, a sárkány nem foglalkozik vele.

A Lady érezte, hogy Vorxonogger az emelvény felé viszi, és félig lehunyt szempillái alól látta, hogy a különböző fajú testőrök sorfala szétnyílik előtte.

A következő pillanatban már ott álltak a zikkurat alapzata előtt, de a sárkány nem rakta le a foglyát a márványra.

Wuxor Ghouzm arcán mintha némi zavar suhant volna át, de lehet, hogy csak Zora képzelte így. Mozdulni sem mert, de minden energiáját kezdte egy pontba gyűjteni, hogy adandó alkalommal egyetlen gyors mentális csapással megkísérelje a lehetetlent.

- Ki ez a fogoly, Vorxonogger, bajnokom? - kérdezte Wuxor Ghouzm. - is a Ghouzm Gyöngyei közül való?

- Sacher legutolsó szerzeménye - felelte a sárkány mély, dörögő hangon. - Igen gondosan készítette fel. Azt akarta, hogy ő legyen a Ghouzm Gyöngyei vezére Kobra helyett.

Zora érezte, hogy a kezek lerakják a földre, és a lábára állítják. Vorxonogger tehát tudja, hogy eszméletén van; fölösleges tovább az ájultat játszania.

- Ki vagy te? - kérdezte Wuxor inkább nyájasan és kíváncsian, semmint fenyegetően.

Lady Lilliag felemelte a fejét, és ebben a pillanatban rádöbbsent, hol látta már ezt az arcot.

És Wuxor ábrázatán is leírhatatlan döbbenet uralkodott el a Lady arca láttán.

És a megdöbbenéstől az isten rettenetes ménékű mentális kisugárzása máris meggyengült...

Zora egy ilyen gyengülésre várt már percek óta, de most képtelen volt cselekedni, képtelen volt rámérni agya minden erejével a gyilkos csapást a trónon ülő férfira.

És a kedvező pillanat szinte azon nyomban elszállt. Zora Lillig elvesztette uralmát saját akarata fölött. Először azt hitte, hogy mentális támadás érte kívülről, az isten agyából - de a következő pillanatban tudta, hogy egyáltalán nem erről van szó...

Egy sokkal erőteljesebb támadás érte!

Lady Lillig elvesztette a kontrollt saját cselekedetei fölött. Egy más egyéniség, egy idegen személy beszélt és cselekedett helyette.

- Nem ismersz meg, Stephen? - hallotta saját rekedtes hangját. - Nem ismered meg az asszonyodat?

Wuxor Ghouzm, a világ leghatalmasabb istene felordított, és a szeme annyira tágra nyílt, hogy a szemgolyói csaknem kihullottak az üregükből.

- Anne-Margaret!

- Igen, Stephen, én vagyok - felelte Zora kedvesen, és mintha álmában cselekedne, a bal alkarpját fedő karpánthoz nyúlt, és kihúzta belőle hosszú, vékony élű, hegyes törét. - Emlékszel

még? - suttogta gyilkos mosollyal. - Sosem türtem, hogy uralkodj fölöttem, és most sem engedem!

Lady Liliag kezében felemelkedett a tör, és lecsapott. Saját testére döfött. Zora minden akaratával küzdött az erősebb akarat parancsa és irányítása alatt cselekvő izmaival.

A tör a saját gyomrát célozta meg, de minden energiáját összeszedve sikerült annyira eltérítenie, hogy valamivel fentebb szúrta meg magát. A kés hegye elcsúszott az egyik bordán, és a hóna alatt átszúrta a bal karja artériáját. Élénkpiros vér spriccelt ki előre, és egyenesen ráfröccsent Wuxor Ghouzmra!

Az isten úgy sikoltott, mintha leglidércesebb rémálma elevenedett volna meg, és Lady Liliag valahol a tudata mélyén érezte, hogy ez a megállapítás igen közel járhat a valósághoz.

Az élénkpiros vér gát nélkül spriccelt, és a Lady kezében a tör új csapásra emelkedett.

- A véremet akartad? - kérdezte Zora, és ezúttal jobban sikerült eltérítenie saját csapását, combon szúrta magát, és elesett. Nem érzett fájdalmat, csak azt a kegyetlen belső sürgetést, hogy újra és újra szúrnia, vágnia, vagdalnia kell saját testét.

- Ne! - ordította Wuxor, és a kezével vadul hadonászott.

Zora a tudata felszínén érezte, hogy mentális csapás zúdul rá, melynek célja az lett volna, hogy a hatalmába kerítse a tudatát. Csakhogy az a belső

erő, mely jelenleg helyette cselekedett, könnyűszerrel blokkolta a támadást.

A következő szúrást Zora nem tudta eltéríteni. A tör hegye a puha hasba mélyedt, és legalább tízcenti hosszan felszakította a gyomrát.

Wuxor Ghouzm ordított, köröket rajzolt a levegőbe, és Zora a felszínen érezte, hogy az isten mentális védelme kihagyott. Szinte teljesen megszűnt. Épp csak pislákol helyette valami. Ez lett volna a legalkalmasabb pillanat arra, hogy ő végrehajtsa e célra összegyűjtött mentális csapását. Azonban ő most semmi más nem tudott cselekedni, csak azt, amit az a különös belső erő diktált.

Ismét combon szúrta magát, és ahogy húzta a kést maga felé, szinte térdtől az ágyékáig felszakította a bőrét. Egész alteste vérben úszott, de még mindig nem érzett fájdalmat, csak valami lehengerlő kábaságot, csendes szédülést.

Újra döfött, már azt sem tudta, hová.

Wuxor Ghouzm feléje ugrott, és tenyerét a Lady balkarja felé nyomta, mintha így akarná elállítani a vérzést. És még mielőtt a tenyér a bőrrel érintkezett volna, az artériás seb egyszerűen összeforrt, a vérzés megszűnt. Aztán beforrt a vágás a hason, a combon...

Wuxor Ghouzm minden mágikus és mentális erejét az önmagát dühödten kaszaboló Lady gyógyítására fordította. Sorra gyógyította be az

újabb és újabb sebeket, de mindig keletkeztek újabb sebek, és a fehér gránitpadló már merő vérben úszott.

És volt valaki a teremben, aki csak erre a pillanatra várt.

Az emcskány kissé hátrahúzta a nyakát, egész testében megfeszült, és gyilkos lángcsóvát okádott a magáról megfélemedezett istenre, aki úgy szűkölt, mint egy kutya.

Csak egy pillanat műve volt. A vérvörös lángok elborították Wuxor Ghouzm hadonászó testét, és valósággal megolvasztották, mintha viaszból lenne. És az isten még ekkor sem próbálta védeni magát. Még mindig a Lady sebeit forrasztotta, vadul, dühödten, végső kétségbeesésében, hogy mielőtt elpusztul, még minden tőle telhető megtegyen.

Wuxor Ghouzm, aki pontosan úgy nézett ki, mint Stephen J. Wallsh, a wallshizmus megalapítója, még félig megolvadt formájában is vadul gyógyítani próbált, mintha a lelki üdve függne ettől.

Aztán a lángok teljesen elborították, már semmi sem látszott belőle, és a következő pillanatban egy iszonyatos robbanás rázta meg a termet, és véres húscafatok röpködtek mindenfelé.

Lady Liliagot a padlóhoz préselte a detonáció, és a kezéből kirepült a tör, mellyel önmagát gyilkolta.

Vorxonogger Antraxeos Margonexus megingott, de a robbanás ereje nem tudta ledönteni vaskos

cölöplábairól. A sárkány oldalra fordult, és hatalmas farkával elsöpörte az útból a kábult Lady Lilliagot és a véres maradványokat.

- Wuxor Ghouzm eltávozott! - bömbölte. - Hódoljatok az új isteneteknek!

És az eddig dermedten állók erre a bejelentésre egy emberként ordítottak fel.

A hatalmas teremben elszabadult a pokol!

32.

A tűzsárkányok csak erre a jelre vártak. Számbelileg talán tizedannyian lehettek, mint a más fajúak, de testi erő és vérszomj tekintetében még így is túlerőben voltak.

Vadul vetették rá magukat a közelükben álló kreatúrákra, és tépték-marcangolták azokat, akit csak értek. Gyilkos lángcsóvák röpködtek mindenfelé, üvöltések, halálsikolyok reszkettek a levegőben.

Sokan azt sem tudták, ki ellen harcolnak, és így a vérengzés merőben esztelen jelleget öltött.

Zora a robbanástól, a vérveszteségtől és az emcskány rettenetes farokcsapásától egy pillanatra elvesztette az eszméletét, de szinte azon nyomban vissza is nyerte. Kábultan könyökölt fel. Mindkét

combja rettenetesen nézett ki, de minden más sebe - Wuxor mágiájának köszönhetően - csodával határos módon begyógyult.

- Ghouzm Gyöngyei! - kiáltotta a Lady, de a hangja elhalt a pokoli zűrzavarban.

Azonban a harcosoknak és a harcosnőknek nem kellett biztatás. Valahogy kiszabadultak az őrzők karmából, a hullák kezéből tépték ki a fegyvereket, és vad dühvel vetették magukat a küzdelembe. A borzalmas vérontásban jóformán meg sem lehetett őket különböztetni a vámpírmanóktól és a szárnyas hányadékoktól.

Mindenki ölt mindenkit.

Lady Lillig csak most döbbsen rá, hogy az az irgalmatlan akarat, mely percekkel korábban ellentmondást nem tűrően uralta a tudatát, megszűnt. És Lady Lillig mentálisan szabadnak érezte magát.

Fel akart kelni, de a combja nem bírta el, visszazuhan a vérmocskos padlóra. Egy kemény tárgy akadt az ujjai közé. A saját töre. Megragadta.

- Vorxonogger! - ordította. - Hol vagy, te hitvány?

Az óriás emcskányt nem volt nehéz megtalálni még a kavargó, véres forgatag közepén sem. Agyaraival, rettenetes karmaival, veszedelmesen csapkodó farkával, iszonyatos pusztítást vitt végbe. Jóformán meg sem lehetett közelíteni, és akinek mégis sikerült, az nem köszönte meg a lehetőséget.

A terem padlója haláltusájukat vívó sebesültekkel, és megcsonkított hullákkal volt tele, és a szélesre tárt kétszárnyú ajtókon egyre újabb és újabb kreatúrák érkeztek; tűzsárkányok és másfélék vegyesen.

Azonban a csata elég egyoldalúnak tűnt. A sárkányok közül mindössze négyen estek el, a másfélék közül pedig legalább negyvenen.

Lady Lilliag a fogát összeszorítva a trónszékhez vonszolta magát, megkapaszkodott a karfába, és felhúzódkodott. A lábából lassú patakokban folyt a vére, de ő nem törődött vele.

Ebből a pozícióból már át tudta tekinteni a csatateret. Láta, hogy a közelében egy oszlop mellett két sárkány védekezik veszettül a rárontó vámpírmanók és más teremtmények ellen. Valamivel arrébb az egyik oszlop mögül, mintha csak kergetőzne, Vagány bukkant fel. A nyomában egy csurom vér sárkány dübörgött. És ekkor Vagány megbotlott...

A sárkány diadalmasan felbömbölt, és a padlón elterülő férfi felé kapott hatalmas pofájával.

Lady Lilliag nem habozott. Mentális csapást mért a sárkány agyára. A csapás nem volt olyan erős, hogy szétroncsolja a szörnyeteg agyát, viszont ahhoz épp elég volt, hogy a sárkány felbukjon, és elzuhanjon. Csaknem ráesett Vagányra, de a fickó valahogy megúsza. A sárkány kábultan próbált magához térni, de mire ezt megtehetette volna,

legalább nyolc hányadék vetette rá magát, és minden irányból ütötték-verték, szúrták, ahol érték. A hatalmas szörnyeteg pillanatokon belül kiszenvedett.

Egy bömbölő szörnyeteg a trónszéken ülő nőt szemelte ki, és veszett iramban kapaszkodott fel a lépcsőfokokon. Doki jelent meg a nagy kavalkádból.

- Zora! - üvöltötte. - Vigyázzon!

A Ladynek azonban nem volt szüksége figyelmeztetésre.

Behunyta a szemét, hogy jobban tudjon koncentrálni, és mentális hatalmával megcélozta a sárkány agyát. Ez a csapása jobban sikerült, mint az előző, és a szörnyeteg agya egyszerűen szétrobbant.

- Ez igen! - kiáltotta Doki, és még valamit mondani akart, de egy mellette elrobogó sárkány egy farokcsapása leverte a lábáról.

Lady Lilliag ezt a sárkányt is megtámadta. Az túl messze volt tőle, így megölni nem, csak elkábítani tudta. A talpra ugró Dokinak és még két harcosnak ez a csekély beavatkozás viszont épp elég volt.

Lady Lilliag újabb áldozatot szemelt ki. Újabb mentális csapás. És újabb sárkány feküdt a földön.

Aztán még egy. Majd még egy.

Ezt látva a már-már megfutamodó, erősen megfogyatkozott ellenfelek új erőre kaptak.

Lady Lilliag utolsó erő tartalékait emésztve

egymás után kábította el a sárkányokat. Kétszer is úgy érezte, hogy menten elájul, de aztán valahogy csak sikerült eszméletén maradnia.

A csata állása hirtelen a visszájára fordult. A sárkányok közül többen észlelték társaik furcsa halálát, és látták a különös nőt is a trónon, akit néhány társuk megpróbált megközelíteni, és aztán egyszerűen szétloccsant az agyuk. Ezek a sárkányok, akik fel tudták mérni az esélyeiket, átverekedtek magukat a tömegen, és ha tehették, megfutamodtak. Vagy e kísérlet közben lelték halálukat.

Húsz perc sem telt el, és már mindössze csak négy sárkány maradt talpon a hullahegyek közepén. Ezeket annyian támadták, hogy egyszerre hozzájuk sem fértek.

Zora szédült. Érezte, hogy menten elájul. De a csata még nem ért véget. Érezte, hogy még szükség van rá. Láta, hogy a három kisebb sárkány már ezernyi sebből vérzik, a mozgásuk meglehetősen bizonytalan, és nem bírják már sokáig talpon, de az ördögös Vorxonogger úgy harcolt, mint valami megveszekedett démon, és meg sem tudták közelíteni. Akiben nem tudott kárt tenni az agyaraival, a lángjával vagy a karmaival, azokra a legkülönbözőbb varázslatokat sütötte el, és körülötte már a szó legszorosabb értelmében hegyet lehetett volna képezni az elesettek testeiből.

Egymaga legalább negyven ellenségével

végzett, ha nem többel.

Zora lepillantott. A trónszék előtt, a lábainál már tócsában állt a vér, és ő rettenetesen gyengének, kimerültnek érezte magát. Ennek ellenére megpróbált felállni a trónról. Nem sikerült. A lába nem bírta el.

- Vorxonogger! - kiáltotta mérgesen saját gyengesége miatt. - Vorxonogger!

A hatalmas sárkány meghallotta a nevét, vörösen izzó szemével odapillantott, felhördült, aztán a felé bökdöső harcosokat egy iszonyatos farokcsapással oldalra repítette. Tudta, hogy már nincs esélye, de úgy tűnt, a halála előtt még le akart számolni azzal, aki a bukásának okozója lett.

Zorát vette célba.

Úgy tört át az eléje állókon, mintha ingatag gabona között gázolna, és fél percen belül tucatnyi sebesültet hagyva maga mögött már feltette bal első patáját az emelvény alsó lépcsőfokára.

Zora azonban nem várta meg, amíg a dühödt bestia odaér. Mentális csápjaival előrecsusszant, behatolt Vorxonogger mentális védelmi labirintusába, villámgyorsan kúszott végig a gondosan memorizált útvonalon, és amikor az üvegfalszerű mentális burokhöz ért, nem állt meg...

Zora Lilliag minden megmaradt energiáját beleadta a csapásba, és úgy rohant neki képzeletben az üvegfalnak, mintha egy faltörő kos lenne.

Vorxonogger bömbölve kapaszkodott fel a lépcsőfokokon, melyeken nem az ő méreteihez és alakjához terveztek.

Zora tudata találkozott az üvegfallal, és a végzetes csapással egyszerűen berobbantotta azt.

Vorxonogger azonnal rájött, hogy mi történt. Bömbölése rémült sikollyá változott. A sárkány próbált megfordulni, de a körülötte tébláboló ellenségeitől ez nem nagyon sikerült. A lábai összeakadtak, megbotlott, és legurult a lépcsőn, magával temetve sok hős ellenfelét.

Zora nem állt meg a lerombolt üvegfalnál. S egy pillanat múltán megtalálta, amit keresett. És aktivizálta a varázsszót...

Vorxonogger egykori lélekolvasztó varázsa most a visszájára fordult, és megkezdődött a négy lélek végső szétválása.

Pár másodperc alatt zajlott le az egész. Az emcskány vergődő testét lilás burok lepte be, melyben a hatalmas test úgy formálódott, mint valami alaktalan massa, és ez a massa most már a teljes burkot kitöltötte.

Lady Lilliag előrebukott, csaknem kizuhant a trónszékből, de sikerült megkapaszkodnia, és hallatlan lelkierővel sikerült eszméletlenül maradnia.

A kavargó mágikus masszától iszonyodva hátráltak el a vértől mocskos harcosok. Sehogysem tudták kinézni, mi formálódhat.

Aztán megkapták a választ.

A lilás masszából először egy hollófekete csatamén bukkant elő, óvatosan, fokozatosan, mintha egy tojásból bújt volna ki. A csatamén vidáman felnyerített, két hátsó lábára állva felemelkedett, és a mellső lábaival boldogan kapált a levegőben.

Aztán a kavargás abbamaradt, a lilás burok elolvadt, és a közelben állók jól láthatták, mint válik háromfelé a megmaradt massa: egy hófehér hajú öregemberré, egy hollósörényű, daliás ifjú harcosná és egy zavart tekintetű tűzsárkánnyá.

- Élve! - akarta kiáltani Lady Lilliag, de már csak nyöszörögni tudta. - Élve fogjátok el Vorxonoggert!

Azonban ezt a vértől felhevült harcosok még ha meghallották volna, akkor sem fogadják meg. Vad üvöltéssel estek neki a sárkánynak, ami riadtan csapkodott a mancsával.

A fiatal harcos értetlenül rázta a fejét, mintha méhek röpdöstek volna benne.

Az öregember pedig négykézlábra hullott, az ajkait furcsa, torz hangok hagyták el, és idétlen mozdulatokat tett a bal kezével, mint amikor egy ló a földet kapálja.

Lady Lilliagban szörnyű gyanú támadt.

- Vissza! - sikoltotta. - Vissza!

Egy pillanat alatt kinyúlt a mentális csápjaival, és behatolt a sárkány tudatába. Egy zavart és értetlen fiatalember kótyagos tudatával találkozott.

- Vissza! - sikoltotta tüdeje minden erejével. -

Tévedés! Ez Barom!

Az ő hangja talán kevés lett volna, hogy visszatartsa a bosszúért lihegőket, de a fiatal harcos magához tért a kábulatából, és puszta kézzel lökdöste el a zavart sárkánytól a rátámadókat.

Lady Lillia az ájulás határán még megtapogatta a négykézláb mászkáló öregember tudatát, és nem is érte túl nagy meglepetés, amikor rájött, hogy egy Délceg nevezetű paripa lelkét érzékeli.

Egy villanás alatt fordított. Mentális csápjaival a csődört kereste. Az épp ekkor galoppozott ki a hatalmas terem északi ajtaján. Zorának már nem sikerült a csápjaival a csődör agyába behatolnia, de enélkül is tudta, kinek a tudatával találkozna.

Ám erre már valaki más is rájött. A fiatal harcos.

- Vorxonogger! - üvöltötte. - A csődörben van! A csődört kapjátok el!

Zora kiáltani akart, hogy megerősítse ezt a parancsot, de már nem volt ereje.

És egyébre sem.

Elájult.

33.

Lady Lillia tudata csak lassan tért vissza.

Kényelmes ágyban feküdt egy nyitott ablakú szobában, langyos szellő cirógatta az arcát, és ő kipihentnek, nyugodtnak érezte magát.

Nem emlékezett arra, amit álmodott. Csak az a furcsa világ derengett benne.

Léptek hallatszottak az ajtaja előtt.

Lady Lillia felkönyökölt. Csak most fedezte fel, hogy rózsaszín hálóing van rajta. Elfintorodott. Utálta a piros halvány árnyalatait.

A léptek megálltak az ajtaja előtt.

- Sherlu? - szólt ki a Lady. - Te vagy az?

Válasz helyett nyílt az ajtó, és egy magas, erőteljes, izmoktól duzzadó, jóképű fiatalember lépett be.

A Lady sóhajtott. Maga sem tudta, hogy megkönnyebbülésében vagy csalódottságában.

- Ezek szerint nem álmodtam - jegyezte meg halkan. A férfi egészen közel lépett az ágyához.

- Nagyon örülök, hogy megismerhetem, Lady Lillia.

Zora halványan elmosolyodott.

- Sir Vladinoff?

A férfi biccentett.

- Személyesen.

- Valahogy... idősebbnek képzeltem.

- Nos, igen... Furcsa fordulat történt a sors kerekén. Szegény Barom barátom humorát sosem szenvedhettem, de azt el kell ismernem, hogy a testét pompásan karban tartotta. Ő sem gondolta,

hogy az izmait az én számomra edzi. Nem mondom, hogy készséggel adnám vissza neki, ha lehetőségem lenne... de az ő balszerencséjére, erre lehetőség nemigen kínálkozik.

Lady Lilliag sóhajtott.

- Hol van Barom?

- Sárkánytestben. A csűrben zokog az önsajnálattól és a sebeit nyalogatja. Sajnos, abban a nagy felfordulásban a felhevült harcosok az istennek sem akarták megérteni, hogy nem Vorxonogget döfködi, hanem Barom az áldozatuk...

Lady Lilliag eltöprengett.

- Vorxonogger?

- A csődör testében. Már mindenhol kerestettem. Azonban úgy tűnik, nyoma veszett.

- És Délceg?

Sir Vladinoff felhős tekintettel sóhajtott.

- Ez a történet legszomorúbb pontja. Szerencsétlen Délceg nem tud mit kezdeni önmagával az én kivénhedt, kiszolgált testemben. Még enni sem akar, pedig már zabot is raktam elé...

Lady Lilliag összevonta a szemöldökét, úgy töprengett. Arra lett figyelmes, hogy a férfi merőn nézi.

- Valami baj van? - kérdezte.

- Ö, nem... épp ellenkezőleg. Ön rendkívül gyönyörű, Lady. Képtelen vagyok levenni önről a

tekintetem. Annyira örülök, hogy végre láthatom.

- Hiszen már találkoztunk. Nem emlékszik? Az emcskány agyában.

Sir Vladinoff keserűen mosolygott.

- Attól tartok, Lady, még mindig nem érti. Én most beszélek önnel első ízben. Vorxonogger volt az, aki rájött, hogy ön be akar hatolni a tudatába. Vorxonogger beszélt önnel a mi nevünkben. Megijedt az ön képességeitől, és attól tartott, hogy megghiúsítja a terveit. Éppen ezért eljátszotta, mintha ön a mi tudatunkkal beszélne, és rávette önt, hogy vele ne is foglalkozzon, hanem Wuxor Ghouzm megölésére koncentráljon... És maga engedelmeskedett.

Lady Lilliag megrezzent.

- Én az ön kérésének engedelmeskedtem. Legalábbis úgy hittem.

- Vorxonogger önt is átverte. Rettentő ravasznak képzelte magát, és azt hitte, ha megöli Wuxort, a kezébe kaparinthatja a hatalmat, és ő lehet Ghouzm ura. Tévedett.

Lady Lilliag sok mindent nem értett.

- Hogy volt képes befolyásolni az én cselekedeteimet a döntő pillanatban? És honnan tudta, hogy Wuxor Ghouzm... Illetve Stephen J. Wallsh megfeledkezik a mentális védelméről miattam? Ön tud erre magyarázatot adni?

Sir Vladinoff leült az ágy szélére, és megfogta a Lady kezét.

- Történetesen tudok, mivelhogy akaratom ellenére mindvégig Vorxonogger tudata közelében tartózkodtam. A történetet attól a ponttól kezdem, amikor én, Barom meg Triton rajtaütöttünk Vorxonoggeren. Hárman támadtunk rá, és jó esélyünk volt arra, hogy elintézzük. Ő végzett Tritonnal. Azonban mi ketten Barommal legyőztük. Ő elsütötte ezt az ostoba varázslatot. Magára. Ezzel nem közvetlenül minket támadott, bennünket csak közvetetten ért a mágia hatása... és összeolvadtunk vele. Úgy volt, ahogy ő mesélte magának a mi nevünkben. Azonnal a hatalmába kerítette a tudatunkat és átvette a személyiségünket. Úgyesen beépült a nevünkben a Ghouzm Gyöngyei közé. Ezt ön már mind tudja... Viszont van valami, amiről önnek szerintem sejtelve sincs. Mégpedig arról, hogy Vorxonogger egyezséget kötött Sacherrel.

Lady Lilliag megrándult.

- Micsoda? - bukott ki belőle akaratlanul.

- Az egyezés lényege az volt - folytatta Sir Vladinoff zavartalanul -, hogy Vorxonogger elárulja és foglyul ejti a Ghouzm Gyöngyeit, ezáltal Ghouzmba csalja Wuxort, aki a diadal hírére minden bizonnyal idesiet. És akkor jön a maga szerepe.

Lady Lilliag sóhajtott.

- Sejttem már, mit művelt velem Sacher, mielőtt behatoltam Ghouzmba. Kondicionálta az agyam.

Elültette benne a saját akaratát, hogy a megfelelő időben átvehesse a testem fölött az uralmat.

Sir Vladinoff bólintott.

- Hogy miért hatott olyan döbbenetes erővel Wuxorra az ön önpusztítása, azt nem egészen értem...

Lady Lilliag sóhajtott.

- Az a személy, akit ön Wuxor Ghouzm néven ismert, nem volt egyéb, mint az én ükapám, Stephen J. Wallsh, a wallshizmus megalapítója. A felesége, Anne-Margaret

Wallsh csodás szépség volt... apám engem az ő képére formáltatott születésem előtt a génmanipulátorokkal. Láttam egy-két régi felvételt Anne-Margaretről. A megszólalásig hasonlítok rá. Ezt a tényt használta ki Sacher. Ugyanis Anne-Margaret iszonyú módon öngyilkosságot követett el... amikor a férje gyermekét már ott hordta méhében. Stephen J. Wallsh csaknem beleőrült. Vagy talán egy kicsit bele is őrült ebbe a katasztrófába. Akkor alkotta meg az elméletét a képzeletbeli világokról. És a jelek szerint bele is menekült egy ilyen világba, amit ő alkotott meg. Mint megtudtam, Sacher ugyancsak szerelmes volt Anne-Margaretbe... és most így állt bosszút Stephen Wallshon, amiért a halálba kergette a nőt...

Sir Vladinoff hümmögött.

- De ő maga is meghalt. Arra nem gondolt, hogy

Vorxonogger vérszemet kap, és miután rájött, hogy az egyik istent megölheti, felmerült benne a kérdés: miért is ne pusztíthatná el mindkettőt. Egy alkalmas pillanatban üzent Sachernek, hogy fontos megbeszéltnivalója lenne vele. Sacher nem gyanakodott. És Vorxonogger kihasználta az alkalmat. Szénné égette Sachert. Akkor ragadta el magát, hogy valóra váltsa az eredeti terv második részét, és a saját terveit.

- Belebukott. Gyanítom, elmenekült, és soha többé nem hallunk felőle.

Sir Vladinoff a fejét rázta.

- Én biztos vagyok abban, hogy igenis fogunk még hallani Vorxonogger Antraxeos Margonexosról. Elég időt töltöttem ahhoz az agyában, hogy megismerjem a csavaros gondolkodásmódját. Egykönnyen nem adja fel, arra mérget vehet!

Lady Lilliag eltöprengett.

- És mi lesz most Ghouzmmal? Sacher halott, Wuxor halott, Vorxonogger elmenekült... Újabb trónkövetelők fognak felbukkanni? Újabb véres háborúk következnek?

Sir Vladinoff vállat vont.

- Az attól függ, hogy az új uralkodó hogyan irányítja majd e világ sorsát.

Lady Lilliag meglepődött.

- Van új uralkodó? Máris? Ki az?

Sir Vladinoff sejtelmesen elmosolyodott.

- Az a személy, aki már a csata közben önhatalmúlag elfoglalta Ghouzm megüresedett trónját.

- Én?

- Akik tudják, mi történt, valamennyien egyetértenek abban, hogy önt illeti meg leginkább.

- És a manók... meg a többi kreatúrák?

Sir Vladinoff komolyan bólintott.

- Elfogadják önt uralkodójuknak, Lady. Néhányan ugyan elmenekültek, de akik a palotában maradtak, már hűséget esküdtek.

Zora érdeklődve nézegette a megnyerő külsejű fiatalembert.

- És ön, Sir Vladinoff? A testőröm lesz?

- Ha elfogad...

- Elfogadom. De csak azzal a feltétellel, ha nem fog engem is megölni, mint XIII. Christien de Navarrát.

Sir Vladinoff enyhén elpirult.

- Nem fogom megölni, Lady, erre esküszöm! Ha bántani fog a viselkedésével, akkor inkább magammal végzek! De erre nem fog sor kerülni. Én hűségesen fogom védelmezni önt, és állandóan ön mellett leszek.

Zora Lilliag a bal kezére pillantott.

- Ezért fogja máris az ujjaimat?

Sir Vladinoff zavartan engedte el, és ismételten elpirult.

- Bocsásson meg, Lady.

Zora nevetett.

- Én szívesen veszem, ha fogja a kezem, Sir Vladinoff - jelentette ki árnyalatnyi gúny nélkül. - Megnyugtat. De ön miatt aggódok. Vagy talán már elfelejtette, hogy szüzességi fogadalom köti?

Most Sir Vladinoff vigyorodott el.

- A szüzességi fogadalom a test örömeinek megtagadását jelenti. Csakhogy az a fogadalom, amit nyolcvan éve tettem, nem erre a testre vonatkozik...

Az Osiris Könyvek sorozatban eddig megjelent:

1. Robert E. Howard: Conan, a bosszúálló
2. Robert E. Howard: Árnykirályok
3. John Caldwell: A Káosz Éve
4. Robert E. Howard: Conan, a kalandor
5. Donald H. Wisdone: Kristálymágia
6. Jeffrey Stone: A Hajnal Királynője
7. Jack Vance: A túlvilág szeme
8. Robert E. Howard: A Koponyák Holdja
9. John Caldwell: A Káosz káosza
10. Jeffrey Stone: A Hajnal Hadura
11. Jack Vance: Démonpikkelyek
12. Poul Anderson: Oroszlánszív
13. Jeffrey Stone: Látogató a Sötétségből
14. Caldwell & Stone: Az Éj Káosza
15. Philip José Farmer: A Kőisten ébredése
16. John Caldwell: A Káosz elszabadul
17. Larry Niven: Nem sokkal a vége előtt
18. Jeffrey Stone: Ghouzm gyöngyei
19. Caldwell & Stone: A Káosz Éje
20. Jack Vance: Sárkányurak
21. Robert Knight: Holdfénytolvaj
22. Poul Anderson: A törött kard
23. Michael Shea: Ravasz Cugel
24. Robert Knight: Vörösszemű Patkány
25. Caldwell & Stone: Zzz-zzz-űrzsavar
26. Sprague de Camp: Manótorony
27. John Caldwell: A káosz virágai

- 28. Robert Knight: A Sárkányszuka
- 29. Liam Strong: A Zöld Úrnő
- 30. Jeffrey Stone: Gyémántváros

Előkészületben:

John Caldwell: A Káosz kincse
Robert Knight: Fekete vér
Raoul Renier: A fekete halál